

Giới thiệu Bần Đạo Có Bệnh

Tên truyện: Bần Đạo Có Bệnh

Tác giả: Thanh Phong Bất Giải Ngữ

Thể loại: ngôn tình sủng

Nội dung truyện online hay:

Phi Nhiên Thù nói, thần khí xuất thế, sẽ khiến cho thiên hạ vô lâm đại loạn.

Cũng không ngờ, bệnh thần kinh xuất thế, cũng tạo ra một trận mưa máu gió tanh.

Hành Ca nói, nàng là tiên trên trời, xuống trần để độ kiếp cho nhân gian.

Nhưng không ngờ, vừa nhập thế, phiền toái kéo nhau mà đến.

Hôm nay mở cửa đạo quán, ngày mai giáo chủ trốn vợ...

Cho đến tận cùng, còn bị Phi Nhiên Thù phát hiện ra là nàng có bệnh.

Hành Ca: A Phi chỉ biết ý vào vẻ tuấn tú bề ngoài của mình phục chúng, bần đạo đây là dựa vào tài hoa nha....

Phi Nhiên Thù: Nàng nói cũng có cái đúng, nhưng trước tiên mặc quần áo vào rồi nói sau đi./

Sau khi chiêu mộ tựa truyện của Thanh Phong Bất Giải Ngữ thì bạn có thể điểm qua Cô Vợ Nhỏ Thần Bí Của Tổng Giám Đốc để khám phá và chinh phục tiếp những truyện ngôn tình hot.

Bạn đang đọc truyện *Bần Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ta Có Bệnh, Nhưng Nhè Nhẹ Mà Thôi

Hành Ca là một đạo cô, chỉ ít thì nàng cũng tự cho là như vậy.

Từ lúc có ký ức, thì nàng đã ở Tây Nguyệt quan rồi.

Những chuyện nàng còn nhớ được vốn không nhiều, ngay cả cái tên Hành Ca này, cũng là do trụ trì Diệu Thiện pháp sư đặt cho.

Pháp sư Diệu Thiện là một chân nhân đã đắc đạo, nghe nói bà đã hơn trăm tuổi, nhưng lại giữ được khuôn mặt xinh đẹp của lứa tuổi hai mươi, nếu không phải tóc trên đầu đã chuyển qua màu muối tiêu, người ta dám còn cho bà là một đại cô nương lắm ấy chứ.

Hành Ca thật sùng bái bà. Không nói đến những cái khác, Hành Ca cảm thấy, chỉ riêng cái tên mà bà đặt cho mình, đã là vô cùng có văn hóa rồi.

Cho đến tận một ngày, Hành Ca nhìn thấy Diệu Thiện pháp sư lại nhật thêm được một tiểu cô nương mang về.

Diệu Thiện pháp sư từ bi vuốt vuốt đầu tiểu cô nương, nói: "Nhìn con thật là có tuệ căn, phải đặt một cái tên tốt tốt mới được."

Nói xong bà nhắm mắt lấy bừa một cuốn sách, miệng niệm chú lung tung, sau đó trợn mắt lật đại một trang sách.

Ah, cầu.

Lại mở thêm một trang.

Ah, trứng(đàn).

Diệu Thiện pháp sư vô cùng từ bi nở ra nụ cười, nói: "Vậy gọi con là Cầu Đàn đi."

Nhìn ra chân tướng việc này, Hành Ca hai hàng nước mắt lập tức chảy xuống vì vui sướng. Ông trời ơi, người đối đãi với Hành Ca thật sự là không tệ, từ nay về sau ta sẽ quý trọng gấp trăm lần cái tên của ta, không biết đụng phải vận may cắt chó gì mà được một cái tên hay như thế.

Việc đặt tên khiến cho Hành Ca bị một trận đả kích không hề nhỏ, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng gì đến việc nàng tiếp tục sùng bái Diệu Thiện pháp sư.

Nhập quan đã được hai năm, nàng duy trì trai giới, tụng kinh tu chân, mọi thứ đều tuân theo quy củ mà làm, chỉ trông mong có một ngày sớm đạt được một danh phận, chính thức trở thành một phần tử của Tây Nguyệt quan, nhưng trụ trì Diệu Thiện pháp sư lại nhất định không truyền đạo cho nàng, chết sống cũng không chịu.

Hành Ca không phục, đi tìm Diệu Thiện pháp sư nói lý.

Diệu Thiện pháp sư hỏi: "Hành Ca a Hành Ca, ngươi vì sao nhất định phải làm đạo cô?"

Hành Ca đáp: "Vì tu đại đạo, hành đắc đạo."

Diệu Thiện pháp sư trách mắng: "To mồm."

Hành Ca đành phải đáp: "Là vì sùng bái pháp sư."

Diệu Thiện pháp sư lại hỏi: "Người tu hành trong rừng trong núi đầy kham khổ, có gì đáng giá để ngươi sùng bái?"

Hành Ca đáp: "Pháp sư lòng đầy từ bi, đại đạo cao thâm khôn lường, Hành Ca ngưỡng mộ trong lòng, không đạt được thành quả quyết không dừng lại."

Diệu Thiện pháp sư lại mắng: "Lại to mồm."

Hành Ca đành phải đáp: "Aiz, vì pháp sư có thuật trú nham, Hành Ca thèm khát không thôi."

Diệu Thiện pháp sư từ bi nở nụ cười, nói: "Mau cút."

Hành Ca lắc đầu, biết năm nay cái vụ học đạo này là coi như xong rồi, trong lòng rất bi thương, lại nhìn thấy nụ cười hoa nhưòng nguyệt thẹn của Diệu Thiện pháp sư, thật bất đắc dĩ cảm khái nói:

"Pháp sư a pháp sư, ngươi thật sự là một tiểu yêu tinh biết hành hạ người khác mà, ta nên bắt ngươi làm cái gì bây giờ."

Pháp sư ánh mắt hơi đổi, đầy thâm ý nói: "Hành Ca, ngươi lại nói năng lung tung cái gì."

Hành Ca có đôi khi dường như không tự chủ, lại nói ra mấy lời khiến cho bản thân của mình cũng không tưởng tượng ra được, phảng phất ở nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn có một loại âm thanh không chịu yên ổn, lâu lâu lại nhảy ra dọa cho nàng hoảng hồn một trận.

Có đôi khi nàng lại nằm mơ, trong giấc mộng thấy được một địa phương cổ quái, có vài việc kỳ lạ, khi tỉnh lại hơn phân nửa là quên mất, chỉ mơ hồ cảm giác đó là một "bản thân" khác của mình.

Hành Ca làm ra một cái tổng kết, cảm thấy bản thân của mình đại khái là mắc chứng thần kinh, nhưng mà bệnh nhẹ mà thôi, không ảnh hưởng đến cuộc sống sinh hoạt hằng ngày lắm.

Bất quá, Diệu Thiện pháp sư không truyền đạo cho nàng, có lẽ nhìn ra nàng có bệnh chăng?

Hay bởi vì, nàng hay bắt gà trên núi ăn lên bị phát hiện?

Hành Ca cảm thấy, bản thân có bệnh đâu phải là lỗi của nàng, nàng cũng đâu có muốn bị bệnh.

Ăn thịt gà thì lại càng không có cái gì mà sai, rừng núi hoang vu, gà bầy cá suối, nó còn luôn luôn bày ra cái dáng đầy cơ bắp, khoe khoe khoang khoang, ông a ông ọo treu chọc mời gọi, nàng căn bản là muốn nhin cũng nhin không được.

Cho nên nói, Diệu Thiện pháp sư vốn không nên vì mấy chuyện nhỏ dạng lông gà vỏ tỏi này mà ngăn cản nàng trở thành đạo cô.

Nói thì nói như thế, nhưng có giải quyết được cái gì đâu, bà là trụ trì mà, là do bà định đoạt thôi.

Hành Ca chỉ có thể xám xịt đi trở về, tiếp tục nghiêm trang giữ giới, len lén ăn ít gà, cần cù và thật thà tu hành, ngẫu nhiên cũng không bị phát bệnh, chờ mong năm sau có thể thành công đắc đạo, trở thành một đạo cô tu chân, lập tức dùng thuật trú nham, bước vào một cuộc sống cao nhất của con người, mới nghĩ thôi mà đã thấy phản kích rồi.

Xuân đi thu đến, hạ qua đông về, năm qua năm trong núi cứ thế mà trôi qua.

Cầu Đan năm nay lên bảy tuổi, bắt đầu đọc hiểu được con chữ rồi.

Một ngày kia hiểu ra ý nghĩa tên của mình, Cầu Đan vô cùng ưu thương, ra đứng ở trước cổng Tây Nguyệt quan, chờ đợi sư tiếp khách, khóc thương tâm gần chết hết một buổi chiều.

Khóc đến mức Hành Ca chịu không nổi, đành phải đến an ủi nàng.

"Cầu Đan đừng khóc nữa, tên là không thể thay đổi, như vậy đi, để ta đặt thêm cho ngươi một cái tên tự*, con bê đi, là cầu con bê."

• Tên tự : Nam 20 tuổi, nữ khi gả chồng, được đặt thêm một cái tên.

Cầu Đan sưng sốt, quả nhiên dùng khóc, sau một lúc lâu mới nhặt một cục đá to, đuổi theo Hành Ca chạy khắp núi.

Cuối cùng vẫn là Hành Ca xuất ra tuyệt chiêu, mang Cầu Đan đi ăn vụng thịt gà, mới khỏi việc bị đánh cho đến đầu roi máu chảy. Ôi, còn tuổi nhỏ như vậy mà hung hăng quá, xem ra Cầu Đan cũng là có bệnh, đau lòng quá đi.

Mãi đến chạng vạng mới mang theo Cầu Đan trở về Tây Nguyệt quan, gặp sư tỷ nhân lại, Diệu Thiện pháp sư đang tìm nàng.

Hành Ca vội vàng chạy đến bên cạnh giếng múc một thùng nước xúc miệng, lại ăn thêm một nắm tắc cho thơm miệng, bảo đảm là ai ai cũng không biết nàng mới ăn gà, sau đó mới hướng phòng của trụ trì đi đến.

Đứng ở sau lưng, sư tỷ nhìn trên đầu Hành Ca đầy lông gà, nói: "Hôm nay ăn rất là nhiều gà nha."

Cầu Đan gật gật đầu, "Đúng vậy, Hành Ca ăn không hết, hoàn hảo là có ta ở đây."

Lúc Hành Ca đến nơi, Diệu Thiện pháp sư đang sắp xếp một bao hành lý, nhìn thấy nàng tiến vào, liền vẫy vẫy tay, cho nàng đến ngồi bên cạnh mình.

Diệu Thiện pháp sư nói: "Hành Ca a, mới đó mà ngươi đã tới Tây Nguyệt quan cũng đã được ba năm."

Hành Ca thật tự nhiên tiếp theo nói: "Đúng vậy, cũng là thời điểm nên truyền đạo cho ta làm đạo cô rồi."

Diệu Thiện pháp sư không thêm đề ý lời của nàng, thương yêu đưa tay ra vuốt vuốt tóc của nàng, nhặt xuống hai cái...lông gà.

Hành Ca một chút biến sắc cũng không có, nói ra lời sâu xa: "Cầu Đan bị nhặt miệng, hết cách."

Diệu Thiện pháp sư vẫn không thêm đề ý lời của nàng, nói sang chuyện khác.

"Hành Ca a Hành Ca, gần đây trong quan khó khăn lắm, nghèo lắm."

Hành Ca nghe lời này, rất nghiêm túc, cầm lấy tay Diệu Thiện pháp sư, nói: "Pháp sư a, tục ngữ nói, có nghèo cỡ nào cũng không thể nghèo vì đứa nhỏ, Cầu Đan hiện đang là lúc tuổi ăn tuổi ngủ không thể nhịn ăn được đâu, mà có tiết kiệm phần của nàng ấy thì cũng chả đủ cho ta ăn."

Diệu Thiện pháp sư nghe xong vội vàng xua tay, "Không không, Hành Ca nghĩ quá nhiều rồi."

Hành Ca vừa mới thở phào nhẹ nhõm một cái, chợt nghe pháp sư nói tiếp: "Ý ta nói là ở đây tính tiết kiệm phần ăn của đại gia ngươi á."

Hành Ca trợn mắt há hốc mồm.

Diệu Thiện pháp sư đem bao hành lý mới thu xếp xong nhét vào trong lòng nàng, nói: "Trong này là những thứ trước kia ngươi đã mang đến đây, còn có một quyển Nam Hoa Kinh do ta tự tay viết, sớm lên đường đi thôi."

Hành Ca ngây dại trừng con mắt.

Diệu Thiện pháp sư thấy nàng như thế, trong lòng rốt cục cũng có chút không đành lòng, bèn bốc vài trái táo trên bàn, đếm đếm thấy mười trái, lại nghĩ tới nghĩ lui, bớt lại hai trái, lấy bao gói lại nhét vào bọc hành lý: "Chút đặc sản của Tây Nguyệt quan, ngươi mang theo trên đường ăn đi, đừng để mình bị đói."

Hành Ca rốt cuộc đã hết bị trợn mắt, bình thường trở lại, tay cầm gói hành lý, trong lòng lại có chút hoảng sợ.

Sau một lúc mới nói: "Ta về sau không ăn gà nữa, vậy có ở lại được không?"

Diệu Thiện pháp sư thở dài: "Aiz, rừng núi chốn này quá nghèo mà."

Hành Ca lại nói: "Ta là một thiếu nữ xinh đẹp, ngây thơ hồn nhiên lại mất đi ký ức, vốn không hiểu chuyện đời, nếu xuống núi khẳng định sẽ khiến cho rất nhiều kẻ xấu ôm tâm tà niệm, pháp sư ngươi nhân tâm để Hành Ca bị người ta hiếp trước giết sau rồi một lần nữa lại hiếp sau giết trước hay sao?"

Diệu Thiện pháp sư lại thán: "Không đành lòng. Nhưng là xem trong quan... a..... ôi.....nó nghèo."

Hành Ca không nói, yên lặng chảy xuống giọt nước mắt.

Diệu Thiện pháp sư nâng tay áo lau đi cho nàng, "Hành Ca, ngươi vốn không thuộc về Tây Nguyệt quan, tâm của ngươi cũng không ở nơi đây. Ngươi dừng lại chỗ này, bởi vì Tây Nguyệt quan là một điểm đến trong suốt cả con đường ngươi phải đi, ngẫu nhiên đặt chân, nghỉ ngơi một chút, là phải lên đường. Dưới núi tự nhiên là có đạo lý của nó, có thể ngươi sẽ ngộ duyên, tất cả đều sớm đã định trước, không thể cưỡng cầu."

Thanh âm từ bị, đến cuối cùng lại lộ ra ôn nhu.

Hành Ca lặng lẽ một lúc, cầm hành lý bước ra ngoài.

Hành Ca lúc ra đi trời không một chút mây, ánh nắng tỏa sáng, đoạn này mà tự sướng thì có vẻ không đúng lắm.

Bất quá đến khi các sư tỷ xếp một hàng dài, tụng kinh niệm đạo tiến nàng xuống núi, tình cảnh này, khỏi phải nói, quá là lầy lùm.

Những vị sư tỷ này ngày thường vốn xuất quỷ nhập thần, chỉ khi nào có dịp lễ lớn mới ra mặt cúng bái, tiến hành cầu kinh siêu độ.

Hôm nay lại đặc cánh xem nàng như là “âm hồn không tan” mà dùng kinh đưa tiễn, Hành Ca không khỏi đắc ý, khoanh tay ngửa mặt lên trời xúc động than: "Cuộc đời ta sinh ra, không còn cái gì để mà hối hận."

Cầu Đan đến cuối cùng vì tuổi còn nhỏ, không chịu nổi ly biệt, khóc ré lên.

Hành Ca không biết an ủi thế nào, đành phải ôm lấy nàng một cái, sau đó làm một động tác thực tiêu sái xoay người, phất tay một cái, cất bước đi.

Gió núi luân áo, váy dài nhẹ nhàng, xanh xanh một mảnh, càng đi càng xa.

Nhìn bóng dáng Hành Ca dần dần biến mất, Cầu Đan nín khóc, nắm lấy ống tay áo của sư tỷ kéo kéo:

"Hành Ca đi rồi, căn phòng kia giờ là của ta?"

Sư tỷ gật đầu, Cầu Đan liền hoan hô một tiếng, bỏ chạy mất. Con nít vô tình là bậc nhất, hôm nay là que diêm, quay mặt liền là khói thuốc.

Sư tỷ lắc đầu cười, đi đến phòng của trụ trì báo tin Hành Ca đã rời đi, thì lại nhìn thấy Diệu Thiện pháp sư ngồi ở trên giường lặng yên rơi lệ.

Sư tỷ nói: "Người vốn không phải là cỏ cây, sao có thể vô tình, sư tôn không quên được Hành Ca sao?"

Diệu Thiện pháp sư nhắm mắt lại, đau lòng nói: "Không, trước khi đi, nàng mò dưới giường ta móc đi hai mươi lượng bạc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Ta Là Trọng Tài, Ta ...không Biết Bơi

Ngày mùng bảy tháng bảy, mưa dầm rả rích.

Trên Thái Hồ, một chiếc thuyền con độc hành, trong thuyền vắng vắng nghe tiếng sáo, âm giai mát lạnh xa xưa, thuyền trôi trong trăng mộng, gió cuốn theo về giúp nhận bay.

Tiếng sáo du dương làm cho thời không như tan biến, Phi Nhiên Thù lại ở trong khoang thuyền, rất khoa trương nôn ra một ngụm máu, lại hai ngụm.....ừ.....không.....Là một vùng máu.

Trên thuyền còn có một người....người đang thổi sáo....Truy Hồn công tử Công Tôn Dị.

Công Tôn Dị cười không thể ngừng lại được, nhìn Phi Nhiên Thù vừa vận công vừa khoa trương học máu, nhớ tới một màn mình vừa mới làm trọng tài xong, không khỏi than thở:

"Ta thật chưa có gặp qua ai lại sĩ diện như ngươi, lúc ra trận lại ngâm thơ. Mà có ngâm thơ thì thôi cũng bỏ đi, đằng này đã ráng đỡ được hai chương của đạo cao thủ, lại không thèm vận công điều tức, còn cố ngâm cho hết bài thơ, giờ lại còn ngồi ở cái thuyền lác lư này mà vận công chữa thương. Ta thấy

không nên gọi người là đệ nhất thiên hạ trang chủ, gọi là đệ nhất Phong Nhã trang chủ đi."

Thiên hạ đệ nhất trang, là giang hồ võ lâm đệ nhất trang nơi đây, trấn giữ đạo môn thánh địa Lăng Vân Phong. Chuyên điều khiển sự cân bằng giữa các môn phái, làm trọng tài sắp xếp thứ hạng của các môn phái, vị trí các loại binh khí vào binh khí phổ.

Mà Phi Nhiên Thủ chính là đệ nhất thiên hạ trang chủ, trong lịch sử của giới võ lâm thì hẳn là một trọng tài trẻ tuổi nhất hiện nay.

Phi Nhiên Thủ thu hồi nội lực, thở ra một hơi thật dài thu công, lúc này mới nâng mắt lên, liếc Công Tôn Dị một cái, nói:

"Ngâm thơ là bởi vì đúng lúc ánh trăng quá đẹp, đã có hứng thì không thể kìm lại được, đây là một việc phong nhã, người như người không hiểu nổi đâu."

"Giống như ngồi trên thuyền vận công chữa thương sao?"

"Bất cứ lúc nào cũng phải phong nhã, là thói quen của ta."

". Phục người rồi."

Người ta như thế nào mà luôn khen ngợi cái tên này? Cái gì mà một vị công tử có một không hai, ánh sáng lung linh Phi Nhiên Thủ?!

Công Tôn Dị thở dài một tiếng, thật muốn gọi người trong thiên hạ đến xem cho rõ cái bộ mặt học đòi văn nhả này mà, đúng là thứ có hoa không có quả.

"Đừng làm hư phong cảnh, đem máu trên thuyền lau khô đi. Thuyền đi thuê, làm dơ phải bồi thường."

". Ta lau?"

"Ta không muốn chửi tục, rất bất nhã."

"Người đây bắn ra còn bắt ta khắc phục hậu quả?! Ta đường đường là Truy Hồn công tử ——"

Lời còn chưa dứt, Phi Nhiên Thủ thân thể chợt nghiêng đi, xiu xiu ền ền phun thêm một phum máu.

"Phi mỗ, có thương tích, là tại người."

"Được rồi!"

Công Tôn Dị tự nhận là mình không có cách nào để đối phó với một tên không hề biết xấu hổ như vậy, chẳng dặng đứng đứng dậy xắn tay áo lên.

Nhìn khắp thuyền, không có cái gì dùng để lau được, lại không muốn xé áo làm giẻ lau, Công Tôn Dị nằm nhoài ra thuyền nghĩ nghĩ một hồi, trong đầu chợt lóe lên một cái, đứng dậy, hai tay vận công cuốn nước dưới hồ lên rửa thuyền:

"Ha ha ha ha ha ha, ta thật mưu trí!"

Có loại mưu trí bậc này, Công Tôn Dị rất nhanh đem chiếc thuyền cọ rửa.

Vị đại hiệp này thân thủ quá nhanh, Phi Nhiên Thủ căn bản là một chút phản ứng cũng không có.

Hắn ngồi trên thuyền, nhìn nước ngập tới thắt lưng, nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ bị sự ngu xuẩn của người giết chết."

Công Tôn Dị tay vung lên một cái, thật tiêu sái nói: "Không có việc gì lớn, chút nước thôi mà, một chương liền mất hết."

Phi Nhiên Thủ mặt mày meo meo luôn rồi: "Không, không...đừng có đục lỗ trên thuyền"

Hình như có chút hơi muộn màng thì phải!!!

.

Hành Ca nuốt hết miếng bánh rán cuối cùng, đứng nhìn hai cái “thây” bên hồ, lặng lẽ rơi vào trầm tư.

Vốn nghe nói cảnh tượng mặt trời mọc trên Thái Hồ rất đẹp, nàng liền tới ngủ một đêm ở đây, kết quả là nhìn thấy một người tự đục thủng thuyền của mình, sau đó hai người song song phi lên bờ.....rồi cùng ngất.

Nàng có chút do dự —— cả một quá trình diễn ra, nhìn như thế nào cũng không giống như là tự sát? Có nên cứu hay không? Hay là lại làm chuyện quá thừa thãi? Hai người bọn họ nếu như tỉnh dậy, quyết định tự sát thêm một lần nữa, chẳng phải là lãng phí công sức của nàng sao?

Nhưng do dự chỉ trong một cái nháy mắt, Hành Ca liền quyết định, cứu.

Đầu tiên, là một tên bên hông có giắt theo ống sáo, nhìn qua rất tuần tú.

Tên còn lại, là một nam nhân khác càng tuấn tú hơn.

Tổng kết lại : nếu như là Diệu Thiện pháp sư ở đây, cũng sẽ làm như vậy.

Hành Ca trước tiên là bắt mạch cho hai người, tên “ông sáo” cũng còn tốt, mạch tượng khá là vững vàng, không có uống quá nhiều nước.

Tên kia thì thăm rồi, mạch đập suy yếu, có khả năng nguy hiểm tính mạng.

Hành Ca trong đầu lại không có suy nghĩ gì, bàn tay theo một loại bản năng nào đó, liền hướng lên ngực của hắn mà nhồi nhồi. Nhồi hơn mười cái, lại dùng tay lau lau cái miệng của tên nam nhân cho sạch, sau đó bịt mũi của hắn, hướng vào miệng thổi hơi.

Cứ như vậy lập đi lập lại hết mấy lần, nam nhân kia rốt cuộc bắt đầu nôn ra nước, mạch đập khôi phục lại bình thường.

Hành Ca mệt muốn chết rồi, co quắp ngồi xuống, đầu lệch qua một bên, vừa vặn đối đầu tên “ông sáo”, cũng chính là Công Tôn Dị đang trợn mắt ngoác mồm, nghẹn lời không nói ra được cái gì.

Hai mặt nhìn nhau.

Hành Ca tiếng vô cùng to, vỗ ngực nói: "Không cần cảm ơn ta."

Công Tôn Dị nhìn nhìn Phi Nhiên Thù đang ngất mà còn nhăn mặt như khi ăn ớt, lại nhìn qua khuôn mặt thản nhiên không chút giả tạo của Hành Ca, nhớ lại cảnh tượng năng hành động khi nãy, mặc dù nhìn ra được là đang tận tâm cứu người, nhưng loại phương pháp này. Đối với Phi Nhiên Thù, một tên vô cùng sĩ diện lại mắc chứng bệnh ưa sạch sẽ, chịu nổi điều này hay sao?

Đột nhiên thấy được quần áo của Hành Ca, Công Tôn Dị trở mặt hỏi :

"Người. Người là người trong đạo môn?"

Hành Ca sống lưng ưỡn thẳng một cái, tự hào gật gật đầu.

Công Tôn Dị tức thì trên mặt lộ vẻ sầu khổ.

"Ặc, vị tiên cô này, vì suy nghĩ cho tính mạng của người, người hay là đi mau đi."

Bị.....một đạo cô dùng phương pháp như vậy cứu mạng. Cái tên Phi Nhiên Thù vừa sĩ diện lại có bệnh này có bỏ qua hay không đây?

"Được rồi." Hành Ca không nói hai lời, đứng lên cầm lấy hành lý rời đi.

Lúc đi ngang qua hai người, không nhìn được lại nhìn thêm một chút.

Quả nhiên ái tình trên đời làm cho người ta mù quáng, vì yêu nhau lại không thể đến được với nhau, bèn làm đôi uyên ương nguyện chết cùng nhau. Ta lúc này lại nhào vô cứu, phá vỡ âm mưu tự tử, người vì ân cứu mạng nên không thể giết ta, chỉ có thể đuổi ta đi.

. Ô, mình tại sao lại có thể nghĩ ra điều kỳ quái như vậy?

Hành Ca tự ca vỗ vỗ đầu, ý thức được mình lại phát bệnh, không khỏi bước nhanh hơn.

"Chờ chút, tiên cô, có thể hay không cho ta biết tên? Ân cứu mạng này, tương lai tất báo."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng Công Tôn Dị trong đầu lại nghĩ là, ôi, cái tên Phi Nhiên Thù là người cao ngạo mắt cao hơn đỉnh đầu, nụ hôn này dám là nụ hôn đầu đời của hắn lắm. Tóm lại là muốn biết tên người đã cướp đi nụ hôn đầu đời giúp hắn, mới không coi là quá oan uổng.

Hành Ca trầm nghĩ, cái tên mặt trắng này muốn thả ta đi, giờ lại đổi ý sao? Hay là sau này sẽ truy sát? !

Nghĩ như thế, liền bật thốt lên: "Không cần biết tên ta là gì, nhớ kỹ, ta họ Lôi."

Nói xong tiêu sái phát áo mà đi, tất nhiên tên là phải giấu a.

"Lôi."

Thời điểm Công Tôn Dị đang còn trầm ngâm, Phi Nhiên Thù đã tỉnh dậy. Hắn chậm rãi đứng lên, nhìn cảnh trời đêm, sao đêm chằng chịt, trên bầu trời mệnh mông lại có vẻ vô cùng nhỏ bé, nghĩ đến sự nhỏ bé của con người bất quá cũng giống như vậy, mỗi người đều là một chấm nhỏ, có ngày ắt có đêm, có hợp thì sẽ tan, đạo lý chính là như thế.

"Công Tôn Dị, hôm nay ánh trăng đẹp như vậy rất đúng dịp, không bằng người và ta cắt áo đoạn tình đi."

"Tại sao a! Ta không phải đem người cứu về rồi à?!"

"Người là một tên ngu xuẩn, thực sự ảnh hưởng đến hình tượng của Phi mã."

"Không có ta ai thổi sáo đây?!"

"Phi mã không thêm lưu luyện người nữa, Phi mã phải thay người có kỹ năng bơi lội tốt tốt một chút làm bạn."

"Nhưng ta biết thổi sáo a!"

"Người có một bài thổi miết, có thể thổi được bài khác sao?"

"Tiếng sáo của ta có thể làm nổi bật sự phong nhã của người khi chiến đấu a!"

". Cũng có lý. Tạm không cất áo."

Thân là trọng tài thiên hạ giang hồ võ lâm, kỳ thực võ công cũng không cần thiết phải là người đứng đầu tuyệt đỉnh.

Cách tốt nhất là khiến cho người ta vui lòng hàng phục. Làm sao để khiến cho người vui lòng phục tùng?

Thứ nhất là lấy đức phục người, thứ hai là dùng dung nhan xinh đẹp.

Đức, thì cần rất lâu ngày mới rõ lòng người, mà ...hiệu quả nhanh chóng và rõ ràng nhất là dùng dung nhan xinh đẹp, phù hợp với điều kiện thứ hai. Vì vậy, duy trì vẻ phong nhã, là chuyện cực kì trọng yếu.

Ngoài ra, tiếng nhạc còn có thể phân tán đi sự chú ý của địch, giảm bớt phòng bị, cũng thuộc về dạng kỹ xảo tâm lý trong lúc chiến đấu. Tuy rằng hán cũng tinh thông nhạc lý, tài đánh đàn càng là hơn người, nhưng nghĩ đến việc cống lấy cây đàn chạy khắp nơi thì....mệt. Có người làm giúp, tự nhiên là tốt nhất.

Phi Nhiên Thù triệt để bị thuyết phục.

Trong lúc Công Tôn Dị đang thờ phào nhẹ nhõm, Phi Nhiên Thù mặt đột nhiên trở nên thật nghiêm túc, hỏi:

"Công Tôn Dị, nói thật cho Phi mã biết, trước khi Phi mã tỉnh lại, ở đây đã xảy ra chuyện gì?" Nói xong lại liếm liếm môi, cau mày, trên mặt đầy vẻ suy tư.

Trong lòng Công Tôn Dị vang lên một tiếng chuông báo động mãnh liệt, yên lặng lui về phía sau hai bước, dè dè dặt dặt thăm dò: "Người làm sao có cảm giác như vậy."

Phi Nhiên Thù lại cẩn thận liếm môi thêm một lần nữa, biểu hiện trên mặt càng lúc càng phi thường nghiêm túc.

Ai nha, không ổn rồi, nếu hán biết được miệng của hán bị người ta làm mất trinh, nhất định sẽ giận chó đánh mèo vì ta hại hán rơi xuống nước. Bị hán tuyệt giao chỉ là chuyện nhỏ, bất quá thì không thể tiếp tục đi theo đệ nhất thiên hạ trang chủ giao lưu võ công, ăn chùa uống chùa mà thôi.

Tình huống bây giờ, kiếm chỗ tị nạn mới là chuyện lớn!

Ba mươi sáu kế, chạy trốn là hơn!

Đã có chủ ý, Công Tôn Dị thừa dịp lúc Phi Nhiên Thù công lực còn chưa có khôi phục, vội vã triển khai tuyệt đỉnh vi diệu khinh công nghênh ngang rời đi.

Nhìn thấy màn này, Phi Nhiên Thù đầu óc mơ mơ hồ hồ: "Phi mã chỉ muốn hỏi, trong miệng ta đầy mùi bánh rán là đến từ đâu."

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ta Là Thượng Tiên, Các Người Đừng Có Cười

Trời đang lúc vào thu, khắp núi nhuộm một màu đỏ rực của cây phong mùa thay lá.

Sau khi Hành Ca rời khỏi Thái Hồ, đi lung tung không có mục đích, một đường đạp cỏ mà đi, du sơn ngoạn thủy.

Đi tới thôn xóm, giờ trò lừa đảo, ăn chùa uống chùa, lại giúp thôn dân xem sao giải hạn, cũng kiếm được một chút lương khô.

Đi tới thị trấn, liền mở ra một cái quầy nhỏ, vừa bói chữ lại viết thư giúp, loay hoay cũng có thể kiếm được một ngày ba bữa cơm ấm bụng.

Cứ thế thông thả mà đi một tháng, Hành Ca đi tới thành Tứ Phương.

Thành Tứ Phương phồn hoa náo nhiệt hơn bất kỳ nơi nào Hành Ca đã đi qua, khắp nơi đầy quán ăn tấp nập, đầy đường các loại trò chơi mới mẻ, thương hội kinh doanh đông như nấm, đường phố rộng rãi đến nỗi chia ra một bên là người đi bộ, bên khác là dành cho xe ngựa.

Quán rượu Nhất Phẩm, ca phòng Thái Bình, tráng miệng thì đi Kỵ Hạc lâu, rất nhanh đem hết bao nhiêu tiền của mà Hành Ca tích góp rút sạch sành sanh.

Hành Ca liền giờ ra chơi, ở trên phố xá rộng lớn bày ra một quầy xem bói.

Một đạo cô tuổi còn trẻ lại mở ra quầy xem bói, Hành Ca nhan sắc nhìn cũng tốt, nên làm người ta rất dễ chú ý đến.

Trong cách ăn nói lâu lâu lại lòi ra vài câu, mà theo y học hiện đại là người đang mang hội chứng tâm thần, chỉ bắt quạ đối với nhận định của người ở nơi này, chỉ có tiền trên chôn bồng lai mới nói chuyện như vậy, lâu dần nàng cũng tạo ra chút danh tiếng xem bói của mình.

Bên trong thành Tứ Phương xuất hiện một tiên cô, ai mà không dựng thẳng lên ngón tay cái lên khen tặng, một quẻ mười câu nóitrật hết chín đây?

Mặc dù là Hành Ca chưa từng học qua thuật Chu Dịch bói toán gì hết, nhưng xem bói chẳng qua là nhìn mặt mà đoán, đoán mệnh thì nghe người nói rồi đoán ý mà thôi.

Nhưng vì nàng thu phí rẻ, lại miệng lưỡi trơn tru đùa bỡn đến thú vị, dân chúng thành Tứ Phương mặc dù biết nàng đoán không chính xác lắm, nhưng vẫn tình nguyện tốn ít tiền ngồi tán gẫu với nàng mấy câu.

Nói đến thì nàng vẫn chưa được nhập quan, không tính là đạo cô, ăn mặc đạo bào thực tại là lừa bịp, nhưng mà chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó.

Nàng đã kiểm tra qua bọc hành lý, trong này có một bộ xiêm y do nàng mang đến, rõ ràng là một cái áo cưới.

Nếu là cô gái tầm thường khác, nhất định phải khổ não xoắn xuýt suy nghĩ về thân phận thật sự của mình, có phải là đã có hôn phối hay không? Hôn phu là người ở đâu? Vì sao thân mang theo áo cưới lại mất trí nhớ? Là trên đường gặp kẻ cướp cô dâu hay sao?

Có thể thấy được Hành Ca là một cô gái không phải tầm thường, nàng thuộc về loạidị thường.

Khi nhìn thấy cái áo cưới trong bọc hành lý, tiện tay ném luôn, mặc kệ trước kia là duyên hay nợ, quên thì cũng đã quên rồi, giữ đồ cũ giữ lại là mối họa, hủy thì diệt tích là tốt nhất.

Thứ hai nàng là có bệnh, nhưng thấy bệnh vậy chứ không ngốc. Triều đại này lấy đạo giáo làm gốc, dù sao làm đạo cô so với các cô gái bình thường thì được nhiều sự tôn trọng cùng tự do hơn.

Như Diệu Thiện pháp sư, tuy là nữ tử, so với nam tử lại càng quý trọng hơn, hàng năm trong cung đều phải mời bà vào giảng bài. Bà than nghèo, ôi, ai mà tin.

Ăn cắp của bà hai mươi lượng thật không có gì phải áy náy.

Trong túi hành lý ngoại trừ quần áo, còn có một túi gấm, bên trong giấu một hạt châu, bên trên khắc hai chữ “trần hồng”.

Hành Ca cảm thấy, nó liền chui vào trong lòng bàn tay của nàng.

Hành Ca nghĩ nghĩ, nàng nhất định là tiên trên trời xuống rồi, vì gặp phải kiếp nạn nên mới bị đày xuống trần thế.

Diệu Thiện pháp sư chắc biết rõ sự tình, vì lẽ đó nên đuổi nàng xuống núi để độ kiếp đây mà.

Ừ, sau này nếu phi thăng lại thành tiên, bước vào tầng lớp cao cấp thì đề bạt bà một chút, giúp đỡ cho Tây Nguyệt quan cái gì cũng không thiếu, còn về bệnh của Cầu Đan, giữ nàng lại bên người làm tiểu đồng luyện đan là được rồi.

Ách, không biết nàng ở trên trời ăn ở ra làm sao a? Nhất định là giống như Hằng Nga đẹp như trăm hoa đua nở, tiên nam thì ái mộ, tiên nữ thì ghen ghét, ôi, nàng quả thật là một cô bé đáng yêu đây tội nghiệt.

Hành Ca suy nghĩ tập trung quá, nhin không được.....khà khà khàbật ra ba tiếng mà cười.

"Hành Ca, Hành Ca!"

Nghe tiếng hô hoán, Hành Ca cả kinh, tỉnh hồn lại, chỉ thấy trước quầy xem bói đứng lố nhố một đám người, nói cho nàng biết sát vách Du Tử Tiên đang bán tranh chữ.

Du Tử Tiên vào hai năm trước đề tên vào bảng vàng Thám Hoa lang. Môn sinh của thiên tử này rất khỏe mạnh lại không chịu đi làm, chạy tới đây bán tranh chữ, chắc cũng là có bệnh đây mà, đau lòng quá đi.

Tên Du Tử Tiên này không giống những người khác, chưa bao giờ hắn gọi nàng tiên cô, lúc tâm tình tốt chút thì gọi nàng là Hành Ca, buồn bực trong lòng tâm tình không tốt thì “bà điên, bà điên” gọi tới.

Lúc ngày thường vừa nhìn thấy nàng thì mặt mày u tối, hôm nay lại cười xán lạn.

Chỉ thấy hắn khép tay áo lại, cười híp mắt nói:

"Hành Ca a, có nha sai tìm người."

Nha sai? Hành Ca thật có chút không hiểu, còn khật khùng hỏi: "Vị nha sai này muốn đoán chữ hay là xem tướng?"

May nhờ triều đại này tôn trọng nhất là người của đạo gia, nha sai cũng hiểu phép tiên lễ hậu binh, trước chấp tay hành lễ một cái, rồi mới nói ra lý do của mình.

Nguyên là thành Tứ Phương này pháp luật rất nghiêm minh, dù là thương hộ hay bán hàng rong, đều cần phải đăng ký kinh doanh mới có thể hành nghề, Hành Ca bày quầy này ra hơn một tháng, thuộc về diện doanh nghiệp trốn thuế, không có hóa đơn đỏ, là vi phạm pháp luật.

Hành Ca từ trong bọc hành lý đồ ra hết số tiền tích lũy trong mấy ngày qua, cười nói:

"Bản đạo mới tới thành Tứ Phương không lâu, không hiểu quy củ, khiến cho sai gia thêm phiền toái. Chút tiền này, xin sai gia nhận uống trà. Bản đạo ngày mai liền đến nha môn, làm tất cả thủ tục, mong rằng sai gia bao dung."

Nguyên bản nha sai có thể thu bạc, một mắt nhắm một mắt mở cho qua, ai ngờ.

"Hành Ca tiên cô, không phải là chúng ta làm việc tuyệt tình, thật sự là có người mật báo, nói người giả mạo người trong Đạo Môn, là lừa bịp."

Hành Ca tròn tròn hai mắt, bị thương nhìn qua mọi người xung quanh, nhú nhú mày, rút lui hai bước, ngữ điệu đau thương nói: "Người. Các người. Bản đạo đối với các người một lòng một dạ yêu quý chúng sinh, cuối cùng là cố tình hãm hại bản đạo! Bản đạo đại diện cho Vô Lượng Thiên Tôn khinh bỉ các người!"

Mọi người vội vã nhìn bầu trời.

Chỉ có Du Tử Tiên vẫn là mặt đầy nụ cười, sống lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp, tự nhiên là cao hơn người khác một chút, cất giọng nói:

"Bà điên, đừng giả bộ niệm kinh lung tung, người nếu thật là người trong Đạo Môn, lập tức lấy bùa chú ra cho sai gia xem đi, nếu người lấy ra đồ giả, tức là kẻ lường gạt, ha ha."

"Sặc, bùa chú a."

Hành Ca trầm mặt lại, yên lặng lấy ra bao hành lý, kiểm kiểm cho có lệ, chứ có cái gì đâu mà kiểm, trong lòng đột nhiên dâng lên một trận tang thương. Bùa chú nàng chính là không có a! Có nó nàng còn ở lại chỗ này làm chi? Có nói nàng đã sớm ở Tây Nguyệt quan làm thuật trú nhan rồi, đã bước lên làm thần tiên trong loài người rồi! Ôi, kiếp nạn là tránh không khỏi, xem ra chỉ còn có thể bại lộ bí mật nàng là tiên trên trời mà thôi, ừ, đành vậy.

"Ồ."

Một tiếng thán phục vang lên, chỉ thấy Du Tử Tiên thu lại vẻ mặt đầy tươi cười, cầm lấy vật từ trong bọc hành lý của Hành Ca rơi ra, là quyển Nam Hoa Kinh, "Chuyện này."

Hai vị nha sai đều biết vị Du Tử Tiên này học cao hiểu nhiều, biết hắn kiến thức rộng rãi thanh danh lan xa, mặc dù chưa bao giờ vào triều, nhưng cho đến ngày nay vẫn có không ít vị yếu nhân trong triều muốn chiêu nạp hắn vào hàng ngũ. Giờ khắc này thấy hắn vẻ mặt đại biến, không khỏi đến gần nhìn cuốn sách.

Nhìn thấy một cái, cũng là biến sắc theo, "Này, chuyện này."

Du Tử Tiên lật ra trang đầu tiên, trên đó có viết một dòng chữ : tu đạo dễ dàng, ngộ đạo thì không dễ, quý trọng nơi người tu.

Hắn hỏi Hành Ca:

"Nam Hoa Kinh này, người từ chỗ nào mà gạt được?"

Hành Ca thấy hắn cầm lấy quyển kinh thư mặt mày đều nhú lại, đây chính là lúc cùng đường bí lối sắp bán nhà lại....trúng số, vội vã đánh tay hắn, giật lại quyển kinh, tức giận nói:

"Diệu Thiện pháp sư đây là tự tay sao chép tặng ta, người không mua không nổi cũng không cần sờ loạn."

Hai vị nha sai nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, đột nhiên hướng về Hành Ca cung cung kính kính làm một cái đại lễ.

"Hai ta có mắt mà không thấy thái son, mạo phạm tiên cô, mong rằng tiên cô đại nhân không chấp nhặt với tiểu nhân."

Ách, nội dung vở kịch này xoay chuyển nhanh quá, Hành Ca có chút chợp không kịp, theo bản năng phun luôn:

"Ách, ái khanh bình thân."

"Tạ Tiên cô."

Hai vị nha sai chỉ lo Hành Ca đổi ý lại bắt lỗi, nhanh chóng xoay người rời đi.

Một đám quần chúng vây xem náo nhiệt, lòng dạ cũng không trong sáng lắm lúc này xông tới, mồm năm miệng mười lôi kéo Hành Ca hỏi:

"Oa, Hành Ca tiên cô, ngươi có lai lịch như thế nào vậy? Tại sao nha sai đối với ngươi hành lễ a? Lễ nào ngươi là hoàng thân quốc thích cái trang vi hành? Ai nha, nghe nói Hoàng thất có một công chúa cũng vào Đạo Môn, có phải là ngươi không?"

Hành Ca vẻ thương xót nhìn nhìn mọi người, miệng nói, "Chuyện đến nước này, ta cũng hết muốn giấu giếm, bản đạo chính là người trên trời, là "Trích Tiên". "*"

• Trích Tiên : tiên bị mắc họa, bị đẩy xuống trần gian.

"Lăn thôi!"

Mọi người ồ lên cười to, giải tán ngay lập tức.

"Aiz, đừng đi a, hôm nay bản đạo còn chưa có mở hàng đây. Vương sư phó, ngươi ấn đường xám ngắt, để bản đạo tính toán cho ngươi một quẻ, xem mẹ của ngươi có leo bờ tường hay không,* nhân khai trương vui vẻ ta giảm giá cho ngươi một chút ——"

• Leo bờ tường : hình như là dạng “đi ăn vụng”, ta cũng hok rành, ai biết chỉ giáo nhé□

"Cút! Lão tử năm mươi năm đều thông minh nhá!"

"Vậy để cho bản đạo bói quẻ xem ngươi chừng nào thì phá thân trình trắng cũng được a!"

"Câm miệng! ! ! !"

Hành Ca cụt hứng, cảm thấy quá mất mát, kéo kéo tay Du Tử Tiên khuôn mặt đang đen thui, hai mắt sáng ngời:

"Ai nha, tiểu Tiên Tiên, ngươi ấn đường toả sáng, sao Hồng Loan chiếu rọi a, tình duyên có biến, có muốn bản đạo bói cho ngươi một quẻ, xem là cô nương của nhà ai, đang ở nơi nào hay không?"

Du Tử Tiên híp mắt, nói một cách đầy ý vị sâu xa:

"Hành Ca a Hành Ca, ngươi là điên thật, hay giả ngu đây."

Hành Ca trong lòng hồi hộp cho một trận, không được, lẽ nào kẻ này nhìn ra nàng có bệnh?

"Ta là giả ngu." Hành Ca rất nghiêm túc, chỉ lo hấn không tin.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha."

Du Tử Tiên đột nhiên cười ha hả, khuôn mặt xưa nay vốn thâm trầm, cười một cái lại như một đêm gió xuân thổi tan mây đen, sáng sủa như mặt trời.

"Tiểu Tiên Tiên, bản đạo có thể biết ngươi là đang ở đây cười cái gì không?" Hành Ca trong lòng có chút thấp thỏm.

"Ta hỏi ngươi, ngươi cảm thấy là ai mật báo ngươi giả mạo người trong Đạo Môn?" Du Tử Tiên hai mắt chăm chú tập trung nàng.

Hành Ca lắc đầu, "Bản đạo người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, thực sự rất khó tưởng tượng lại có người muốn tổn thương ta."

Du Tử Tiên tiến gần thêm một bước, hỏi: "Trên con đường này người không qua lại với ngươi, đại khái chỉ có ta, ngươi không nghi ngờ ta sao?"

Hành Ca lại lắc đầu, "Bản đạo người gặp người thích, ngươi cùng bản đạo không qua lại, kỳ thực là chỉ muốn khiến ta chú ý ngươi nhiều hơn mà thôi."

Du Tử Tiên lờm một cái, lại đến gần hơn một bước, "Ngươi hiểu ý nghĩa của quyển Nam Hoa Kinh này sao?"

Hành Ca lúc này gật đầu, nàng kiên định đem Nam Hoa Kinh để ở trước ngực, mắt nhìn phía trước, thì thầm mà nghe rõ ràng:

Bất luận Công Tôn Dị đang bày ra cái tư thế thực tình muốn kết giao như thế nào, Hành Ca đối diện với điều này khá là bình thản.

Nàng cẩn thận nhìn cái tên cao to tuấn tú trong sáng trước mặt mình, đây là người đầu tiên kể từ khi nàng rời khỏi Tây Nguyệt quan hành tẩu giang hồ, nói chuyện với nàng chỉ vì muốn kết giao chứ không phải là xem bói xem tướng, như vậy, là có vấn đề rồi:

"Đề ý hay là đi thận?"

Nghe qua Công Tôn Dị kinh ngạc:

"Đề ý giải thích thế nào? Đi thận giải thích thế nào?"

"‘Đề ý’ chính là dùng cách của quân tử để mà đối đãi, mà ‘đi thận’ là dùng tửu sắc để đối đãi."

Công Tôn Dị cười to, "Hay cho cái cách lý giải. Bỏ qua cái vụ sắc, chúng ta chắc là không ngại để trở thành bạn nhậu."

Hai người ăn nhậu với nhau, Hành Ca liền dọn quầy, cùng Công Tôn Dị đi tới quán rượu Nhất Phẩm.

Thấy được Hành Ca quen đường đi nước bước, lại đặt trước một phòng bao, đối với chương quỹ cùng tiểu nhị đều vô cùng quen thuộc, rõ ràng là khách quen, Công Tôn Dị thăm giật mình, Đạo Môn tu tâm không tu miệng, xác thực là có đôi khi lại lộ ra một nhân vật rất cá biệt, nhưng một đạo cô tu hành lại không câu nệ tiểu tiết như Hành Ca, thật sự là rất ít nha.

"Công tử, bản đạo còn chưa được biết tên của ngươi."

Hành Ca uống một chén rượu vào bụng, hai con mắt lập tức đều tỏa sáng.

Công Tôn Dị từ trong suy nghĩ phục hồi lại tinh thần, "Ta tên Công Tôn Dị, không môn không phái, ngươi thì sao? Ngươi họ Lôi tên Hành Ca?"

Hành Ca vẻ mặt vô cùng nghi hoặc:

"Cái gì họ Lôi? Ta tên là Hành Ca, là môn hạ của Diệu Thiện pháp sư ở Tây Nguyệt quan."

Nàng chỉ nói môn hạ, cũng không nói là đồ đệ của ai, người khác muốn lý giải ra sao thì tùy, nhưng sẽ không bắt bẻ nàng được, ừ, không ai nói được gì.

Công Tôn Dị cười nói:

"Họ Lôi là ngươi tự mình nói, còn đặc biệt muốn ta nhớ kỹ, ngươi không nhớ sao?"

Hành Ca lại nghĩ rằng nhất định là do khi mình phát bệnh mà nói, vội vả lấy câu "Không cần đề ý những chi tiết này" lấp liếm cho qua.

Lại mấy chén rượu vào bụng, Hành Ca tâm tình có chút buông thả, nhớ tới chuyện ngày đó ở Thái Hồ, không nhịn được hỏi:

"Ngươi cùng ngươi vị đồng bọn kia. Các ngươi quan hệ rất thân thiết sao?"

Công Tôn Dị tưởng liền nghĩ đến chuyện ngày hôm đó, nhớ tới việc Phi Nhiên Thù miệng bị mất trinh, cũng cảm giác thấy được Hành Ca biểu hiện đang có chút biến hóa.

"Ừ, chúng ta là bằng hữu." Lại liếc mắt nhìn Hành Ca một cái, bồi thêm một câu, "Là quan hệ theo kiểu ‘Đề ý’ kia."

Đừng giả bộ, ta biết hai ngươi là loại ‘đi thận’. Hành Ca ra vẻ như ‘ta đây hiểu hết’, sau đó lại hỏi:

"Hai ngươi có quan hệ giữa đêm như vậy. Người khác có biết không?"

Quan hệ giữa đêm? Công Tôn Dị ánh mắt khẽ biến, người trong giang hồ chỉ biết hần cùng với Phi Nhiên Thù có mối quan hệ tốt, nhưng lại ít có người biết rõ, hần cũng có lúc.....kẹt tiền, bèn dùng bồ câu đưa thư, đêm đêm bán cho thiên hạ đệ nhất trang ít tin tình báo để kiếm chút tiền lẻ, cũng không có ai biết mỗi khi Phi Nhiên Thù xuất hiện, có tiếng sáo vang lên, đều là do hần thổi. Mà nàng thì làm sao lại biết?

Công Tôn Dị uống vào một chén rượu, lại rót cho Hành Ca một chén, nói:

"Không có."

Hành Ca gật gù, vỗ vỗ bờ vai của hần,

"Vậy là được rồi, ngươi cùng với hần mỗi người đi một ngã cũng tốt, sau này cũng không cần tìm đến cái chết. Ta với ngươi nếu đã là bằng hữu, thì ta sẽ vì ngươi mà giữ bí mật này. Đến sáng mai ta sẽ mang ngươi qua ca phòng Thái Bình, vũ cơ chỗ đó tài nghệ là song tuyệt, kỹ thuật nhảy mê người, ta xem cũng có chút động tâm, bảo đảm đem ngươi làm thành người bình thường đến mức không thể bình thường hơn."

Chờ chút! Cái gì mà đi tìm chết? Cái gì ca vũ Thái Bình, cái gì mà bình thường với không bình thường?

"Chúng ta ngày đó không phải là tự sát a!"

Công Tôn Dị rốt cục phát hiện ra, hẳn cùng với cách suy nghĩ của Hành Ca có một loại hiểu lầm to lớn.

"Nếu không thì là tại làm sao?" Hành Ca hiếu kỳ hỏi.

"Là ——"

Ặc, không được, không thể nói ra là vì hắn muốn rửa con thuyền cho sạch, rốt cuộc lại đi đục một lỗ trên thuyền, làm suýt nữa chết đuối bỏ mình.

Công Tôn Dị rốt cục có thể hiểu được cảm nhận của Phi Nhiên Thù ngay thời điểm đó rồi, lúc này hắn chỉ có thể đau xót mà nhắm mắt lại, mếu máo nói :

"Thật ra.....là đi tìm chết."

Hành Ca vẻ mặt đầy thâm ý biểu hiện "Ta đã nói rồi mà", vỗ vỗ bàn, "Đến! Uống rượu! Không nói đến chuyện không cao hứng! Rượu gấp tri kỷ ngàn chén vẫn ít, Công Tôn, chén này mời ngươi, ngươi gặp đại nạn mà không chết, tất có hậu phúc."

Công Tôn Dị tuy rằng vẫn cảm giác còn có một cái gì đó không đúng, trong lời nói của Hành Ca thì toàn là lời quái dị, nhưng uống rượu là đúng với mục đích ban đầu của hắn, liền thuận thế uống vào, lại liên tiếp mời rượu qua lại, mãi tận đến khi một cân rượu Thiệu Hưng đã thấy đáy, ánh mắt của Hành Ca đã có chút phiêu phiêu, hắn mới thân nhiên hỏi:

"Hành Ca, quyền Nam Hoa Kinh này thực sự là Diệu Thiện pháp sư tự tay đưa cho ngươi?"

"Đúng vậy a."

"Nàng có nói thêm cái gì không?"

Hành Ca cẩn thận suy nghĩ một chút, "Có, bà nói trong quan quá nghèo, muốn tiết kiệm miệng ăn của ta, để dành lương thực cho các sư tỷ."

Công Tôn Dị nhất thời mắc nghẹn, nuốt nuốt, lại nhòm người lên mạnh mẽ hỏi: "Ngươi cẩn thận ngẫm lại đi, không có nói thêm cái gì khác sao?"

Hành Ca lại nghĩ nghĩ, "Ah có, nói đi nói lại nhiều lần là bà rất nghèo, ha ha, tin bà ấy thì trừ khi hai mắt của ta đều mù a."

Diệu Thiện pháp sư đáng yêu lại ra vẻ nghèo khó, ở trong giới Đạo Môn không tính là chuyện mới mẻ gì, nhưng vẫn là lần đầu tiên nghe một nàng môn hạ nói ra đúng sự thật, xem ra ở Tây Nguyệt quan vẫn có người bình thường, không bị bệnh. Có điều đây không phải trọng điểm, Công Tôn Dị thay đổi phương pháp hỏi:

"Ngoại trừ Nam Hoa Kinh, nàng có cho ngươi đồ vật gì khác hay không?"

Hành Ca gật gù, "Có."

Công Tôn Dị phút chốc chồm sát gần nàng, ngữ khí vội vàng hỏi: "Là cái gì?"

Hành Ca ánh mắt có chút bi phẫn, "Cho ta mười quả táo! Còn tiếc của bớt lại hai quả! Ngươi nói một câu công bằng đi, quá mức bủn xỉn mà!"

Công Tôn Dị đang uống một ngụm rượu, chưa nuốt xuống lại trời ngược lên cổ, xem tí phun ra hết, hắn cường chế nuốt xuống, nhẫn nhịn nội thương mà tiếp tục hỏi:

"Ngoại trừ cái đó ra?"

Hành Ca ánh mắt hơi lấp loé lên, "Không có, hết rồi."

Công Tôn Dị nhìn nàng có biểu hiện khác thường, vội vã truy:

"Thật không có?"

Hành Ca bất đắc dĩ nhắm mắt, "Được rồi, ta thay trời hành đạo, trừ gian diệt ác, mò lấy đi số tiền mà bà lén lút giấu làm của riêng."

Nói xong cảnh giác nhìn chăm chăm Công Tôn Dị, luôn mồm nói: "Không hỏi nữa nha, chuyện xấu của quan không thể truyền ra ngoài, ta sẽ không nói cho ngươi biết, bà đem tiền riêng giấu ở chỗ nào đâu."

Công Tôn Dị quả thực là đỡ không nổi rồi, không nhịn được hỏi ra một câu giống Du Tử Tiên:

"Ngươi rốt cuộc là thật điên, hay là giả ngu?"

"Ta là giả ngu!" Hành Ca đối với vấn đề này đáp án là vô cùng kiên trì, hơn nữa còn mang theo nghiêm túc.

Công Tôn Dị khóc không ra nước mắt, thẳng thắn tự xi và mình,

"Tiểu nhị, lại đem lên hai cân rượu!"

Hành Ca nghe được, hai mắt quả thực sáng hơn sao trên trời trong đêm, nắm lấy hai tay của Công Tôn Dị, cảm động hô:

"Tri âm a, ngươi làm sao biết ta uống không đủ! Ăn thịt có Cầu Đản, uống rượu có tri âm, a, kiếp này gặp được tri kỷ, nên uống cạn một chén lớn! Ah, chén nhỏ khó có thể biểu đạt lòng ta, ngươi đâu, đổi qua bát!"

"Đổi chén lớn!" Công Tôn Dị lúc này cũng xé luôn bộ mặt đại hiệp.

Hai người đổi chén lớn, buông thả mà uống

Người với người tương giao thường thường không quan trọng ở thời gian ngắn hay dài, mà là ở chỗ tâm đầu ý hợp.

Thích cùng nhau uống rượu, thích nghe chung một bài nhạc, cùng bật lên chung một câu nói, được như vậy, thì rất là hợp nhau. Bằng hữu vừa mới gặp mà tựa như đã quen nhau tận kiếp nào, chuyện làm ăn mua bán tiền bạc giữa đồng bọn với nhau, là không đáng để nhắc đến.

Lúc này Công Tôn Dị đã hoàn toàn quên mất mục đích hắn đi nhậu là để hỏi cái gì, mà Hành Ca cũng hoàn toàn không thêm để ý đây là một người khác phái mới quen, uống uống, chỉ cảm thấy càng uống càng hợp, càng ngày càng không thể tàn cuộc vui. Mãi cho tận đến khi, mỗi người trên tay ôm một vò rượu, song song ngã xuống, đã là hơn một giờ sáng.

"Rượu này. Uống ngon thật. Tên gì?" Công Tôn Dị hỏi.

"Hoàng Tuyền. Ta yêu thích tên này, ngươi thấy sao?" Hành Ca hỏi.

"Bích Lạc Hoàng Tuyền sẽ gặp lại. Tên rất hay!" Công Tôn Dị bật ra tiếng cười ha ha.*

• Tác giả chơi chữ : Hoàng tuyền = tuổi vàng khi chết.

"Rượu là rượu ngon, nhưng thật là đắt quá, ta kiếm tiền mười ngày mới có thể uống một lần đây."

"Sợ cái gì, bản công tử khi nghèo đến liến lại có tiền. Tiền của bản công tử cũng là tiền của ngươi.....tiền."

"Tri âm a tri âm ngươi thật tốt."

.

Ký ức cuối cùng của Công Tôn Dị, dừng lại ở cảnh Hành Ca mặt đầy cảm động ôm lấy hắn, miệng thì gọi tri âm a tri âm, sau đó....sẽ không có sau đó, hắn ngất đi mất rồi.

Công Tôn Dị nhìn cái bàn rượu đã được dọn dẹp sạch sẽ cho hắn nằm lên đó, lại cúi đầu nhìn nhìn trên người cũng sạch sẽ không khác gì cái bàn, “thanh liêm” là chưa đủ để diễn tả hiện trạng bây giờ của hắn.

Công Tôn Dị kéo tay một tiểu nhị đang quét tước làm vệ sinh, hỏi:

"Đạo cô cùng đi với ta đâu?"

"Đi rồi."

"Vậy quần áo và ngọc bội ta đâu?"

"Thế."

"Rượu Hoàng Tuyền mắc như vậy sao? Ta nhớ trên người ta có tờ ngân phiếu năm trăm lạng."

"Công tử, chúng ta ở trên người của ngài không tìm được ngân phiếu, mới lấy đồ đạc trên người của ngài mà thế chấp. Ah, Hành Ca tiên cô để lại cho ngài một phong thư. Ôi, cũng không biết tiên cô chọc vào chuyện gì, hôm nay trời vừa sáng, thì có một nhóm đạo sĩ đạo cô tràn vào thành Tứ Phương muốn tìm nàng. May là thủ cửa thành A Tứ nhớ ơn của tiên cô, đặc biệt chạy tới báo tin."

Tiểu nhị lải nhải cho một hồi, rồi về quầy cầm một phong thư lại đây, đưa cho Công Tôn Dị.

Công Tôn Dị mở phong thư ra.

"Tri âm, thấy chữ như người a, bởi vì gặp chuyện quá gấp, tri âm lại quá say, vì suy nghĩ cho mạng nhỏ, bản đạo chỉ có thể ra đi không lời từ biệt. Bởi vì ngươi đã nói tiền của ngươi cũng là tiền của ta, bản đạo không thể làm gì khác hơn, là cung kính không bằng tuân mệnh, mượn túi tiền của ngươi dùng tạm. Tương lai tất có ngày gặp lại, lại cùng tri âm đại chiến 3000 hiệp, sao sao đi."

“Sao sao đi” là cái giống quỷ gì a?! Ngươi trả lại cho ta túi tiền không phải là tốt hơn hay sao a!

Công Tôn Dị ôm chặt chiếc áo lót còn sót lại trên thân thể, mặt đầy bi thảm.

"Đường đường là Truy Hồn công tử, lại rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy, chắc chắc, ta thấy mà thương."

Ngoài cửa phòng bao chẳng biết lúc nào có một bóng người đáng gờm đứng tựa, Công Tôn Dị ngược mắt nhìn lên:

"Du Tử Tiên?"

Du Tử Tiên ung dung đi vào ngồi xuống, ghét bỏ đẩy cái bình trà trên bàn ra xa, liếc mắt nhìn bộ dạng đáng thương của Công Tôn Dị, tay đỡ lấy cằm, nhân nhả hỏi:

"Người muốn biết bà điên này có phải thật sự là Đạo Môn chi tú? Muốn biết trấn hồn châu trong truyền thuyết là có thật hay không?"

Công Tôn Dị gật gù, "Đương nhiên."

Du Tử Tiên: "Cầu xin ta đi."

Công Tôn Dị suy nghĩ chốc lát, "Ta chợt nhớ tới người trong Long Môn võ công cũng không ra làm sao."

Du Tử Tiên vẻ mặt thoáng thay đổi, "Người dám động đến ta, chính là khiêu chiến Thái Học các."

Công Tôn Dị cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn động thủ, ra một chiêu Linh Tê Nhất Chỉ điểm huyết Du Tử Tiên, sau đó hấn lột lấy bộ đồ nho sinh, mặc hai ba lần mới vào được. Ừ, có chút chật.

Công Tôn Dị vẫy vẫy tay, hô: "Tiểu nhị, đem hết món ăn nào ngon nhất trong quán lên cho vị Du công tử này."

Lại quay đầu hướng Du Tử Tiên chớp mắt nói: "Ăn nhiều một chút đi, người quá gầy."

Dứt lời ngửa mặt lên trời cười to đi ra cửa.

Công Tôn Dị vừa rời đi, liền có một bóng người xuất hiện, một bộ y phục hoa lệ lập tức phủ lên tấm thân gầy yếu của Du Tử Tiên.

Người đến là tên tiểu nhị, chỉ thấy hấn xuất ra ít thủ pháp, liền giải huyết cho Du Tử Tiên, một chân quỳ xuống, "Thiếu chủ, xử trí Công Tôn Dị như thế nào?"

Du Tử Tiên giờ tay ngăn lại, "Có người khác thu phục hấn. Người tiếp tục phái người theo bà điên kia, xác định nàng có phải là Đạo Môn chi tú, lại có quan hệ gần gũi với Diệu Thiện pháp sư, người đứng đầu Đạo Môn hay không."

Tiểu nhị hỏi: "Nếu nàng thực sự là Đạo Môn chi tú, có giết chết hay không?"

Du Tử Tiên lắc đầu, nét cười âm áp đến cực điểm, nói:

"Không, phải bảo vệ nàng."

Muốn thấy cảnh diệt vong, phải dựa vào bà điên này.

Đạo Môn hưng thịnh đã quá lâu, nếu như bà điên này thực sự là Đạo Môn chi tú, đối với Long Môn mà nói, ngược lại là chuyện rất tốt.

Chẳng những không nên giết bà điên này, mà tốt hơn hết là giúp cho nàng tiến lên ngôi vào vị trí cao nhất trong Đạo Môn.

Đến lúc đó, Đạo Môn suy, Long Môn hưng, điều đó nằm ngay trong tầm tay.

Du Tử Tiên móc trong lồng ngực ra bản kế hoạch chi tiết, từ từ triển khai.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ta Là Hoa Khôi Thân, Ta Đẹp Nhất

Hành Ca ra đi rất vội vàng, may là ở cửa thành có A Tứ hỗ trợ, giúp nàng trốn trong một chiếc trên xe bò ra khỏi thành.

Trên xe bò đều là dân chúng ở thôn phụ cận, lúc mặt trời lặn xuống thì vào thành buôn bán trong chợ đêm, đến khi mặt trời mọc thì rời thành trở về nhà.

Thành Tứ Phương không giống như những thành thị khác, sáng mở cửa tối đóng lại, mà canh vào lúc mặt trời mọc cùng lặn hai lần mở cửa cho mọi người ra vào, ngoài thời điểm đó luôn luôn đóng cổng thành.

Hôm nay Hành Ca tranh thủ được thời gian ra khỏi thành, cũng may mắn, cái đám người kia phải ở lại trong thành cho đến khi mặt trời lặn mới được ra, thì nàng đã có rông rã một ngày một đêm để chạy rồi, chỉ cần nguy trang thêm chút nữa là xong.

Xe bò dừng lại ở một ngã ba đường.

"Đạo cô, con đường này là chúng ta về quê, ở giữa là đường đi Lộc Dương thành, rốt cuộc là ngươi muốn đi nơi nào?" Người đánh xe bò hỏi.

Hành Ca nhảy xuống xe bò nói:

"Đa tạ người đã cho đi nhờ, chúng ta từ biệt nhau ở đây."

Nàng cười híp mắt đối với mọi người ngồi trên xe bò ra ý chào tạm biệt, tầm mắt rơi vào một tiểu phụ nhân, trong đầu suy nghĩ lóe lên, "Đại tỷ, ta có thể dùng cây trâm đang cài tóc này đổi với tỷ một cái xiêm y củ hay không?"

Tiểu phụ nhân liếc mắt nhìn nhìn cây trâm bằng ngọc trên đầu của Hành Ca, vội vội vã vã gật đầu:

"Được được được."

Cáo biệt xe bò, Hành Ca tìm một chỗ có cỏ hơi cao một chút cỡi bỏ đạo bào màu xám, lại xé lấy hai miếng vải trên áo choàng, đem tóc đang rối tung vì không có trâm, thắt thành hai bím rồi cột lại. Phối hợp với bộ xiêm y của thôn phụ, Hành Ca cảm giác mình đẹp như là một hoa khôi của thôn.

Nguy trang hình dáng xong, nàng đi dọc theo một con đường nhỏ, đi hơn mười mấy bước liền dừng lại, kiểm một cái cây, dưới tàng cây qua loa chôn đạo bào, lại cố ý lộ ra một góc vạt áo, sau đó quay trở lại đường lớn, hướng về Lộc Dương thành mà đi.

Đạo dùng binh, lấy hư là gốc, thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Hành Ca cảm thấy từ khi mắc bệnh trong người, nàng tính toán trở nên đặc biệt thông minh, mặt liền nghênh nghênh đắc ý.

Có điều một người thông minh như nàng, cũng không hiểu vì sao lại có một đồng nam nữ đạo gia tràn vào thành tìm đến nàng.

Lẽ nào người âm thầm mật báo nàng giả mạo đạo cô có liên quan đến chuyện này? Làm cho nhóm người trong Đạo Môn muốn tới thanh lý môn hộ? Chỉ vì một mình nàng sao? Cũng quá là dư công lao động. Người trong môn từ lúc nào mà có cái trò đánh hội đồng? Sự tình này, người đứng đầu Đạo Môn - Diệu Thiện pháp sư biết không?

"Cô nương, vị cô nương này, có thể nhường đường được hay không?"

Tiếng ồn ào trên đường cắt đứt luồng suy nghĩ đến xuất thần của Hành Ca.

Hành Ca ngẩng đầu lên, chỉ thấy cách gần một bước chân, một con ngựa trắng trắng trẻo mắt hí mũi nhìn nàng đầy tức giận, người đánh xe là một thanh niên vô cùng tuấn lãng, khoe miệng mang theo ý cười cười, dễ khiến cho người ta đột nhiên sinh ra cảm giác thân thiết.

Có điều Hành Ca không hiểu:

"Đường rộng đến như vậy, ngươi tránh qua một chút không được sao?"

Gã thanh niên cười khỏ, "Tại hạ cũng muốn a, nhưng cô nương chắc là người không biết. Ngươi đi như rắn hiện hình, tại hạ bất tài, thù rất nhiều lần, thực sự không cách nào kiểm tra được một cái khe hở an toàn nào để tránh khỏi ngươi."

Chẳng trách nàng vẫn cảm giác ở phía sau lưng này giờ có chút động tĩnh. Hành Ca hơi ngưng ngừng mà gãi gãi mặt.

"Thừa Ảnh, chuyện gì?" Trong xe ngựa truyền ra một giọng nam đầy cao quý mang theo chút lạnh lạnh.

Gã thanh niên tên là Thừa Ảnh lập tức khẽ nghiêng người trả lời:

"Bẩm trang chủ, không có chuyện gì, Thừa Ảnh lập tức giải quyết."

Nói xong quay đầu lại nhìn Hành Ca, ra hiệu cho nàng tránh ra.

Hành Ca không động dậy, nhìn gã thanh niên này thấy vô cùng quen mắt, từ cách hành xử việc cản đường có thể thấy đây là một người tốt, lại muốn nghe thêm tiếng nói hết sức hay hay của người trong xe. Ừ, cứ quyết định như vậy đi. Nàng mở miệng hỏi:

"Công tử cũng là đi thành Lộc Dương sao? Có tiện để cho tiểu nữ quá giang đến đó hay không?"

Thừa Ảnh sừng sốt một chút, có chút bực tức nhìn vào toa xe.

Bên trong xe chủ nhân không nói cái gì, Nhân Ảnh dù có thương người thì cũng không giúp được.

Hành Ca thất vọng cúi đầu, thở dài một hơi, "Ôi, nghe nói một người con gái xinh đẹp mà đi một mình trên đường, thì rất dễ dàng có chuyện a."

"Phốc." Thừa Ảnh không nhịn được bật cười.

"Thừa Ảnh, mời vị cô nương đó lên xe đi." Lại là thanh âm cao quý kia vang lên.

Hành Ca luôn mồm tạ ơn bước lên xe, ngồi kế bên đánh xe Thừa Ảnh, xe ngựa lúc này mới chậm rãi rời đi.

Thừa Ảnh liếc liếc bằng khóe mắt nhìn thấy dáng dấp của một thôn cô, nhớ tới nàng khi nãy tự nhận là tướng mạo xinh đẹp, lại không nhịn được cười.

Hành Ca thở dài một hơi, giọng thành thật mang ý khuyên nhủ:

"Không dám dối gạt Thừa Ảnh công tử, toàn bộ người trong thôn đều nhất trí ta là hoa khôi của thôn, người giờ khắc này nếu như bật cười, chính là đang nghi vấn trình độ thưởng thức cái đẹp của toàn bộ người trong thôn chúng ta. Người, dám khiêu chiến với tất cả người của thôn sao?"

"Phốc." Lần này tiếng cười là đến từ bên trong xe.

Hành Ca không ngại xử luôn kẻ còn lại: "Xin hỏi vị công tử này, lại là đang cười cái gì đây?"

Bên trong xe chủ nhân cười nói: "Hoa khôi thôn? Trong thôn còn nữ nhân khác?"

Hành Ca cũng cười nói: "Công tử có ý kiến?"

Bên trong xe chủ nhân nói: "Tại hạ sao dám khiêu chiến với quý thôn."

Hai người, ta một câu người một câu, nghe thật hay lại không huyền ảo, chỉ có Thừa Ảnh ở một bên, vẫn là không hiểu nổi, hoa khôi thôn này làm sao vậy? Trang chủ đang cười cái gì? Vị cô nương này lại là đang cười cái gì? Tại sao chỉ có hần nghe là không hiểu.

Có điều có thể khẳng định, vị cô nương này lời nói tuôn ra ý như hoa sen, chắc chắn sẽ không phải là một thôn cô đơn giản như vậy.

Nói thật, ngoại trừ trang phục, nàng nhìn sao cũng không giống một thôn cô.

Nếu là tùy tiện thôn cô nào, cũng đều có thể cùng với trang chủ trò chuyện vui vẻ như vậy, trang chủ cũng sẽ không độc thân cho đến nay rồi.

Nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của trang chủ không giải quyết được, Thừa Ảnh cũng không thêm vội vàng thúc ngựa, cả người chôn vào một nỗi phiền muộn không tên.

Đường lộ bằng phẳng, xe ngựa không nhanh không chậm, vừa vặn trôi vào cuối thu, ánh nắng không gắt lắm, Hành Ca dựa vào thùng xe đánh một giấc ngủ trưa.

Khi Hành Ca tỉnh dậy, Thừa Ảnh lại nhìn nhìn nàng không nói cái gì, nàng cảnh giác hướng về khóe miệng liếm liếm, ừ, không có cháy ke.... vậy thì hần nhìn cái gì vậy? Cúi đầu vừa nhìn xuống, quần áo cũng rất trắng thơm, vậy tại sao hần không nói cái gì? Nghĩ mãi mà không ra, bèn mở miệng hỏi: "Thừa Ảnh công tử, người đây là làm sao vậy?"

"Thừa Ảnh ước chừng là chưa từng thấy qua, một người xinh đẹp đến như vậy, lại ở trước mặt của nam nhân xa lạ, nói ngủ liền ngủ."

Bên trong xe chủ nhân rất nghiêm túc mà nói.

"Trang chủ!"

Thừa Ảnh liếc nhìn Hành Ca vì mới ngủ dậy tóc tai như ồ quạ, bức bối không chịu được, liền hướng vào toa xe gào to một tiếng, có điều một tiếng gào này đối với chủ nhân ngồi trong xe cùng Hành Ca không hề có chút lực uy hiếp, tự nhiên cũng không thể ngăn cản được bọn họ tiếp tục trêu chọc.

"Đừng nhìn ta như vậy, kỳ thực là ta đang xem tướng." Hành Ca nói.

"À? Cô nương xem Thừa Ảnh ra sao?" Bên trong xe chủ nhân hỏi.

"Thừa Ảnh công tử ánh mắt toả sáng, ánh mắt có thần, lại anh tuấn, ta tặng hần ba chữ: đẹp trai, nam tính, cao quý."

"Phốc."

"Nghiêm túc một chút, ta đoán mệnh đây."

"Ừ, cô nương tiếp tục."

"Thừa Ảnh công tử thân thể tráng kiện, phong thái trầm ổn, mặc dù anh mắt có hơi tối nhưng thường mang theo ý cười, có thể thấy được mệnh người này, vì chủ công mà ra sức không hề có tiếng than oán, có thể nói đây là một người trọng tình trọng nghĩa, cho dù không được chủ công trọng dụng đi nữa, cũng hết mực trung thành, còn có thể nói thêm là."

"Là?"

"Bị coi thường."

"Phốc."

"Ngghiêm túc một chút đi, ta là đang đoán mệnh đây."

"Hàn huyền lâu như vậy, còn chưa thỉnh giáo phurong danh của cô nương? Sư phụ là người ở đâu?" Bên trong xe chủ nhân đột nhiên hỏi.

Hành Ca một chút biến sắc cũng không có, nói:

"Ta tên Cầu Đản, là môn hạ ăn không ngồi rồi của Tây Nguyệt quan Diệu Thiện pháp sư."

"Ho khan một cái : khự"

"Ho khan một cái : khự"

Lại ho khan thêm hai cái : khự.....khự."

Thừa Ảnh suýt chút nữa là chết vì sặc nước bọt của chính mình.

Bên trong xe chủ nhân cũng trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

"Tên của ngươi, là cha mẹ ngươi đặt cho hay sao?"

Hành Ca ăn ngay nói thật:

"Nếu như ta không phải là con gái roi của Diệu Thiện pháp sư, thì như vậy là không phải."

"Tên của ngươi là do pháp sư đặt? Vậy là ngươi ở Tây Nguyệt quan lớn lên sao?"

Bên trong xe, chủ nhân đối với vấn đề này, tựa hồ dị thường cảm thấy hứng thú.

Hành Ca suy nghĩ một chút, đáp:

"Đúng vậy a, pháp sư nuôi ta mới ba năm, ta lại lớn ra như vậy rồi. Mau dài đến mức có chút sốt ruột, pháp sư cảm thấy mau lớn như vậy là không được, liền cho ta đến trần thế, để cảm thụ được dân chúng bình thường không quá sốt ruột, mà có tốc độ sinh trưởng như ta."

Bên trong xe chủ nhân, nghe ra Hành Ca nói điều này có chút thật thật giả giả, có lẽ là vì có ân tình, cũng không truy hỏi thêm nữa, tránh nặng tìm nhẹ hỏi qua chuyện khác:

"Nghe ra pháp sư đối với cô nương vô cùng tốt? Nghe đại danh của pháp sư đã lâu, cô nương có thể nói cho tại hạ biết một chút, pháp sư là người như thế nào hay không?"

Vấn đề này có chút sắc bén a.

Hành Ca suy nghĩ rất đắn đo, rốt cuộc tổng kết lại được một câu đơn giản mà rõ ràng nhất:

"Ôi, pháp sư là một tiểu yêu tinh rất lẳng nhăng."

"Phốc. Ho khan một cái ho khan một cái ho khan một cái khặc."

Thừa Ảnh lần này chắc là bị sặc nước bọt của mình chết luôn rồi, khó qua kiếp số a.....

"Lời ấy nghĩa là sao?" Bên trong xe chủ nhân vẫn là rất bình tĩnh.

"Cái này muốn nói cho rõ thì rất dài, ở đây là núi, bên kia là biển. Bên kia có một nhóm tiểu đạo cô, các nàng hoạt bát lại thông minh, các nàng tu chân cùng dưỡng nhan, các nàng tự do tụ tại sinh sống ở Tây Nguyệt quan xinh đẹp."

Hành Ca miệng đang nói linh tinh lang tang, đột nhiên phía trước con ngựa hoảng sợ dựng vó, hí vang một tiếng dài, thân xe lập tức rung động.

Hành Ca suýt nữa thì té khỏi xe ngựa, kêu thảm thiết một tiếng, vội vã ôm lấy cánh cửa xe ổn định lại thân hình.

Thừa Ảnh về mặt trở nên nghiêm túc, nắm chặt dây cương, đem xe ngựa ngừng lại.

Trong phút chốc, một người mặc áo đen, mặt che lại, tay cầm binh khí từ trên trời giáng xuống.

Lúc này ngày đã ngã chiều, trên đường chỉ có tiếng ngựa hí rền vang, gió mạnh tấp vào cây kêu xào xạc, tăng thêm mấy phần tiêu điều thê lương.

"Thức thời, liền đem cô nương kia giao ra đây!"

Hành Ca kinh ngạc chỉ chỉ vào mình, "Ta sao?"

Thừa Ảnh cũng kinh ngạc chỉ chỉ nàng, "Nàng ta?"

Khi Thừa Ảnh vẫn còn chưa hết kinh ngạc, Hành Ca đã khôi phục lại vẻ thong dong, nàng kiên định nhìn Thừa Ảnh, nói:

"Xem đi, ta đã nói rồi, người xinh đẹp mà đi một mình thì rất là nguy hiểm."

Thừa Ảnh còn chưa kịp đáp lại, người áo đen đã không nhìn được lập tức ra tay.

Thừa Ảnh phi thân lên cao, bẻ một nhánh cây làm binh khí, bắm lấy người áo đen không dứt, đáng người tuấn kiệt, nhìn qua, vô cùng tuấn tú.

Chỉ vì lơ mē nhìn trai đẹp trong một cái nháy mắt, cục diện biến chuyển quá nhanh như vật đổi sao dời, nàng bị một gã áo đen khác núp gần đó xông vào bắt được.

Thừa Ảnh vội vã ứng cứu, gã áo đen võ công không bằng người, bèn chơi thủ đoạn, thích thú đưa nàng tới trước mặt Thừa Ảnh, đao gác vào cổ, ra giọng uy hiếp:

"Tiến thêm một bước thì nhặt xác đi!"

Thời điểm hai bên còn đang giằng co, đột nhiên một giọng nói cực kì lạnh nhạt từ bên trong xe truyền ra:

"Buông nàng ra."

"Hừ, chỉ bằng các người?"

Người áo đen tay nắm lấy Hành Ca, không một chút sợ hãi.

Đột nhiên một trận kinh phong mang theo sương mù như gió lốc kéo tới, cửa xe bộp một tiếng bỗng nhiên mở ra, bên trong xe tà áo dài phiêu dật, một người bước ra khoan thoai như nước chảy mây trôi, chậm chậm mà đi.

Chỉ thấy trên đầu người này mũ đội làm bằng vàng, thắt lưng bằng gấm quấn eo, mặt đẹp như ngọc, mày rồng mắt phượng, hùng vĩ đứng thẳng, thân mình ẩn trong đám sương mù mờ mịt, phảng phất giống như thiên thần từ trên trời giáng xuống.

"Chỉ bằng Phi mỗ, có được không?"

Thanh âm còn chưa dứt, binh khí trong tay người áo đen đã biến mất, Hành Ca dĩ nhiên là đã được cứu rồi.

Không có một ai thấy được hấn xuất thủ khi nào, càng không có người nhìn thấy hấn làm sao mà cứu được nàng về.

Thân pháp quỷ dị như ma quỷ, nhanh đến phi thường. Dung mạo cùng cử chỉ lại đẹp tựa như tiên, phong lưu phiêu dật.

Người như vậy, tự xưng là họ Phi, hiện nay trên giang hồ cũng chỉ có một người. Hai người áo đen nhìn nhau, đều là chấn động, cuối cùng ngơ ngác nhìn hấn mang theo Hành Ca lên xe, Thừa Ảnh đánh xe rồi đi.

Gió lập tức dừng lại, sương mù tan đi, trên con đường, chỉ còn lại tiếng thở dài:

"Vô Song công tử, ánh sáng lung linh lung linh Phi Nhiên Thù."

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tất Cả Người Trên Thế Gian Phải Chẳng Đều Là Cử Biệt Mà Gặp Lại?

Vô Song công tử, lung linh lung linh Phi Nhiên Thù.

Danh hiệu này, không biết ai là người đã đặt ra.

Mọi người chỉ biết Phi Nhiên Thù ngay từ lúc còn bé đã là một người rất tao nhã, lại được đích thân thiên hạ đệ nhất trang chủ đời trước, là Phi Vô Tà hết lòng chỉ dạy, Tiên Thiên công pháp độc bộ giang hồ.

Nhưng lại không ai biết, Vô Song công tử còn sống được ở trên đời, đã là một chuyện rất nghịch thiên.

Phi Nhiên Thù khi sinh ra, bị đoán mệnh là thuộc sao Phá Quân Tinh, khắc cha khắc mẹ, người có mệnh sao này số kiếp đã định trước là không có vợ, không gia đình, lại đau ốm triền miên.

Quốc sư chắc chắn, hắn sẽ không sống qua được mười tuổi.

Mà do mạng số khắc cả cha lẫn mẹ, vì lẽ đó nên từ khi còn là một đứa bé hắn đã bị đưa đến Lăng Vân Phong để sinh sống, thuộc dạng trời sinh ngày nuôi.

Lúc Phi Vô Tà gặp được, liền nắm bóp tay chân của hắn, chỉ nói một câu:

“Bẩm sinh kém cỏi, kinh mạch tắc nghẽn, không thích hợp luyện võ.”

Lại nói một thêm một câu:

“Có điều nét mặt xinh đẹp hơn người, rất có thể là một tên mặt trắng trong tương lai.”

Phi Nhiên Thù rốt cuộc là nhờ cái mặt xinh đẹp mà được nhận vào thiên hạ đệ nhất trang, đi theo Phi Vô Tà học võ, uh không...học múa đường sinh thì đúng hơn.

Mười tuổi, chưa chết.

11 tuổi, chưa chết.

12 tuổi, tự phế bỏ kinh mạch của mình.

Phi Vô Tà sau khi phát hiện ra, phí đi sức của hai trâu chín hổ mới cứu được lại hắn, vì tìm chỗ sống trong chỗ chết, rốt cuộc cũng được ân cao đền đáp, hắn tu luyện thành công Tiên Thiên Cương Khí.

Phi Vô Tà vừa tức giận vừa vui, suýt chút nữa thì tinh thần phân liệt.

Tức giận là dạy cho hắn luyện khí dưỡng sinh thì có, nhưng chưa bao giờ đã dạy hắn Tiên Thiên công pháp, chỉ cho hắn phương pháp điều tức, lại gượng ép tu luyện Tiên Thiên Công, khiến thân thể bị hao tổn quá lớn, lúc nào cũng có thể mất mạng.

Còn vui là vì trải qua chuyện này, kinh mạch của hắn hoàn toàn thay đổi, nhân tài như vậy trăm năm qua Phi Vô Tà nghe nói còn chưa có, huống chi thấy tận mắt, nên liền nhận hắn làm truyền nhân.

Từ đây, Phi Vô Tà càng thêm đề tâm chỉ dạy cho Phi Nhiên Thù, đem sở học cả đời của chính mình mà dốc lòng truyền thụ lại.

Một tên trời sinh thuộc loại kém cỏi nhất trong đệ nhất trang, cư nhiên tạo nên một kỳ tích, Phi Vô Tà mất nhiều tâm sức mời các danh y trong thiên hạ đến đệ nhất trang, chỉ với mong ước điều trị cho thân thể quá hư nhược của Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù đến khi mười sáu tuổi là bắt đầu bước chân vào giới giang hồ, dùng bộ dạng một thiếu niên phong thái phong nhã mà danh chấn võ lâm.

20 tuổi tu luyện thành công công pháp Đệ Thất Trọng, đại diện cho Phi Vô Tà làm trọng tài thiên hạ, danh chấn tam giáo.

Đến lúc năm 22 tuổi, Phi Vô Tà tự cảm thấy số mạng của mình đã tận, liền đem vị trí Trang chủ truyền lại cho hắn.

Sau đó hắn liền bị lãnh tụ của tam giáo liên thủ ép làm chức thiên hạ giang hồ võ lâm Trọng Tài Giả, từ đó do sự hun đúc của giang hồ, thiếu niên ngày xưa đã trưởng thành.

Như thế nào Trọng Tài Giả?

Từ những việc như võ lâm sinh tử quyết đấu, cho tới cuộc chiến giữa các bang phái chính tà, luận võ, đều cùng hắn có liên quan.

Có một lần gặp việc rất kỳ quái, hẳn làm trọng tài một trận quyết đấu trên núi Thái Hư, gần chùa Thiên Cốc, việc quyết đấu sinh tử này có lý do là tình cảm tay ba giữa ba người, hai nam và một nữ.

Đến cuối cùng, hai vị nam nhân đang quyết đấu người sống ta chết tranh dành tình nhân, đột nhiên không biết lĩnh ngộ cái gì, lại từ bỏ quyết đấu, dắt tay nhau xuống tóc đi tu.

Người nữ lại bị kích thích quá độ, cũng muốn nương nhờ cửa Phật. Nhà Phật thì làm sao thu nhận nữ đệ tử a? Cô gái này muốn đi tu lại bị cự tuyệt, dưới con nóng giận dĩ nhiên là đại náo nhà chùa một phen, chưa hả giận còn lấy luôn tượng phật ở đại điện mà đi.

Việc huyền ảo này khiến cho nhà phật phát hỏa, đồng thời ở trong lòng đem Phi Nhiên Thù mà oán giận một thời gian rất dài, việc này tam giới đều đồng cảm với nhà phật, khi gặp mặt đều nhìn hẩn như là nhìn quái vật.

Phảng phất như là, chính hẩn cố tình dẫn thành phần bất chính đến cửa chùa mà làm loạn.

Phảng phất như là, chính hẩn xúi giục người khác đến nhà phật cướp tượng.

Có trời mới biết là làm sao. Phi Nhiên Thù hết cách, đành ngửa mặt nhìn trời mà than:

"Người phong nhã đi đến nơi nào, đều không tránh được chút lưu hương."

Ai có thể ngờ tới hai vị nam nhân kia, nói tu liền tu, ngộ tính cứ tự nhiên mà cao như vậy, suy đi nghĩ lại, chuyện này thật quá xảo hợp.

Chỉ có thể nhận định, bọn họ quả thật là có yêu nhau. Vốn là Phi Nhiên Thù đối với tình yêu chân thành loại này cũng không có ý kiến, hẩn chỉ xúi thêm hai người nam nhân phật cớ gỗ trống thông cáo thiên hạ, uh, thông cáo thiên hạ rồi thì thôi đi, lại còn muốn Phi Nhiên Thù ra mặt làm chứng, cuối cùng thì đổ bể. Báo hại hẩn phải giả bệnh trốn hết mấy tháng, mới tránh khỏi kiếp nạn này.

Lần này là đi đến núi Thái Cực hòa giải ân oán giữa Lương Nghi Sơn Trang cùng Thái Học các.

Thiên hạ ngày nay, Thái Học các ...là khiến cho người ta lo lắng nhất.

Thái Học các cùng Quốc Tử Giám đều lệ thuộc vào Long Môn, mà người đứng đầu Long Môn lại là Cửu vương gia, người có quyền lực rất lớn trong triều đình hiện nay.

Theo lý thuyết thì Long Môn cùng với giới giang hồ, là dạng nước sông không phạm nước giếng. Nhưng trong triều đình lại xuất hiện vết rạn nứt, đương kim hoàng thượng không tôn sùng vương bá chỉ đạo của Long Môn, mà nghiêng về hướng Đạo Môn.

Điều này, vô hình chung lại chèn ép thế lực của Long Môn trong triều đình, Long Môn nuốt không trôi bèn đem cục tức này tính lên người của Đạo Môn.

Người của Long Môn về phương diện võ công mà nói, chính xác là không cao, nhưng nói về phương diện quan binh, thì rất có thực lực, thi thoảng lại đem binh lính kiểm ngọn núi nào có người của đạo môn thì bao vây lại, hỏi ai còn dám đến mà ở?

Vậy ba ngọn núi Thái Âm, Thái Hư, Thái Thanh thì cũng thôi đi, núi Thái Cực vốn cũng không phải thuần túy chỉ có người của đạo môn tu hành, trên đó còn có người của Lương Nghi Sơn Trang lấy kiếm làm gốc, tập luyện võ công từ nhỏ, môn hạ đệ tử lại đa số là người tuổi trẻ máu nóng, làm sao chịu nổi đám quan binh khiêu khích? Liền xảy ra chuyện chuyện máu me.

Ôi, bao nhiêu chuyện thị phi của giang hồ cứ đổ vào một người.

Phi Nhiên Thù nắm giữ chức vụ thiên hạ đệ nhất hạ trang chủ chỉ mới hơn năm năm, nhưng trăm công nghìn việc, tâm đường như đã thành người già trên trăm tuổi.

Điều duy nhất không hề thay đổi, là ở trong bất kỳ trường hợp nào hẩn cũng hiên ngang giữ vững lập trường, chính là bộ dáng: phong nhã như mây, một phần tất yếu, không thể thiếu.

Giữ vững cái lập trường này cũng rất là mệt mỏi, thử hỏi lúc nào cũng khẩn trương giữ vững cái vẻ soái ca là mệt đến bực nào?! Như là trong thời khắc xuất thủ cứu Hành Ca, hẩn cũng không quên duy trì dáng vẻ phong nhã, ôi, một chết người ta mà.

Mà giờ khắc này nhìn thấy Hành Ca vẻ mặt đang si ngốc nhìn mình, giống như một chúng sinh đang ngược nhìn lên thần tượng, Phi Nhiên Thù cảm giác công sức của mình đã bỏ ra là không hề phí, cái này là nguồn động lực để duy trì vẻ soái ca a.

Nhưng thật ra, khi vừa đối mặt với Hành Ca, trong một cái nháy mắt, Phi Nhiên Thù cũng có chút thất thố mà mất đi vẻ phong nhã vốn có của mình.

Lúc đầu cho nàng lên xe, cũng không phải là vì nàng "Tướng mạo xinh đẹp đi một mình dễ có chuyện", mà là bởi vì thanh âm nàng, cực kỳ giống một vị cổ nhân hơn ba năm trước, xuất thủ cứu giúp nàng nguyên cũng là vì thế.

Giờ khắc này đem nàng kéo vào trong toa xe, mới thấy rõ ràng, không chỉ riêng giọng nói quen thuộc, cảm giác gần gũi cùng với cổ nhân kia cũng giống nhau như đúc.

Chỉ là, người đang cho rằng xa nhau rồi gặp lại, tựa hồ như chỉ có một mình hán mà thôi.

Trong thực tế, từ lúc nhìn thấy Phi Nhiên Thù, Hành Ca liền mơ hồ cảm giác mình lại phát bệnh rồi.

Phi Nhiên Thù so với những kẻ làm bộ tao nhã khác mà Hành Ca đã gặp qua, đều như là làm trò hề.

Hành Ca lần đầu tiên trong cuộc đời, mới miễn cưỡng thấy được một người giống như bước ra từ trong trang sách, diện mạo như tranh, tron bóng như ngọc.

Giờ khắc này nhìn Phi Nhiên Thù ngồi ở trong xe, chỉ là làm cái động tác pha trà, vậy mà cũng rất là đặc biệt.

Thật vất vả gây dựa hồi lâu mới đã được hình ảnh của hán ra khỏi đầu mình, Hành Ca lập tức nhớ lại cái tên Phi Nhiên Thù, cái tên này không tính là xa lạ.

Thiên hạ đệ nhất trang chủ, thiên hạ giang hồ võ lâm Trọng Tài Giả, thiên hạ đệ nhất.....miệng thối.

Hành ca không nhịn được lại bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ tình huống : nên lựa chọn cái tư thế ôm cảm ơn như thế nào đây?

"Chó. A, không.....Cầu Đan cô nương, mời uống trà.

Phi Nhiên Thù cử chỉ đầy tao nhã hoàn mỹ, chỉ là ánh mắt nhìn Hành Ca có mang theo ý tứ thăm dò.

"Đa tạ trang chủ."

Hành Ca tiếp nhận chén trà, lại suy nghĩ có nên đổi qua kêu bằng “Phi trang chủ” cho có phần thêm thân mật hay không.

Phi Nhiên Thù mỉm cười nhấp một miếng trà, chẳng biết vì sao, bỗng nhiên sắc mặt có chút tái nhợt.

Hành Ca trong một cái sát na nhìn thấy được khuôn mặt tái tái này, ký ức như một tia chớp ở trong đầu lóe sáng một cái, khuôn mặt đẹp trai đang tái tái này rất giống với gã ngày hôm ấy tự tử ở Thái Hồ. Phi Nhiên Thù thì ra chính là người cùng với tri âm có tư mật! Ah không! Đã là tình củ!

"Người, người là." Hành Ca không tự chủ được chỉ thẳng vào Phi Nhiên Thù.

"Hát chín bài ca họa ra Phi Nhiên Thù, tiếng đàn thể hiện họa ra ta, tại hạ Phi Nhiên Thù." Phi Nhiên Thù nói.

Hành Ca cố nén hết lên lời kích động, tự nói với mình ta không liên quan đến chuyện của người, chỉ cần nàng không nói ra, hán đương nhiên sẽ không biết nàng biết bí mật của hán, không có chuyện gì không có chuyện gì, không trở ngại việc nàng ôm đùi của hán là tốt rồi.

Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt của hán, lại không nhịn được hết sức thương tiếc, người đẹp như vậy tốt như vậy, làm sao lại thuộc cái hội “đam mỹ” cho đành đoạn?

Tuy rằng tri âm cũng rất tuần tú, nhưng so sánh với người này, chính là khác nhau một trời một vực rồi.

Ôi, một đóa hoa nhài cấm bãi cắt trâu, may là hiện tại là chia tay rồi.

Không biết có phải là vì vết thương lòng chưa lành? sắc mặt của trang chủ không được tốt lắm a. Hành Ca đau lòng hỏi:

"Thân thể của trang chủ không thoải mái sao?"

"Trang chủ vừa mới vì một việc trong võ lâm mà ra tay xử án, công lực và thân thể bị hao tổn, vì lẽ đó mới một mực ở bên trong xe ngựa vận công trị thương. Lúc cô nương bị tập kích, công lực của trang chủ chưa hoàn toàn khôi phục, lại tùy tiện dùng nội lực mà tạo ra sương mù với gió, cũng không phải là lại làm cho mình tiếp tục bị thương rồi chứ hả ?"

Đang ở ngoài đánh xe, Thừa Ảnh đột nhiên nói chen vào, hiển nhiên rất không vừa ý việc trang chủ của mình không biết cách bảo vệ thân thể.

"Nếu nội lực chưa khôi phục, tại sao phải nhất định dùng nội lực tạo ra sương mù với gió?" Hành Ca không hiểu.

"Không có gió, không thể tạo ra được sương mù, nhất là loại sương mù có hương thơm." Phi Nhiên Thù giải thích.

Thì ra nguyên nhân khi hán ra trận cần phải có sương mù là như thế!

"Nhưng tại sao phải nhất định có sương mù?" Hành Ca đến cuối cùng vẫn là không hiểu.

"Người nhìn không thấy đẹp hay sao?"

Phi Nhiên Thù đang nói, lại khoa trương đưa ra ngón chỉ, lau lau nước trà dính trên môi.

Hành Ca lập tức ngăn ngó nhìn Phi Nhiên Thù, nhìn hấn có loại động tác như vậy, oanh oanh yến yến mà nói cười, nhìn sao cũng thấy ám muội, lại có thêm mấy phần đáng yêu.

Hành Ca luôn cảm thấy, phần đáng yêu này, có chút quen thuộc, liền sinh ra hiểu lầm, mặt có chút hơi đỏ, nhìn thấy hấn còn đang ngóng trông chờ nàng trả lời, vội hỏi:

"Đẹp lắm."

Phi Nhiên Thù cười cười.

Hành Ca đột nhiên cảm thấy mình có chút "em đi xa quá, em đi xa anh quá", sợ hấn hiểu lầm, vội vã lại nói:

"Không phải là nói cái mặt của ngươi đâu."

Dừng một chút, phát hiện vẫn nói như vậy vẫn chưa hết ý, bồi thêm, "Đương nhiên là cái mặt của ngươi cũng được lắm."

Sau khi nói xong, Hành Ca đối với bản thân của mình có chút thất vọng. Tư duy hỗn loạn, nói năng lộn xộn, xem ra là lại phát bệnh rồi. A, từ khi xuống núi tới nay, bệnh mỗi lúc mỗi nặng a, có nên đi đại phu khám qua một lần hay không?

"Nói đến mặt mày, cô nương nhìn qua rất giống với một cổ nhân của Phi mô, ngay cả thanh âm, cũng rất giống."

Phi Nhiên Thù cũng không có phát hiện ra Hành Ca đang hỗn loạn, chỉ là thật sâu nhìn nàng, ý đồ từ trên nét mặt của nàng tìm ra manh mối, "Vì lẽ đó nhìn cô nương lúc, rõ ràng là lần đầu gặp gỡ, Phi mô lại cảm thấy ngươi như là người cổ nhân kia."

Hành Ca sững sốt một chút, nói:

"Có thể để cho trang chủ nhớ mãi không quên, vậy chắc là mỹ nhân."

"Ngược lại thì đúng hơn."

Phi Nhiên Thù nhớ lại một hồi, ăn ngay nói thật.

"Vậy khẳng định không phải là ta được."

Hành Ca phản ứng rất nhanh.

Phi Nhiên Thù thấy buồn cười.

Cổ nhân kia cũng có cái loại tự tin giống như vậy, thỉnh thoảng cũng nói chuyện rất bừa bãi, điều duy nhất không giống chính là, cổ nhân tuy rằng thân thể suy yếu, nhưng ánh mắt thủy chung là lộ ra nét thông minh trong sáng; mà vị cô nương trước mặt này, khí thế thì bùng bùng, nhưng ánh mắt có vẻ hỗn độn mê man, thậm chí có lúc còn nhìn không thấy mình.

Nếu như không phải là nàng, thế gian này lại có hai người giống nhau đến như vậy?

Nếu như đúng là nàng, thế gian này có thể sinh ra được loại người kỳ lạ đến như thế?

Xe ngựa dừng lại ở một nhà tranh ven đường, đêm đã thật khuya.

Thành Tử Phuong cùng thành Lộc Dương đều là nơi đông đúc và giàu có, khách vãng lai cùng người qua đường rất nhiều, bởi vì đường đi là khá xa, vì lẽ đó trên đường thường xây vài cái nhà tranh đơn sơ, dành cho khách lỡ đường nghỉ chân qua đêm.

Phi Nhiên Thù cùng Hành Ca vô cùng may mắn, căn nhà tranh này không có người.

Thừa Ảnh đi bắt một con gà rừng, Hành Ca thì nhận trách nhiệm nướng nó.

"Cầu Đan cô nương, ngươi quay gà xem ra rất chuyên nghiệp?"

Thừa Ảnh từ lúc dừng xe lại cho đến giờ, chẳng hiểu vì sao không giống lúc đầu gặp gỡ hiền lành thân thiện, bây giờ nói chuyện với Hành Ca, trong giọng nói ít nhiều mang theo địch ý.

"Trên núi tu hành kham khổ, ta tự nhiên cũng có vài điều ham muốn khác rồi." Hành Ca nói.

"Cầu Đan cô ——" Phi Nhiên Thù mở miệng.

"Sặc, đợi một chút."

Hành Ca cuối cùng rõ ràng rồi, Cầu Đán vì sao lại gào khóc thảm thiết như thế, thời điểm nghe người khác gọi là Cầu Đán, trong lòng quả thật không vui về gì.

"Đừng kêu là Cầu Đán, chúng ta đã cùng trải qua chung hoạn nạn, không bằng gọi nữ danh ta đi."

"Nữ danh cô nương," Phi Nhiên Thù là người rất biết phải trái.

"Ặc, tên của ta không phải là nữ danh, ta nói ta có một cái nữ danh khác." Hành Ca cười nói.

Đại danh đã gọi là Cầu Đán, nữ danh còn có thể là.....con gì? Đang khi Phi Nhiên Thù cùng Thừa Ảnh lòng đang tràn đầy lo lắng, đều cho rằng Hành Ca sẽ phun ra cái gì mà "Cầu Thặng" rồi "Vượng Tài" rồi "Con gì cũng đều có", thì nàng nói:

"Nữ danh của ta là Hành Ca, cũng là do pháp sư đặt."

Trong đầu vốn đang tiếp nhận các loại.....bách thú, chợt nghe đến hai chữ Hành Ca, Phi Nhiên Thù trong lòng có hơi chút mất mát và thất vọng.

"Ta thiết nghĩ, thời điểm khi Diệu Thiện pháp sư đặt cái tên này cho ngươi, sự giảng xé và mâu thuẫn trong lòng, người bình thường nhất định không thể nào tưởng tượng ra nổi đâu." Phi Nhiên Thù nói.

Hành Ca suy nghĩ một hồi, khá là tán thành gật gật đầu:

"Đại khái chắc là đang gãy dựa lựa chọn buổi trưa nên ăn cái gì trước đây mà, mặc dù chỉ có hai món là cải xanh hoặc bánh mỳ thầu mà thôi."

Phi Nhiên Thù quyết định không nói tiếp vấn đề này nữa, hỏi qua chuyện khác:

"Hành Ca, những người mặc áo đen kia vì sao phải truy bắt ngươi?"

Nói đến điều này, Hành Ca trong bụng nghe trào lên nước đắng.

"Ta cũng không biết a. Trước đó bởi vì không biết thân phận của trang chủ, nên ta có điều che giấu. Kỳ thực ta cũng là người tu đạo, xuống núi được hơn hai tháng nay, ở thành Tứ Phương đang sinh sống rất tốt, đột nhiên lại có nha sai tìm tới cửa, lại có một đám nam nữ đạo sĩ tìm đến. May là bản đạo người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, lại trọng nghĩa khinh tài, mới được thủ vệ cửa thành hỗ trợ, từ đó chạy thoát ra. Bản đạo đối với đám nam nữ đạo sĩ kia là không biết, càng khỏi nói đến mấy người mặc áo đen."

"Kỳ thực Cầu Đán không phải tên của ngươi?" Thừa Ảnh cau mày hỏi.

"Không cần đề ý đến những chi tiết nhỏ này." Hành Ca nói.

"Ngươi nói đến cùng có câu nào là thật hay không?" Thừa Ảnh chịu không được lại hỏi vặn.

"Thừa Ảnh, không được vô lễ." Phi Nhiên Thù liếc Thừa Ảnh một cái.

Thừa Ảnh nhận được mệnh lệnh, không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn cúi đầu, đoạt lấy con gà, tự tay mình nướng lấy.

Hành Ca yên lặng mà di chuyển cái mõng, ngồi gần vào Phi Nhiên Thù, cùng hẩn sòng vai nhìn Thừa Ảnh, nói:

"Bị thất tình sao, Thừa Ảnh công tử?"

Thừa Ảnh tròn mắt trừng nàng.

Hành Ca vội vã chuyển qua hướng Phi Nhiên Thù, "Thừa Ảnh thật hung dữ a, trang chủ ngươi phải bảo vệ bản đạo nha."

"Ngươi cũng nên có chừng có mực." Phi Nhiên Thù bắt đầu nói.

"Nha." Hành Ca yên lặng bấu môi một cái.

"Chiếu theo cách ngươi nói, không chỉ có đám người áo đen thần bí, mà còn liên lụy tới rất nhiều người trong Đạo Môn, như vậy sự tình thì có chút thú vị. Hành Ca, trước mắt tình cảnh của ngươi cũng không an toàn, nếu như ngươi không có an bài nào khác, không ngại trang ta nghèo kém, thì đến làm khách đi. Thứ nhất là có thể bảo đảm an toàn cho ngươi, thứ hai, ta cũng rất muốn biết, những người này rộn rộn ràng ràng, là vì tại làm sao."

Phi Nhiên Thù nghĩ: người này thật có gặp chuyện không ổn ngoài giang hồ? Hay là muốn mình mang theo bên người đây?

Hành Ca nghĩ: sự tình quá đẹp để rồi, cứ như vậy ôm đùi được rồi! Bảo trì cái tư thế này, không nên cử động!

Trong lòng thì đang hân hoan nhảy nhót, Hành Ca lại cố nén ý cười, mặt ra vẻ thật ngưng trọng gật gật đầu, cẩn thận nói:

"Ừ, bản đạo toàn bộ nghe theo sự sắp đặt của trang chủ."

Không lâu sao, Thừa Ảnh nướng chín con gà, ba người chia nhau ăn.

Trong lúc ăn, Hành Ca có chút khiếp sợ nhìn về mặt lãnh khốc lăm lăm lỳ lỳ của Thừa Ảnh, nên nằng sau khi ăn no liền biết điều mà yên lặng tìm góc hẻo lánh bày ra rom rã khô mà nằm xuống.

Buổi sáng còn chưa tỉnh rượu, lại cả một ngày này chạy tới chạy lui, vừa sợ vừa mệt, vào lúc này Hành Ca nằm xuống, suy nghĩ có thiên hạ đệ nhất trang chủ ở ngay bên cạnh, trong lòng liền nổi lên một trận an tâm, sau đó ngay lập tức bước vào mộng gặp Chu công.

Phi Nhiên Thủ cùng Thừa Ảnh nằm ở phía ngoài cửa.

Phi Nhiên Thủ thấy Hành Ca đã ngủ, mới cùng Thừa Ảnh truyền âm nhập mật.

"Thừa Ảnh, ngươi thấy Hành Ca quá huyền não mà khó chịu sao? Trước đó còn không phải cùng nàng vừa nói vừa cười?"

"Bẩm trang chủ, ta nghe được các người ở trong buồng xe nói chuyện."

"Ừ, rồi thì sao?"

"Trang chủ nói nàng giống cổ nhân của ngài, nếu như nàng thực sự là người phụ nữ kia, còn không phải chính là thủ phạm báo hại ngài sợ hãi nữ nhân, mãi cho đến nay vẫn còn độc thân hay sao? Đọc theo đường đi miệng còn đầy lời nói dối, vốn là nữ nhân xấu xa! Không hiểu vì sao trang chủ phải mời nàng về trang!"

Phi Nhiên Thủ nghe vậy, ngây ngốc ra một lát, mới nói:

"Thừa Ảnh à Thừa Ảnh, bản trang chúa nhớ là chưa bao giờ kể qua với người về chuyện của cổ nhân? Như vậy, sợ sệt nữ nhân, độc thân đến nay, xấu nữ nhân, người là dùng cái cách suy nghĩ gì để thu được kết luận như vậy?"

Thừa Ảnh yên lặng quay đầu, vừa nghiêm trang vừa bi thương mà nói:

"Trang chủ người đừng hỏi, ta không muốn vì vậy mà để cho người nhớ lại chuyện cũ, lại mất một phen thương tâm gần chết nữa, thôi ngủ đi."

Nói xong nhắm mắt lại, một bộ từ chối câu trả lời.

Phi Nhiên Thủ cũng không nói gì thêm, ngược mặt ngắm trời, thở ra một hơi thật dài. Nói chuyện với cái tên Thừa Ảnh này, sao lúc nào cũng có cảm giác khó khăn như vậy?

Thiên tài khó tránh khỏi thân cô độc, Phong Nhã đều là kẻ cô quạnh.

Đây chẳng lẽ là số mệnh của Trọng Tài Giả hay sao? Đẹp trai thì có gì sai?

Phi Nhiên Thủ đành buông tha việc quản Thừa Ảnh suy nghĩ cái gì, lúc này có chuyện quan trọng hơn cần hắn đi làm.

"Đi thành Tứ Phương điều tra một chút, nàng gặp phải người nào và xảy ra chuyện gì, đi mau rồi về nhanh."

"Nhưng là thành Tứ Phương, cửa thành bây giờ đã đóng."

"Hả?"

". Thuộc hạ lĩnh mệnh."

Thừa Ảnh mặc dù đối với Hành Ca rất có ý kiến, nhưng đối với mệnh lệnh của Phi Nhiên Thủ thì giống như bé ngoan, nhất nhất vâng theo.

Trong nhà tranh giờ khắc này chỉ còn lại Phi Nhiên Thủ cùng Hành Ca hai người.

Ngay khi Phi Nhiên Thủ lấy chân đệm từ trên xe ngựa xuống chuẩn bị đi ngủ, bất chợt lại nghe trong góc có chút động tĩnh.

Ngước mắt nhìn qua, chỉ thấy Hành Ca âm thầm đứng dậy, sau đó chậm rãi hướng về vị trí của hắn mà đi tới.

Hắn đang muốn lên tiếng, đột nhiên phát hiện ra nàng có biểu hiện hơi khác thường, có vẻ như đang mộng du, liền không chút biến sắc, yên lặng xem diễn biến.

Hành Ca đi tới vị trí của hắn, quỳ gối bên cạnh người, sau đó nắm một cái tay của hắn, tay liền đan lấy tay.

Phi Nhiên Thủ trong lòng chấn động mạnh, đột nhiên trở mắt, trong con ngươi đã nhiều năm không có cảm xúc, chợt lấp lóe lên trong màn đêm.

Chương 7: Hết Thấy Hiểu Làm Trên Thế Gian Là Do Não Có Bệnh Mà Ra

Đôi khi Hành Ca có một loại trực giác như dã thú.

Như là trong thời điểm hiện tại.

Sau khi ngủ một đêm ở nhà tranh, khi thức dậy, nàng liền cảm giác không khí này rất không đúng a.

Nếu như nói đêm hôm qua Thừa Ảnh chỉ dùng để lừa mũi để lừa nàng, còn hiện tại lại chuyển qua dùng cảm, nàng cũng quá thất vọng với cái vẻ cao cao tại thượng này rồi.

Mà Phi Nhiên Thủ càng kỳ quái hơn, đứng ra với thân phận của hắc, dùng thái độ cao cao tại thượng mới đúng, lúc này đối với nàng lại vô cùng hòa ái dễ gần? Không, không chỉ là hòa ái dễ gần, mà là nhiệt tình đến mức quá thân mật.

Nếu như không phải Phi Nhiên Thủ cùng tri âm thuộc hội “đam mỹ”, nàng thật sự hoài nghi đêm qua ở nhà tranh có lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Nói thí dụ như nàng nửa đêm mộng du bắt hắc đem ra....ăn.

Lại nói thí dụ như nàng rất mạnh mẽ, không chỉ có đem hắc ra ăn, mà ăn những...hai lần.

Ý tưởng này quá hạ lưu, đến nỗi Hành Ca chính mình còn nhịn không được, tự cho mình một cái tát tại, phi, hạ lưu bại hoại a!

"Hành Ca?" Phi Nhiên Thủ bắt được tay của Hành Ca, ngăn cản nàng đang hành hung chính mình.

Hành Ca cười ha ha, nói:

"Không có chuyện gì, bản đạo đây đánh muỗi a."

Phi Nhiên Thủ cũng cười, bất thành linh hỏi:

"Người đêm qua ngủ có ngon giấc không?"

Hành Ca nói:

"Tốt vô cùng, chính là ngủ nhiều quá lại mệt một chút. Trang chủ thì sao? Bản đạo nhìn người khí sắc khá hơn nhiều."

Phi Nhiên Thủ nhìn nàng, ý vị sâu xa nói:

"Đại khái là hưởng được phúc khí của Hành Ca, công lực của Phi mỗ không chỉ có hoàn toàn khôi phục, hơn nữa mơ hồ cảm giác càng mạnh hơn lúc trước."

"Thật sự?" Hành Ca vẻ mặt không thể tin tưởng.

"Chính xác trăm phần trăm." Phi Nhiên Thủ vẻ mặt là không thể nghi ngờ.

Hành Ca nghĩ, nàng quả nhiên là tiên trên trời rồi, tiên khí quá tinh khiết, phạm nhân mới hút hút một cái liền muốn gia tăng công lực a.

Phi Nhiên Thủ nghĩ, nàng quả nhiên đối với đêm qua không hề có chút ấn tượng, nói như vậy là cũng không hề biết trong cơ thể của nàng có trần hồn châu.

Đêm qua nàng mộng du đến chữa thương cho hắc, đủ để chứng minh, nàng chính là vị cố nhân kia. Bởi vì...trên đời này, chỉ có duy nhất một viên trần hồn châu.

Trần hồn châu, trong truyền thuyết là bảo vật của Đạo Môn, đời đời truyền lại, lấy thân thể của người có thiên hạ chí âm làm nơi chứa, có thể điều hòa tất cả chân khí, là bảo vật của người tập võ, xưa nay do người đứng đầu Đạo Môn các đời nắm giữ, sau đó truyền lại cho Đạo Môn chi tú.

Mỗi một người đứng đầu Đạo Môn qua các đời, tu vi đều đạt đến cảnh giới của thần - siêu phạm nhập thánh, không một ai dám khiêu chiến.

Chỉ duy nhất một thời điểm, lúc trần hồn châu mới vừa mới được truyền thừa, Đạo Môn chi tú còn chưa khống chế thành công, thì mới có thể cướp lấy

trần hồn châu biến thành của mình. Vì lẽ đó mỗi một lần Đạo Môn xuất ra Đạo Môn chi tú, giang hồ sẽ nổi lên một trận mưa máu gió tanh.

Mặc dù là kiêu ky võ học của Đạo Môn, nhưng thần khí lại có sức mê hoặc quá lớn, phàm nhân sao lại không nổi lòng tham?

Chỉ có Diệu Thiện pháp sư là ngoại lệ.

Bà lên làm Đạo Môn chi tú lúc đã qua tuổi bốn mươi, tài trí cùng võ công ở chốn giang hồ đã là hiếm có đối thủ, bà làm Đạo Môn Chí Tôn, con đường có thể nói là thuận buồm xuôi gió, coi như bất chợt có phong ba, bà cũng rất dễ dàng mà trừng trị, vì vậy giang hồ duy trì được sự yên ổn hơn trăm năm

Năm năm trước, Hành Ca có tên là Nhiếp Vân, lúc hấn gặp nàng.

Năm năm sau, nàng bây giờ là Hành Ca, cũng không nhận ra hấn, ánh mắt xa lạ này không phải là giả.

Điểm còn giống duy nhất, nàng vẫn là thân thể chứa trần hồn, vẫn sẽ ở cạnh bên khi hấn bị thương, vì hấn mà may vá kinh mạch.

"Hành Ca, người nói người đang ở lại Tây Nguyệt quan hết ba năm? Như vậy, trước đó thì sao?" Phi Nhiên Thù hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, bản đạo năm nay mới được ba cái xuân xanh." Hành Ca mặt không chút biến sắc nói.

"Nguyên lai là người mất trí nhớ." Phi Nhiên Thù gật gù, lại hỏi, "Là bởi vì bị thương? Hay là sinh bệnh?"

Hành Ca đương nhiên là có bệnh, nên đặc biệt khi nghe đến chữ "bệnh" là chịu không nổi, vội vàng nói:

"Là bị thương! Pháp sư nói bản đạo là từ trên núi rớt xuống, khả năng là não bộ bị chấn động mạnh, vì lẽ đó mà đánh mất ký ức."

Nói đến nàng có bệnh, có thể cũng là do não chấn động quá mạnh hay không?

Đề tài này có chút nguy hiểm, Hành Ca vội vã lại nói:

"Trang chủ hôm nay vì sao quan tâm như vậy bản đạo như vậy? Là muốn đoán chữ hay là xem tướng đây?"

Phi Nhiên Thù không trả lời vấn đề này, tay bung lên chén trà, hớp một miếng, híp híp mắt, hơi trầm ngâm, đột nhiên mở mắt ra mở giọng ôn nhu, nói:

"Sau này đừng kêu ta là trang chủ, gọi là A Phi đi."

Hành Ca giật mình một cái, nuốt chút nữa phun trà, "A Phi?!"

Trang chủ, hai ta không quen a! Tuy rằng ta muốn ôm đùi của người, nhưng người lại đòi hỏi thẳng như thế, làm ta có cảm giác thất bại quá trang chủ!

"Ừ, A Phi." Nhiếp Vân luôn gọi hấn như vậy, hấn cũng chỉ muốn nàng luôn luôn gọi như vậy.

Hành Ca đặt chén trà xuống, kéo tay Phi Nhiên Thù, giọng vô cùng thành khẩn, nói:

"Trang chủ a, người hãy thành thật nói cho bản đạo biết, tối ngày hôm qua, có hay không ta làm cái gì người a?"

"Làm cái gì?" Phi Nhiên Thù nghiêng đầu, trên gương mặt soái ca rất hiếm khi lại thấy được một tia nghi hoặc.

Về mặt này hồn nhiên quá, làm Hành Ca cảm thấy mình lại là người tội lỗi.

"Ah, Chính là. Bản đạo đêm qua có làm ra chuyện gì với người không?" Hành Ca khẽ cắn răng vẫn là cố truy hỏi.

"Ừ, có làm một chút." Phi Nhiên Thù gật gù.

Hành Ca sợ đến nhảy dựng lên, cả người lúi tới một góc của toa xe, cà lăm lăm rồi, "Làm một chút, làm một chút làm cái gì? Không không không không không, người không không không cần nói cho ta, người người người người yên tâm, ta ta ta sẽ không chịu trách nhiệm."

Phi Nhiên Thù không hiểu vì sao nàng có hành động kỳ quái như vậy, nghĩ một hồi mới biết là nàng đang ám chỉ đến việc gì, nhìn không được bật cười lên.

Thoạt đầu hấn ráng chống đỡ, chỉ cười ra hai tiếng, sau đó càng nghĩ càng buồn cười, đành lấy hai tay che mặt lại mà cười, cười đến mức muốn ngưng lại cũng ngưng không được.

Cười cho đến nổi Hành Ca tâm can đều nhảy lên, trực giác cho nàng thấy, Phi Nhiên Thù cũng có bệnh a.

"Thiệt thòi này ta chịu được." Phi Nhiên Thù cười hết nửa ngày mới dừng lại.

"Đó là. Bần đạo không cần phải gánh vác.....?" Hành Ca cẩn thận nói.

"Gọi ta là A Phi đi." Phi Nhiên Thù nói.

"A?" Hành Ca vẫn còn chút mộng.

Phi Nhiên Thù thấy nàng còn cứng đầu cứng cổ, liền đưa tay đem nàng kéo gần lại, lời nói ý vị sâu xa:

"Hành Ca a, ngươi xem, ngươi trước mắt đang cực kì nguy hiểm, không phải là muốn ôm đùi sao? Ngươi lại nghĩ đi, Phi mẫu không phải đã nói thanh âm và dáng dấp của ngươi, nhìn giống cổ nhân của Phi mẫu sao? Vị cổ nhân kia hay gọi Phi mẫu là A Phi. Như vậy, ngươi cảm thấy ngươi nên làm như thế nào cho đúng đây?"

Hành Ca đầu óc xoay chuyển một cái, lập tức sà đến bên người Phi Nhiên Thù, rót cho hắn một chén trà, nâng lên mời:

"A Phi a, uống trà."

"Cổ nhân không có cái dạng chân chó như thế." Phi Nhiên Thù cảm thấy Hành Ca không chút để tâm.

"Thích thì uống một chút, không uống thì cút." Hành Ca thu tay lại.

"Trùi, cổ nhân không có hung dữ như vậy." Phi Nhiên Thù cau mày.

"A Phi a, cổ nhân có nói cho ngươi biết là ngươi khó hầu hạ không hả?"

Hành Ca cũng rất bức bối, nàng tự nhận mình không có khiếu làm diễn viên, lại bắt nàng đi diễn kịch, còn quá đáng hơn nữa là bắt nàng diễn giống một người mà nàng chưa từng thấy qua a.

Phi Nhiên Thù nhìn thấy vẻ phiền muộn của Hành Ca, khoe miệng hơi vung lên, nói: "Có nói ."

"Này, bần đạo cùng với cổ nhân của ngươi thật giống nhau, ngươi thật phiền."

"Ngươi đã có chút giống giống, tiếp tục cố gắng." Phi Nhiên Thù ra vẻ khích lệ nói.

Hành Ca trong đầu nhớ lại mọi chuyện, Phi Nhiên Thù đột nhiên lại đối xử tốt với nàng như vậy? Thừa Ảnh tự nhiên không ưa nàng? Mơ hồ có chút rõ ràng rồi, thành cũng là cổ nhân, bại cũng là cổ nhân.

Nghĩ đến cái cách mà Phi Nhiên Thù đang nói, vị cổ nhân này quả thật là rất quan trọng với hắn, nhưng Thừa Ảnh lại không thích.

Thừa Ảnh tại sao lại không thích đây? Không chỉ có là không thích, ghét cay ghét đắng thì đúng hơn, chẳng lẽ là. Tình địch?

Hành Ca bị ý nghĩ của chính mình thuyết phục, tinh thần một phen phấn chấn, chính xác là ghen rồi, nếu không Thừa Ảnh nhìn thấy nàng vì sao lại không cao hứng đến như vậy?

Chủ tớ hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Thừa Ảnh đối với Phi Nhiên Thù trung thành tuyệt đối, lại một mực yên lặng yên bảo vệ hắn.

Có lẽ khi Phi Nhiên Thù và cổ nhân của hắn gặp nhau, Thừa Ảnh trong lòng chắc là chúc phúc, rồi rút lui, ai ngờ cổ nhân lại không chịu trách nhiệm, quát ngựa truy phong bỏ lại một mình Phi Nhiên Thù bên đời, Thừa Ảnh trong lòng tự nhiên là đối với cổ nhân càng ngày càng không thích. Giờ gặp phải Hành Ca nhìn giống cổ nhân, Thừa Ảnh lại sợ chủ nhân thêm một lần sa ngã, Thừa Ảnh chắc chắn là hận trong lòng a!

Hành Ca rất nhanh, dùng bộ não bị bệnh nhưng thông minh của mình suy ra toàn bộ cổ sự, sau đó không nhận được có chút trách cứ nhìn nhìn Phi Nhiên Thù một cái, "Nghiep chương a."

"Ngươi nói cái gì?" Phi Nhiên Thù đang nghĩ vấn vợ, nên không nghe rõ.

"Không có gì, bần đạo đi ra ngoài nói chuyện chơi với Thừa Ảnh."

Hành Ca chui ra ngoài, ngồi vào chỗ đánh xe kế bên Thừa Ảnh.

Thừa Ảnh không thèm nhìn, liếc nàng một chút, lại quay đầu nhìn thẳng phía trước.

Hành Ca lúc này mới phát hiện lỗi tai của hắn nhét bông gòn, liền cảm thấy căng thẳng trong lòng, hành vi tự ngược quá mạnh a, không muốn nghe bên trong oanh oanh yến yến, vì lẽ đó thẳng tay ngược lỗ lại mình. Nàng vỗ vỗ vai Thừa Ảnh, chỉ chỉ lỗ tai, ra hiệu hắn đem bông gòn lấy xuống.

"Muốn làm cái gì?" Thừa Ảnh kéo bông xuống, tức giận nói.

Hành Ca thấy hắn càng lúc càng không khách khí với mình, càng chứng minh suy nghĩ của mình là đúng, trong lòng không còn bất mãn cùng nghi hoặc, chỉ còn lại một mảng đồng tình.

"Thừa Ảnh, người cứ yên tâm, bản đạo sẽ không cùng người tranh giành. Bản đạo cùng với trang chủ của người. . . ." Hành Ca hai mắt rung rung lệ nói tiếp, "Giới tính không phù hợp."

Nói xong quay đầu tiến vào toa xe.

Còn chưa có quay về chỗ của mình, Hành Ca giương mắt đã nhìn thấy Phi Nhiên Thù dựa vào cửa sổ của xe, tay cầm cốc trà, mày hơi nhíu, mặt lạnh như ngọc, lại tựa như đang cười giễu, nói:

"Hành Ca a Hành Ca, cái gì là giới tính không hợp?"

Ngay lúc đó, cửa xe đột nhiên bị kéo ra, Thừa Ảnh hướng về phía Hành Ca, bạo nộ rống lên ——"Ta chỉ cho người chỉ là một nữ nhân xấu xa, không nghĩ tới lại là một tên biến thái! ! Người dám giả gái câu dẫn trang chủ chúng ta hả? ! !"

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Công Tử Thích Đọc Ngôn Tình? Khẩu Vị Có Chút Nặng A

Phi Nhiên Thù hỏi, cái gì là giới tính không hợp.

Thừa Ảnh nói, Hành Ca giả gái.

Thành thật mà nói, hai người kia đều muốn che giấu ý nghĩ thực sự trong lòng của mình mà.

Hành Ca lần thứ hai lại tin tưởng, mình tuy là có bệnh trong người, nhưng chắc chắn là thông minh nhất trong những người thông minh.

Nếu không phải như vậy, nàng làm sao vừa liếc mắt một cái, đã nhìn ra vấn đề lợi hại ở chỗ nào?

Lúc này mà trả lời vấn đề thứ nhất, thì chết là chắc, cho nên nàng lựa chọn một con đường có lợi cho mình hơn, xoay qua đối diện với Thừa Ảnh, nói:

"Đến đến, hiện tại liền nghiệm thân đi, bản đạo nếu như là nữ người dám sờ mó sao?"

"Ta tại sao phải sờ mó?!"

"Coi như cho người chút an ủi đi."

"Người. Người. Người.....người điên này!"

Thừa Ảnh hoàn toàn thất bại.

Tiến xong Thừa Ảnh, Hành Ca khuôn mặt trầm trọng quay đầu lại, nhìn Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù tất nhiên còn đang chờ nàng đây, quả nhiên rất nhây mà "Giới tính không hợp?"

Hành Ca thờ dài một hơi, nói: "Bản đạo yêu thích nữ nhân."

Vì che giấu chuyện nàng đã biết hắn yêu thích nam nhân, chỉ có thể nói dối là mình thích nữ nhân, Hành Ca cảm giác mình rất là vô lại, chỉ bất quá có thể nhìn thấy "Vô Song công tử lung linh lung linh" Phi Nhiên Thù trưng ra một bộ mặt thất sắc, uh, không uống công nàng hi sinh danh dự nhiều như thế.

Phi Nhiên Thù cũng hoàn toàn thất bại.

Liền một lúc đã bại hai người, Hành Ca có chút hơi mệt a, cho nên thừa dịp Phi Nhiên Thù còn chưa kịp hoàn hồn, thẳng thắn nằm nhào trên cửa xe chợp mắt một lát.

Phi Nhiên Thù vẫn còn rơi vào trong khiếp sợ.

Tuy biết nàng hay ăn nói linh tinh, nhưng trước đây Nhiếp Văn, cho dù có nói linh tinh cũng sẽ không nói ra lời như vậy.

Cho nên nói, trong ba năm không gặp này, đến tốt cùng là ai mang nàng dạy cho hư? Mất trí nhớ sau đó lại học loạn cái đồ ngôn ngữ gì? Phi

Nhiên Thù nhìn Hành Ca, giờ khắc này tâm tình dị thường phức tạp.

Trong lúc Phi Nhiên Thù đang đầu đầu chuyện của Hành Ca làm đường lạc lối, mà hắn thì nên làm cái gì để cứu vớt nàng, cách đó ngoài một dặm, lại có luồng sát khí nồng đậm khác thường.

Thừa Ảnh đã nhận ra, nói:

"Trang chủ, muốn thuộc hạ đi giải quyết không?"

"Chờ."

Phi Nhiên Thù ngưng thần, mở ra thần thức, nghe được âm thanh ngoài một dặm, đang muốn tiến đến gần đám người kia, lại bị một nhóm người khác dùng thần thức cản lại, buông một câu, "Không cần thiết."

Phi Nhiên Thù lâm vào trầm tư.

Nghe Hành Ca kể qua, bây giờ thì không khó suy đoán, đông đảo nhóm đạo sĩ cùng đám ao đen đến tìm nàng, nhất định là vì trấn hồn châu trong người của nàng.

Mà trấn hồn châu hiện thế, gây nên tranh cướp và bảo vệ, là hai điều tất nhiên, nhưng mà hơi kỳ quái.

Tỷ Nguyệt quan ngoại trừ Diệu Thiện pháp sư, những người đệ tử ngoại môn, võ công thuộc dạng thường thường, vốn không đủ sức để có thể làm người bảo vệ, mà những đệ tử nội môn khác trong Đạo Môn, khi chưa có tin tức chính xác về Đạo Môn chi tú đích thực, sẽ không thể tùy tiện ra tay.

Bỏ qua hết những khả năng khác, phân phận của một đám người này, vừa cướp vừa bảo vệ, có thể tương đối rõ ràng rồi.

"Người ở thành Tứ Phương tra được cái gì?" Phi Nhiên Thù dùng truyền âm nhập mật với Thừa Ảnh.

"Bẩm Trang chủ, nàng ở thành Tứ Phương lừa bịp cả ăn lẫn uống."

"Nói điếm chính." Phi Hoa Thù đánh gãy ý báo thù của Thừa Ảnh.

"Nàng cùng Du Tử Tiên quan hệ không tốt, cùng với Công Tôn Dị nâng cốc, chèn chèn nói chuyện vui vẻ."

Nghe được tên Công Tôn Dị, Phi Nhiên Thù khẽ nhíu nhíu mày, cái tật xấu thích tham gia náo nhiệt của cái tên này vẫn không thay đổi, sớm muộn gì cũng bị té nhào một phen.

Còn tên Du Tử Tiên. Long Môn tay cũng rất dài a. Vậy thì hiểu được, nhóm người kia vì Hành Ca mà ra tay bảo hộ, thanh lý "chương ngại vật" dùm, tám phần mười là người của Thái Học các.

Du Tử Tiên đúng là tính toán cho cố, chỉ là sự tình lại há có thể như ý muốn của người sao?

Có điều, người ta thích làm bảo tiêu, vậy thì chẳng cần thiết phải tính toán với bọn hắn làm gì.

Phi Nhiên Thù môi nở nụ cười, liếc mắt một cái nhìn người đang chìm vào trong mộng, miệng thì ngáy khò khò, năm ngón tay của hắn khẽ nhếch lên, một cái áo bào rộng được cởi ra, phủ lên người cho Hành Ca, sau đó cầm lấy một quyển sách trên bàn, vừa say sưa đọc vừa liếc mắt trông chừng nàng.

Dọc theo đường, vài đạo nhân mã đến rồi đi, đều bị người của Thái Học các đánh đuổi.

Thi thoảng đánh không hết, thì Thừa Ảnh ra tay hỗ trợ một chút. Sau khi giúp vài lần, bọn Thái Học các tựa hồ xác định thiên hạ đệ nhất trang chính thức xen tay vào việc này, liền an tâm rồi đi. Vì thế, việc bảo hộ liền rơi lên người của Thừa Ảnh.

Vừa giải quyết xong một nhóm bọn chuột nhắt, lại nghe được có hơn mười mấy cao thủ đang đến gần, Thừa Ảnh trong lòng kêu khổ không thôi.

Phi Nhiên Thù tự nhiên là cũng phát hiện ra nhóm cao thủ này, đồng thời phát hiện ra, lần này tình huống có chút không đúng.

Hành Ca còn đang ngủ say, Phi Nhiên Thù phân phó:

"Chậm rãi đem xe dừng lại, chờ kinh động nàng."

Thừa Ảnh tuy có chút không vui, nhưng vẫn theo lời đem xe ngựa dừng lại.

Phi Nhiên Thù liền xuống xe, đứng trên đường, bạch y phản phật, đứng chấp tay sau lưng đợi chờ.

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân càng ngày càng gần, mãi đến khi giáp gần xe ngựa mới đứng lại.

Phi Nhiên Thù chậm rãi mở miệng, phong độ tao nhã mà thần nhiên, hỏi:

"Chư vị có phải là đang tìm một vị cô nương có tên là Hành Ca?"

Chỉ thấy đám người đến, cùng mặc một thân đạo bào, rõ ràng là đám nam nữ đạo sĩ trong miếu của Hành Ca.

"Người là người phương nào?" Một vị đạo cô thấy hấn khí độ bất phàm, không khỏi đỏ mặt lên.

"Thiên hạ đệ nhất trang, Phi Nhiên Thù."

"Phi Nhiên Thù?" Mấy vị đạo cô đạo sĩ trầm miêng một lời kinh ngạc nói.

Phi Nhiên Thù lấy tay xoa xoa mũi của mình, thở dài một hơi, lại thấp giọng nói:

"Chính là Phi mỗ. Phi mỗ biết chư vị là vì chuyện gì mà tìm kiếm Hành Ca, nếu như chư vị tin được Phi mỗ, mười ngày sau hoan nghênh đến tề trang. Đến lúc đó Phi mỗ còn có thể mời đến các Đạo Môn khác, cùng cử hành một hội nghị."

"Như vậy, Hành Ca giờ khắc này là đang ở cùng Phi trang chủ?"

Vị nữ tu kia vừa nói, lại liếc mắt nhìn xe ngựa.

"Đúng vậy." Phi Nhiên Thù gật đầu.

Nữ tu lại nói:

"Có thể mời Hành Ca đi ra cho bọn ta gặp mặt?"

Phi Nhiên Thù lắc đầu, "Bất tiện."

Nàng đem trước vì hấn mà trị liệu, thật ra là chưa từng chop mắt một chút nào, phải nên nghỉ ngơi thật nhiều.

Mọi người ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

Phi Nhiên Thù lại nói:

"Chư vị nếu là tin được Phi mỗ, không bằng liền như vậy về đi, sau mười ngày tại thiên hạ đệ nhất hạ trang gặp lại."

"Nếu đến trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang cũng không tin được, vậy còn có người nào đáng tin hay sao? Phi Trang chủ, bản đạo cáo từ."

Một vị đạo sĩ vuốt chòm râu cười cười, mọi người dồn dập phụ họa, hướng về Phi Nhiên Thù nói vài câu khách sáo, phát trần cùng váy dài tung bay, một đám mạnh mẽ dùng khinh công như đạp mây mà đi.

Chỉ còn lại vị đạo cô lúc đầu có nói mấy câu là đứng lại, chưa rời đi.

Nàng cười như hoa đào nở rộ, cười nói:

"Lăng Vân Phong là cửa ngõ của Thánh Địa, không biết Phi trang chủ có tu đạo hay không?"

Phi Nhiên Thù cười nhạt lắc đầu, "Đạo trước lãnh tụ của tam giáo cùng trang chủ đời trước bắt ép, Phi mỗ còn chưa kịp tìm đến cửa đạo, liền đã lên làm Trọng Tài Giả."

Nữ đạo cô tay nghịch nghịch sợi dây cột tóc đang rủ xuống trước ngực, ánh mắt quét nhìn Phi Nhiên Thù từ dưới lên trên, nói:

"Như vậy, Trang chủ, “ước chừng” sao?"

Phi Nhiên Thù trong nháy mắt thu hồi nụ cười, phát tay áo, qua người đi, "Không “ước chừng”, đi thông thả, không tiễn."

Nữ đạo cô vẫn chưa từ bỏ ý định, trước khi bay đi, còn vút lại một tờ giấy vào trong xe ngựa, "Bản đạo Thiên Cơ cung, Phi Hồng tử, trang chủ nếu như thay đổi chủ ý, bất cứ lúc nào cũng có thể đến địa phương ghi trên tờ giấy tìm bản đạo."

Phi Nhiên Thù nhìn qua cũng không thèm, tay vung ra một chưởng, tờ giấy hóa thành than tro.

Thừa Ảnh thấy thế thở dài, cung Thiên Cơ thuộc núi Thái Hư, thực sự là nơi hiếm có trên giang hồ, nhân tài lớp lớp xuất hiện.

Đạo Môn có bốn ngọn núi lớn nhất, Thái Âm, Thái Hư, Thái Thanh, Thái Cực.

Trong đó núi Thái Âm là do Diệu Thiện pháp sư chấp chương Tây Nguyệt quan, chỉ thu nhận nữ đệ tử.

Núi Thái Thanh là Thanh Tịnh chân nhân chấp chương Thanh Hoa quan, chỉ lấy nam đệ tử.

Núi Thái Cực là Nguyên Trường tiên sinh chấp chương Lương Nghi Sơn Trang dẫn đầu, lấy kiểm nhập đạo, không câu nệ nam nữ. Qúi củ của ba người này, môn phong khá là chính trực.

Chỉ có núi Thái Hư do Thanh Linh chân nhân chấp chương Thiên Cơ cung, là cổ súy cho việc nam nữ song tu.

Thoạt đầu điều này cũng là chính đạo, nhưng bởi vì môn hạ lâu dần quá đông người, dẫn đến chương giáo không thể quản nổi, môn phong dần dần quá mức buông thả, dẫn đến việc Thiên Cơ cung ra xảy ra những chuyện trái khoáy nhất trên giang hồ, chuyện thị phi của họ so với tất cả môn phái trên giang hồ cộng lại cũng nhiều hơn.

Nam đạo sĩ thì thích nam nhân, nữ đạo cô thì thích tới nhà chùa mà phá đám.

"Ước chừng à" là loại ám hiệu của Thiên Cơ cung, một mình sáng tác ra.

Toàn văn là "Có thể nhân dịp rảnh rỗi cùng người tu trường sinh a", nói vòng vòng chính là muốn "Song tu à".

Nam nữ đạo sĩ đến 30 tuổi mà vẫn không tìm được người song tu, thì sẽ bị gọi đùa là : thánh nam, thánh nữ.

Những năm gần đây, người của Thiên Cơ bắt đầu hướng ra phía ngoài phát triển, thấy ai có tư chất tốt tốt, liền đuổi theo người ta mà hỏi "Ước chừng à" "Ước chừng à", cũng không cần quản người ta có phải là người trong Đạo Môn hay không, quả thực là muốn làm cho thiên hạ phát điên mà.

Thừa Ảnh có chút hoài nghi, trang chủ cứ chống cự lại nữ nhân như thế, sao không cùng đạo cô thử nảy sinh một chút quan hệ, xem có cảm giác hay không?

Bất quá hẳn nhớ rất rõ ràng, trang chủ tuyệt đối là người không gần gũi nữ nhân về cả nghĩa đen lẫn bóng! Tại sao lại cùng ở trong cái xe này, với bà điên kia gần gũi đến như vậy!

Phi Nhiên Thủ không khó để cảm nhận ngọn lửa trong ánh mắt của Thừa Ảnh như đang muốn dòi sông lấp biển, nhưng nói thật, hẳn cũng chả thèm quản.

Tên Thừa Ảnh này, cái gì cũng tốt, chỉ là cái đầu hơi có chút to quá, thường suy nghĩ chuyện linh tinh lang tang, trò chuyện cùng với hắn, chỉ tổ làm mệt mình.

Phi Nhiên Thủ quay vào trong xe, ngăn cách ánh mắt của Thừa Ảnh đang công kích.

Hành Ca còn đang ngủ, chỉ là ngủ cũng không được an giấc cho lắm. Khả năng hẳn đi vào lúc này làm kinh động đến nàng, nàng ngái ngủ một câu:

"A Phi, đang là giờ gì?"

Phi Nhiên Thủ nghe được một tiếng này Hành Ca phát ra theo bản năng "A Phi", sắc mặt trở nên nhu tình, nhìn băng quơ lên trời một chút, nói:

"Giờ Tý."

Hành Ca lại nặng nề nhắm mắt ngủ tiếp. Phi Nhiên Thủ từ trong cái tủ trên xe, rút ra một cái khăn màu đen, che trên mắt nàng. Sau đó lại cầm lấy cuốn sách đang đọc dở, tựa ở bên cửa xe ngồi đọc.

Ngày cuối thu nắng vốn nhạt, khí trời còn mang một chút hơi lạnh, nhưng cũng đủ cho hắn ấm nửa mặt của mình.

Cái khăn che trên mắt Hành Ca, chẳng biết lúc nào lại bị gió thổi rơi mất, khi nàng tỉnh lại, liền nhìn thấy cảnh tượng giống như một bức tranh, quân tử như ngọc, như mới khắc ra, như giữa như mài.

Nhìn qua một chút, Hành Ca tâm tình trở nên ôn hòa. Ánh mắt lại nhìn xuống bàn tay cầm sách của hắn, mười ngón thon dài, khớp xương không rõ ràng, trang nhã nhưng không yếu đuối, làm người ta trong lòng sinh ra một cảm giác thoải mái.

Cảm xúc này theo Hành Ca miên man, mãi cho đến khi nàng nhìn thấy tựa đề trên gáy sách —— hiệp khách lãnh khốc cùng giai nhân xinh đẹp.

"Trang. A Phi a, người thích đọc cái này?" Hành Ca hỏi.

"Coi như có yêu thích." Phi Nhiên Thủ thấy nàng tỉnh, liền khép sách lại cùng nàng nói chuyện.

"Bản đạo làm người tương đối thẳng, có thể hỏi người tại sao không?"

"Vì có thể thông qua nó để hiểu đạo lý đối nhân xử thế."

Phi Nhiên Thủ ở vào những năm trước đó, sinh thời là thuộc cái loại học tập kém cỏi nhất trong trang, sau này xông xáo trên giang hồ cũng không từng

qua lại thâm giao với ai, người hần nói chuyện nhiều nhất là tiền nhậm trang chủ lại Độ Kiếp thành công —— Phi Nhiên Thù lúc đó từng trải là không nhiều lắm —— nhưng vị trí Trọng Tài Già là phải nhận.

Vụ đầu tiên, chính là giang hồ đỉnh đỉnh đại danh Nhuộm Phong, không biết vì cái gì mà lại đi xâm sở đại tiểu thư của Thu Thủy Sơn Trang.

Khi đó, Thu đại tiểu thư khóc thê thảm gần chết, muốn bắt Nhuộm Phong gánh trách nhiệm, nhưng hần lại không coi ai vào mắt, chả thèm quan tâm.

Phải như thế nào đây? Còn không phải là hướng ánh mắt chờ mong về phía Phi Nhiên Thù hay sao? Hần lập tức ra mặt, quyết định vô cùng nhanh —— Nhuộm Phong tự phế đi một cánh tay, sau đó phải nói lời xin lỗi với Thu đại tiểu thư.

Kết quả là, giang hồ đỉnh đỉnh đại danh Nhuộm Phong, tay liền bị chặt xuống, mà Thu đại tiểu thư cũng thay đổi luôn, không còn nhu nhược khóc lóc như trước đó, xách đao dí chém Phi Nhiên Thù hết ba dây phở.

Nguyên nhân thật sự của chuyện này là, Nhuộm Phong cùng với Thu đại tiểu thư cả hai người đều có tình ý với nhau, nhưng vì hai nhà trước đó đã kết thù hận, hai người bọn họ không thể làm gì khác hơn, đành phải làm ra hạ sách này.

Nếu như đổi địa vị là một Trọng Tài Già khác, am hiểu sự đời hơn, thì sẽ đến hai nhà của bọn họ để điều đình cho Nhuộm Phong có thể được cưới Thu đại tiểu thư.

Chỉ bất quá, xui xẻo gặp ngay Phi Nhiên Thù, với phong cách của hần, nói chặt tay liền chặt, cho nên mới xảy ra sự cố.

Trải qua chuyện này, Phi Nhiên Thù tổng kết lại, rút ra một kinh nghiệm xương máu.

"Đi lại trên giang hồ, nguyên tắc chính xác nhất là – không phải nữ nhân, là không động thủ - bằng không sẽ bị thiệt thòi." Phi Nhiên Thù nói.

". Góc độ người suy nghĩ vấn đề cũng là rất rất khác biệt."

Hành Ca phục rồi.

"Người không hiểu, vị Thu đại tiểu thư này, vô luận như thế nào cũng không thể đã thương được ta, liền đề tiện nuôi dưỡng mười hai con chó dữ, dùng chó truy sát ta."

Phi Nhiên Thù nhắc tới việc này, trong lòng vẫn còn có chút không vui.

"Lẽ nào người còn lập ra thêm nguyên tắc - không đụng chó, là không động thủ?" Hành Ca không rõ.

"Không, Phi mỗ sợ tất cả các loại chó."

Phi Nhiên Thù nói rất hiển nhiên, như đang nói ta đây rất thích ăn thịt kho tàu.

Hành Ca lại không cảm thấy, đường đường là thiên hạ giang hồ võ lâm Trọng Tài Già mà sợ chó thì có vấn đề gì, trái lại vô cùng đồng cảm mà gật gật đầu.

Như nàng nhìn con mắt màu đỏ của thỏ là thấy sợ rồi. Những loại sợ hãi chủ quan dạng này, không thể dùng lý mà nói rõ ra cho được.

Hành Ca thấy đề tài càng đi càng xa, vội vã lại kéo trở lại, "Đạo lý đối nhân xử thế, cũng không nhất định phải xem loại tiểu thuyết này để học a!"

"Người biết mỗi ngày trên giang hồ phát sinh ra bao nhiêu chuyện phân tranh lớn nhỏ hay không?"

Phi Nhiên Thù không trả lời mà hỏi lại.

"Bao nhiêu?"

"Phi mỗ cũng không biết."

"."Người cũng không biết thì ra về thần tiên cái gì a!

"Phi mỗ mỗi ngày đều bôn ba khắp nơi, đánh đánh giết giết, ...thú giải trí nhanh và gọn nhẹ nhất chính là xem tiểu thuyết rồi." Phi Nhiên Thù nói.

Tuy rằng hần nói rất có đạo lý, nhưng luôn cảm giác đối với việc "Đánh đánh giết giết" là khoa trương quá nha!

"Bản đạo biết người lâu như vậy, có thấy người bận bịu cái gì đâu a?!"

"Người biết Phi mỗ được bao lâu?"

". Một ngày một đêm." Nói đến cái chữ cuối cùng, Hành Ca rất tự giác mà hạ thấp âm thanh.

Phi Nhiên Thù bày ra một cái tư thế khác, lấy tay chống lên trán, nhắc cầm lên, hỏi:

"Có biết trong lúc ngươi đang ngủ say, Phi mã cùng Thừa Ảnh vì ngươi mà cân biết bao nhiêu người hay không?"

"Ta?" Làm sao đột nhiên lại nói đến nàng?

Phi Nhiên Thù nhắc lông mày, gật đầu, "Ừ, ngươi. May nhờ ngươi xuất hiện, liền giúp toàn bộ bang phái trên giang hồ đoàn kết lại, các bang các phái đều buông xuống hận cũ năm xưa, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, mục tiêu đều là vì ngươi. Phi mã hiện tại chỉ cần đem ngươi giao ra, là bớt đi được một phen bận bịu."

Hành Ca vô cùng khiếp sợ, lập tức không cười được, "A Phi, hỏi ngươi một chuyện, ngươi nhất định phải thành thật nói cho bản đạo. Bản đạo tốt xấu gì cũng là môn hạ ở chỗ Diệu Thiện pháp sư ngày ngốc mấy năm, ý chí rất kiên cường, ngươi tuyệt đối không nên lo lắng bản đạo không chịu nổi."

"Hỏi đi." Phi Nhiên Thù mơ hồ đoán được nàng muốn hỏi cái gì.

Hành Ca lo lắng lo lắng hỏi:

"Bản đạo có phải là ở ngay tại thời điểm này, trở thành cái gì.....thiên hạ giang hồ vô lâm đệ nhất mỹ nữ, vì lẽ đó nhiều người như vậy muốn tới cướp ta?"

Phi Nhiên Thù đột nhiên cảm thấy có lỗi với bản thân quá, câu hỏi như vậy hẳn rõ ràng là không đoán được. Bèn dùng hành động thay thế đau thương.

Hắn nhặt cái khăn màu đen từ dưới đất lên, ôn ôn nhu nhu đem đắp lên mặt của Hành Ca, nghiêm trang tỷ mỉ che kín lại, nói:

"Ngaoan, ngủ tiếp một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Ta Là Long Phách Thiên, Ta Có Tiền

Bọn Phi Nhiên Thù đi đến thành Lộc Dương còn chưa tới buổi trưa, Thừa Ảnh bị phái lên núi chuẩn bị một chút.

Thành Lộc Dương ở ngay dưới chân núi Lăng Vân Phong, dựa vào thiên thời địa lợi nơi này, cũng là phi thường phồn hoa.

Tuy hai thành khá gần nhau gần nhau, nhưng loại phồn hoa của thành Tứ Phương, lại là dựa vào yếu tố khác.

Thành Tứ Phương mọi người nhiệt tình hiếu khách, Lộc Dương thành con người lại cao quý lãnh đạm; thành Tứ Phương lui tới là thương nhân đông đảo, bách tính an cư lạc nghiệp, vô cùng hiền lành, Thành Lộc Dương trên đường đều là người trong giang hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể động đao động kiếm.

Hành Ca thì lại không phải để ý tới những điều này, nàng mắc bận ngốc đầu đảo đạc tìm kiếm từ lâu trà quán, hai ngày này không phải ăn lương khô, thì ăn đồ nướng không có chút gia vị, quả thật là nuốt không trôi.

Đương nhiên, quan trọng nhất là không có rượu để uống, nàng cảm giác cả người mình đều sắp khô héo luôn rồi.

Ai nha, có một chi nhánh của quán rượu Nhất Phẩm!

Hành Ca hai mắt lập tức sáng ngời, nhắc chân muốn qua đi, lại bị Phi Nhiên Thù nắm lấy cổ áo kéo nàng vào một cửa hàng may.

Hành Ca tất nhiên biết hoàn cảnh của mình, lúc này thì không thích hợp trang phục hay trang điểm lộng lẫy quá, nhưng A Phi ngươi đâu cần phải ra vẻ chứ?

"Không cần trang điểm lộng lẫy, bình thường là được rồi." Phi Nhiên Thù nói.

"Bản đạo trời sinh quyến rũ, bình thường không trang điểm là đã muốn khuynh quốc khuynh thành rồi." Hành Ca nói.

Phi Nhiên Thù trầm mặc một lát, nói:

"Đừng lo ngại, nơi Phi mã ở, thành trì hoặc thủ đô là nghiêng không được đâu."

Từ ánh mắt ngọt ngào của Phi Nhiên Thù, Hành Ca đọc ra rồi.

"Nói nhảm một câu nữa ta liền phế bỏ ngươi!"

Nghĩ thầm không phải hẳn nói nàng giống như cổ nhân sao? làm cái gì mà dữ dội như vậy? Kaka.... chẳng trách ngươi đem cổ nhân làm mất rồi.

Đương nhiên là ngẫm nghĩ mà thôi, không nói ra lời được a, nàng là đang ôm đùi đó, biết thân biết phận là vạn phần may mắn nha.

Hành Ca đành ngoan ngoãn cầm lấy quần áo.

Bàn tay vừa mới đưa vào hướng giá treo quần áo đang lơ lửng, về mặt nàng không tự chủ được liền thay đổi.

Thân thể biếng nhác vừa nhóm lên lại lập tức cứng đờ, khựng mất vài giây, bước chân lại nhanh chóng lưu loát, ánh mắt sắc bén, khí thế凛冽, năm ngón tay phản phất lật xem một loạt xiêm y, tinh chuẩn lựa ra một đồng quần áo thanh thanh lịch lịch, áo và váy có màu sắc tươi sáng một chút.

Nguyên do lúc đầu chủ quán thấy nàng mặc một bộ đồ nông phụ quê mùa thì lạnh nhạt, lúc này thấy nàng xách ra một đồng đồ, liền nhin không được nói một câu:

"Cô nương nhìn thật chính xác, năm nay cấp trên mệnh lệnh cấm rời xa giới luật của đạo, trong kinh đô liền ưa chuộng mẫu màu sắc thanh lịch như vậy."

Dù là như vậy, nhưng chủ quán cũng không có ý định tiến lên để quảng cáo, đóng vai một người bán hàng cao quý a.

Trái lại như vậy Hành Ca còn ung dung tự tại hơn, một mình cầm đồng xiêm y lựa ra được, đi ra sau tấm màn, nơi đó có một bà tử hầu hạ thay quần áo, nàng liền tiến vào bên trong.

Phía trong, trên vách có một treo một cái gương đồng thật lớn, nhưng nhìn cũng không rõ mặt mày lắm, có điều quần áo có vừa hay không thì vẫn nhìn thấy rõ ràng.

Hành Ca lựa ra có vài bộ hơi nhỏ, thử tới thử lui.....lấy bộ ưng ý nhất mặc vào, vẫn còn dư hai bộ, liền muốn bà tử gói lại cho mình.

Bà tử cười ha hả nói:

"Cô nương chọn đồ được rồi, còn mấy món quần áo củ này mang đi hay là....?"

"Không muốn, cảm tạ bà ngoại." Hành Ca nhìn vào gương đồng, luôn cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó, "Bà ngoại, bà có giúp chải đầu không?"

"Có a, cô nương muốn cái chải loại nào?" Bà tử hỏi.

Hành Ca từ trong bọc hành lý móc ra một bạc vụn, "Tùy tiện giúp ta chải sơ một kiểu tóc đơn giản là được."

Một búi tóc đơn giản lập tức hoàn thành, phối hợp với áo vàng nhạt và váy xanh trên người, quả thực là giống một vi tiểu thư văn nhã dịu dàng, nhưng là, vẫn còn thiếu một chút? Hành Ca vuốt vuốt cảm cân nhắc, đột nhiên khloe mắt nhìn thấy hộp son trên bàn trang điểm. Nàng thuận tay cầm lên, dùng ngón út chấm một ít, xoa một ít lên môi, lại xin bà tử ít nước, đem son ở lòng bàn tay hòa tan ra, vỗ lên mặt, ah, đại công cáo thành.

Bà tử nhìn đến trố mắt ngạc nhiên, vốn định nói cho nàng biết son không phải là dùng như thế, nhưng đến cuối cùng vẫn là nhin lại được.

"Đẹp mắt không?" Hành Ca hỏi.

Bà tử lúng túng đánh gật gật đầu.

Hành Ca vui vẻ vén màn lên, đi ra ngoài, đem gói quần áo mới thấy lên bàn chường quỹ, "Tổng cộng bao nhiêu tiền?"

Chường quỹ mất hết nửa ngày mới nhớ ra đây là cô nương mặc trang phục thôn cô kia, nhất thời có chút chần chừ, lắp bắp báo giá.

Hành Ca từ trong bao hành lý móc ra tờ ngân phiếu năm trăm lượng lúc trước “mượn” của Công Tôn Dị đưa ra.

Mới vừa phục hồi lại tinh thần, chường quỹ lần thứ hai lại chần chừ quá độ, "Cô nương, ngân phiếu không phải là dùng như thế này. Ngươi, ngài phải đi ngân hàng tư nhân đổi ra bạc để dùng."

Phiền toái như vậy? Trên tivi không phải là đơn giản lắm hay sao!

Trong đầu của Hành Ca lúc này lại bốc lên ý nghĩ như vậy, lập tức tự hỏi tivi là cái giống gì? Loay hoay một hồi không nghĩ ra, thôi bỏ đi, sau đó đem ánh mắt cầu viện nhìn về phía Phi Nhiên Thù.

"A Nhiếp." Phi Nhiên Thù trong một cái nháy mắt, nhịp tim loạn cả lên, trang phục này, dáng dấp kia, rõ ràng là vị cô nương cùng với hắn ở dưới đáy vực so kiếm, hẳn đã từng coi là tri kỷ, sau lại khổ tâm mà ruộng bỏ cô. Cô nương kia thì khư khư cổ chấp, nàng nói thiêu thân lao đầu vào lửa thì buổi tối mới âm áp được.

"Làm sao vậy? Ngươi cũng không có bạc sao?"

Hành Ca đi tới trước mặt của hấn quơ quơ tay.

Phi Nhiên Thù tỉnh thần hồi phục, sắc mặt nhìn nàng một chút, sau đó nói:

"Tiền bạc là xưa nay do Thù Ảnh giữ."

"Này A Phi, ngươi giúp ta đi đòi ít bạc đến đây đi."

Hành Ca đem tờ ngân phiếu của Công Tôn Dị ném cho Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù thấy nàng có cử chỉ tự nhiên như thế, lại hơi có ý cười.

Phi Nhiên Thù cầm lấy tấm ngân phiếu đi ra khỏi cửa hàng may, nhưng chưa đi ngân hàng tư nhân. Ánh mắt của hấn nhìn vào một nam nhân trẻ tuổi, vận quần áo hoa lệ trên người.

Vàng trắng thì nhu nhược, giàu có thì cho nhiều, người ở trong Long Môn, thông minh là không cao.

Trước là dựa theo mấy điểm như trên, thứ hai là bằng trực giác, thứ ba dựa vào việc hấn đang bị người ta trộm cắp mà không biết, vậy chính xác là người của Long Môn rồi.

Phi Nhiên Thù cong ngón tay búng một cái, một hòn đá trúng ngay tay tên ăn cắp.

Tên móc túi oa oa kêu loạn, gã nam nhân kia mới tỉnh ngộ ra, mình đây chính là suýt bị người ta ăn cắp đồ.

Phi Nhiên Thù nở nụ cười, xoay người rời đi, lại nghe phía sau nam nhân kia hô:

"Đại hiệp xin dừng bước!"

Phi Nhiên Thù thật ra là muốn làm bộ không nghe thấy, nhưng không ngờ tên nam nhân kia nhìn về bề ngoài có chút ngây ngô, công phu khinh công lại rất tốt.

Hấn phi đến trước mặt của Phi Nhiên Thù, nứt cái miệng ra nhiệt tình cười nói:

"Vừa rồi thật đa tạ đại hiệp đã ra tay tương trợ! Tại hạ Long Phách Thiên, còn chưa thỉnh giáo đại danh của đại hiệp?"

Phi Nhiên Thù kín đáo đánh giá lại hấn thêm một lần, thực sự rất muốn cười. Long Phách Thiên, tên rất hay.

"Đại hiệp a đại hiệp, ngươi tại sao không nói chuyện? Đại hiệp a đại hiệp ngươi tên gì?"

Long Phách Thiên miệng nói không liên da.

Phi Nhiên Thù nói:

"Chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc đến, ngươi và ta bèo nước gặp nhau, liền như vậy từ biệt đi."

"Như vậy sao được? Cha ta từ nhỏ đã dạy ta, người ta thi ân bằng một giọt nước, thì cũng phải dùng sông hồ để báo đáp lại, nếu như cha ta biết ta ngày hôm nay cứ như vậy để đại hiệp đi, nhất định sẽ đánh ta! Đại hiệp a đại hiệp, ngươi để ta báo đáp ngươi đi!"

Long Phách Thiên mặc dù là một cái tên đầy uy vũ, nhưng tướng mạo của người mang nó không hề uy vũ chút nào, mặt thì tròn tròn như em bé, mắt to ngấn ngát nước, nhìn qua là biết dạng người rất rắc rối, khiến người ta không cảm thấy thoải mái chút nào.

Tuy rằng không thoải mái, nhưng nếu muốn thoải mái trở lại liền quá là đơn giản a.

Phi Nhiên Thù đẩy bàn tay hấn đang nắm áo của mình ra, xòe tay ra, nói:

"Được, ngươi cho ta mười lạng bạc đi."

Long Phách Thiên sùng sốt.

Phi Nhiên Thù thấy hấn không phản ứng, lại búng búng ngón tay, nói:

"Nhanh."

"Nha, nha."

Long Phách Thiên phục hồi tinh thần, vội vã móc ra túi tiền, lấy ra mười lạng bạc, ngơ ngác mà đưa cho Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù lấy được bạc, liền quay lại chỗ thợ may, đem bạc cho chường quỹ, đem ngân phiếu trả lại cho Hành Ca, thuận tay cầm lấy bao hành lý của nàng, nói:

"Đi thôi."

"Người không có đi đổi ngân phiếu? Bạc từ đâu mà có?"

Hành Ca vừa đi vừa hỏi.

"Người qua đường cho." Phi Nhiên Thù nói.

Hành Ca có cảm giác sự thông minh của mình bị Phi Nhiên Thù xỉ nhục.

Lúc này, Long Phách Thiên không biết từ chỗ nào xông ra, tiến đến trước mặt của Phi Nhiên Thù mở ra túi tiền, "Đại hiệp người còn muốn tiền không? Ta còn có!"

Hành Ca cảm thấy trí thông minh vô địch của mình, bị cái tên giang hồ khinh khinh này xáng cho một bạt tai, aiz, đau.

Phi Nhiên Thù ánh mắt chìm xuống, tránh xa Long Phách Thiên, trên mặt nhẹ như mây gió nói:

"Không cần. Tại hạ còn có chuyện quan trọng trên người, cáo từ."

Nói xong ôm eo Hành Ca, xuất ra bộ pháp Lăng Vân bộ, khinh công độc nhất vô nhị của thiên hạ đệ nhất trang, toát ra một mảng sương mù, nương theo gió mà đi.

Long Phách Thiên nhìn theo bóng hai người biến mất, trên mặt nụ cười càng thêm rạng ngời.

Nếu như hắn thường mang nụ cười này trên mặt, rất dễ dàng khiến cho người ta cảm thấy hắn là một người không bao giờ có ác tâm, người trên đời có nụ cười như hắn đã là vô cùng hiếm...càng khỏi nó tới, nụ cười trong sáng không một chút tà tâm.

Hắn ngấm nhìn Phi Nhiên Thù rời đi xong, đột nhiên thay đổi biểu hiện, cười khan một tiếng, tiếng cười như dao đâm xuyên vào yết hầu.

Nếu như hắn không phát hiện ra kẻ cắp, vậy làm sao có thể phát hiện ra được người giúp mình a?

Nghĩ đến giờ khắc này Phi Nhiên Thù nhất định đang vạn phần hối hận vì đã giúp đỡ mình, Long Phách Thiên trong lòng liền cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Còn Hành Ca tiên cô kia, dựa theo lời của Du Tử Tiên nói, nhìn qua có chút không giống a.

Suy tư trong chốc lát, Long Phách Thiên nhấc tay lên, vẫy vẫy hai tên hộ vệ đang ẩn núp trong đám đông đi tới, nói:

"Chuẩn bị kiệu, lên Lăng Vân Phong."

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đại Thần, Mang Ta Bay Đi

Sau khi Thừa Ảnh mua những vật phẩm thiết yếu thì hội họp lại với Phi Nhiên Thù và Hành Ca, cùng nhau lên núi về trang.

"Bản đạo ở thâm sơn cùng cốc lâu quá, quả nhiên theo không kịp thời đại rồi."

Hành Ca một đường thở ngắn than dài.

"Hành Ca sao lại nói lời ấy?"

Phi Nhiên Thù không biết, hắn bất tri bất giác nghe cách nói chuyện kỳ lạ của nàng đã thành thói quen.

Hành Ca chỉ chỉ hắn, vừa chỉ chỉ chính mình, hai người đều mặc áo khoác sẫm màu liền mũ, miệng mang khẩu trang, trang bị vô cùng kín kẽ, cả thân người giờ chỉ còn lộ ra mấy cái logo quảng cáo của tiệm quần áo. Nàng than thở:

"Ta cho rằng Thừa Ảnh đi mua vật phẩm thiết yếu là lương khô, hoặc giả leo núi là ngắm tre ngắm trúc, vạn vạn lần không nghĩ tới, phải ăn mặc ra như thế này. A Phi a A Phi, bản đạo có thể hỏi một chút, chúng ta đây là giả trang giống quý để đi làm kẻ trộm sao?"

Bất tri bất giác, Hành Ca tiếng "A Phi" này gọi càng ngày càng thuận miệng rồi. Hành Ca cho rằng, để đạt được mức độ này chẳng qua là vì nàng da mặt dày hơn người khác một chút.

Phi Nhiên Thù cũng thờ dài một hơi, "Hành Ca ngươi không biết, trên núi gió lớn."

Hành Ca nói:

"Chỉ vì vậy?"

Phi Nhiên Thù lời nói ý vị sâu xa, "Thôi mạnh đau mặt."

. Dù không biết là hắn nói thật hay có đạo lý, Hành Ca vốn không có cách nào phản bác lại.

Không đúng, "Này, vì sao Thừa Ảnh không cần hóa trang?"

Phi Nhiên Thù mặt sưng lên, không biết xả giận với ai, bèn nhìn Thừa Ảnh đi đằng trước, nói:

"Hắn mặt đỏ."

Thừa Ảnh bóng lưng cứng đờ, bàn tay trong một chốc mất đi không chế run run lên, tay không liền chặt xuống vô số cành cây.

Hành Ca sợ hết hồn, không nhịn được cũng nhìn Thừa Ảnh một chút, yên lặng xích gần vào gần Phi Nhiên Thù thêm hai bước, nói:

"Đúng rồi, Thừa Ảnh mặt đỏ nhưng lại có phúc khí, hai ta tuy hoa nhường nguyệt thẹn như vậy, nhìn thấy hắn lại cảm thấy không bằng. A Phi, ngươi nghĩ đến thật chu đáo, cho ngươi 32 cái khen."

"Cái gì gọi là 32 cái khen?"

"Cái gì? Ta nói cái này sao?"

Phi Nhiên Thù phát hiện, khi nàng nói ra thì ngay cả bản thân cũng không giải thích được loại ngôn ngữ kỳ quái như vậy, lập tức sẽ đem những câu nói đó quên đi mất như chưa từng nói. Về mặt lại gây thơ không hề ngại tạo, nếu không hắn đã sớm đối với nàng có đề phòng, nhất định cho rằng nàng đang giấu diếm, cố làm ra vẻ bí ẩn.

Hắn cũng không truy cứu thêm, liền nói tới chuyện đứng đắn, "Hành Ca, trước mắt có một việc, cần ngươi giải quyết."

Hành Ca không nhìn thấy thần sắc của hắn, nhưng từ trong giọng nói nghe ra sự tình nghiêm trọng, khuôn mặt ẩn dưới mặt nạ cũng cũng trở nên nghiêm túc, ánh mắt nàng đứng đắn, liếc liếc tự nhiên, nói:

"Nếu như muốn hỏi ta cơm tối ăn cái gì, thì đơn giản một chút, giò heo kho, vịt chưng tương, gà hấp nấm, cà tím nướng, uhm, có vẻ thức ăn còn hơi ít một chút, mang thêm ít rượu nữa là được."

Phía trước lại có một loạt cành cây ngã xuống.

"Thừa Ảnh à, ngươi lại không chế bản thân không tốt rồi, muốn Lăng Vân Phong trụ cây a." Hành Ca sâu xa nói.

"Trụ cây, thì Miên Miên sẽ không cao hứng." Phi Nhiên Thù chậm chậm nói thêm.

Tần Miên Miên là tổng quản sự của thiên hạ đệ nhất trang, là nghĩa muội cùng nhau mà lớn lên với Phi Nhiên Thù.

Nữ tử này lo lắng tính toán tỉ mỉ việc nhà, cả một ngọn núi to lớn như Lăng Vân Phong, cộng thêm thiên hạ đệ nhất trang, đều là dựa cả vào một tay nàng nuôi sống.

Khắp nơi trên Lăng Vân Phong, từng cọng cây ngọn cỏ là do nàng quản hạt, nếu nàng biết Thừa Ảnh chặt cây lung tung thế này. Hậu quả khó mà lường được.

". Đâu có, thuộc hạ là mở đường." Âm thanh của Thừa Ảnh là vô cùng khác chế.

Tầm mắt Phi Nhiên Thù lại nhìn trở về trên người Hành Ca, tiếp tục đề tài lúc trước:

"Trước mắt tình huống như vậy, theo tốc độ của Phi mỗ và Thừa Ảnh, không tới nửa canh giờ là có thể đến đỉnh núi về thiên hạ đệ nhất trang, mà theo tốc độ của Hành Ca, sang năm mới có thể đến. Ngươi nghĩ làm sao lên núi đây?"

"Theo lộ trình thì ta hiểu rồi, còn tốc độ theo hai ngươi, ta đi như thế nào?" Hành Ca không hiểu.

"Cái này đơn giản, Phi mới chịu thiệt một chút, công người lên núi." Phi Nhiên Thù nói.

"Làm sao có chuyện như vậy. Bàn đạo đẹp như hoa như ngọc, chuyện này làm sao người là người chịu thiệt được?" Hành Ca không vui.

Phi Nhiên Thù không nói lời nào, chỉ là yên lặng kéo chiếc mặt nạ xuống, lộ ra một gương mặt ngọc diện lang phong, đủ sức làm ngã nghiêng nửa mảnh giang hồ.

. Hắn đưa khuôn mặt ra, tự nhiên là lời nói có đạo lý lắm, bất quá Hành Ca còn không thèm nhìn a.

Dùng sĩ chân chính, là phải có can đảm thấy được sự khổ ải của nhân sinh, có can đảm lấy khuôn mặt xinh đẹp mà trị quốc, độ chênh lệch về mặt dày đã rõ ràng lắm rồi.

Hành Ca rất nhanh buông xuống tâm tình, lấy một tư thế vừa quả quyết vừa buông thả nhảy phốc lên lưng Phi Nhiên Thù, cánh tay chỉ về phía trước, ánh mắt kiên nghị nói:

"Đại thần, mang ta bay đi."

Sau khi yên ổn ở trên lưng, Hành Ca rất nhanh phát hiện ra hai sự việc.

Trên núi gió thật sự rất lớn, đặc biệt là khi đang bay trong không trung.

Áo khoác là rất cần, đặc biệt khi mặt bị gió táp mở mắt không ra, có mặt nạ chống đỡ sẽ không bị hư khuôn mặt của người đẹp.

Còn có chuyện thứ ba.

Nếu như không phải gió thổi đến không có cách nào mở mắt, nàng thật sự rất muốn nhìn cái mặt không mang mặt nạ của Thừa Ảnh ra làm sao.

Thật sự rất muốn. Một chút cũng được. Một chút mà thôi.

Có lẽ là loại tâm niệm này cảm động trời cao, Hành Ca liền cảm giác tốc độ gió rõ ràng chậm lại.

Chờ đến khi tốc độ gió nhẹ đến mức có thể mở được mắt, nàng phát hiện Phi Nhiên Thù cũng chậm rãi ngừng lại.

Trong không khí tràn ngập một luồng khí tức dị thường. Nhưng nàng không rảnh bận tâm loại dị thường này, dành thời gian tìm kiếm hình dạng của Thừa Ảnh.

Hành Ca rất khó hình dung trong một khắc đó nàng nhìn thấy cái gì.

Một loại lực lượng của tự nhiên.

Một tạo vật kỳ tích.

Một loại cuồng phong khủng khiếp.

Đó là một loại sức mạnh thuở Bàn Cổ khai thiên lập địa, luyện đá và trời mới có, tuyệt không nghĩ tới sẽ xuất hiện cảnh tượng thần bí này tại dương gian.

Rất hiển nhiên, may mắn nhìn thấy kỳ cảnh này không chỉ có riêng nàng, cũng không chỉ có Phi Nhiên Thù.

Một đám người che mặt vận áo đen, chẳng biết từ nơi nào từ trên trời giáng xuống.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Thừa Ảnh, ánh mắt của bọn họ ngây dại ra, tâm linh bé nhỏ yếu đuối mang theo một cơn chấn động mãnh liệt.

Thừa Ảnh rốt cuộc là cao thủ, sau khi bị lực lượng tự nhiên làm cho lao đảo, hắn nhanh chóng dùng nội lực mạnh mẽ của bản thân khắc chế sức mạnh của tự nhiên, một con người bằng da bằng thịt chống lại thiên nhiên thì cần sức mạnh to lớn đến như thế nào?

Hắn vẫn kịp nhìn thấy đám người áo đen bị mặt trước mắt, cấu giận trong lòng lập tức hóa thành chiêu thức võ công.

Kiểm khí như mây, tinh vân lóe, lộ ra là vô cùng xinh đẹp, nhưng dẫn theo toàn sát khí nồng đậm, mặc dù đang lấy một địch mười, đám người kia vẫn không khỏi lo lắng cho sinh mệnh của mình.

Hành Ca vịn lấy vai Phi Nhiên Thù, âm thanh run rẩy nói: "A Phi, trời cao tuy có đức hiếu sinh, nhưng lúc này tự nhiên ta muốn cười."

Phi Nhiên Thù mất phương hướng lại, dò xét võ công của đám người bị mặt một chút, nói:

"Từ Kim giáo, mấy năm gần đây thay hình đổi dạng trà trộn vào Đạo Môn, kì thực vào hai mươi tám năm trước phạm vào vô số tội ác, sau đại án bắt cóc phụ nữ nhà lành, khiến cả vô lâm công phẫn, đột nhiên biến mất một cách thần bí như phi thăng lên trời."

Đám người áo đen nghe Phi Nhiên Thù thuận miệng nói ra lai lịch, bọn họ vốn cho rằng lai lịch của mình vô cùng bí ẩn, thần không biết quỷ không hay,

bây giờ bị vạch trần như thế, đều là sợ hãi.

Trong đầu của Hành Ca vốn vẫn muốn nhìn thấy khuôn mặt Thừa Ảnh bị gió táp, lại nghe trong lời nói của Phi Nhiên Thù mang theo bốn chữ: chết không hết tội.

Liền không thấy ngọt ngát nữa, cười to lên.

Thừa Ảnh nghe thấy tiếng cười to của Hành Ca, nhất thời mù quáng tức giận, gầm dữ dội một tiếng, kiếm chiêu càng nhanh.

Chỉ thấy hấn nhảy trái nhảy phải, đem hết thấy người bịt mặt gom đến một chỗ, lẳng không nhảy lên, trường kiếm vẽ một vòng tròn mà giáng xuống, hết thấy động tác đều ở trong một cái nháy mắt, Thừa Ảnh tra kiếm vào vỏ, treo ra sau lưng.

Phía sau, mười mấy người bịt mặt từ từ ngã xuống, trên đất trời tuôn ra một tiếng thét dài.

Phi Nhiên Thù từ sớm đã che kín tai của Hành Ca. Hấn cười nói:

"Một chiêu Cửu Châu Qua Minh, song sinh hàn quang. Thừa Ảnh, kiếm của ngươi, càng ngày càng có hình dáng rồi."

Thừa Ảnh bị cười cho đến sợ hãi, "Trang chủ, ngươi mà cười như thế, ta sẽ cảm thấy ngươi chê cười, chứ không phải ta kiếm chiêu thông thạo."

Phi Nhiên Thù nói:

"Ta thế nào lại cười ngươi. Kiếm như vậy là tốt rồi, trời lạnh như thế, bản trang chúa không cười nổi, như thế nào lại nói như vậy. Khi khi."

Ngươi vừa khi khi đó thôi! Trang chủ, cái này căn bản là vô tâm che dấu a! Thừa Ảnh nội thương đến mức muốn nôn ra máu, nhưng không thể tức giận đối với Phi Nhiên Thù, không thể làm gì khác bèn xoay qua tàn bạo mà trừng mắt với Hành Ca, đang được che lỗ tai, ánh mắt đầy vô tội.

Đều là tại nữ nhân này, Trang chủ thời điểm trước đó còn là một thiếu niên phong hoa tao nhã, lúc nào ở trước mặt người khác cũng giả bộ ra vẻ trang nhã, hừ, nhìn xem, bây giờ lại mặc kệ luôn vẻ phong nhã a! Cả người cắt ra đều là thứ đen tối!

Nhất định là bởi vì năm năm trước quen biết nữ nhân này!

"Thuộc hạ tiếp tục mở đường đây." Thừa Ảnh nghiêm mặt, cúi đầu tiến lên.

Tiếng kêu la trong rừng đã im bật, Phi Nhiên Thù buông tay ra. Hành Ca xoa xoa lỗ tai có chút hơi đỏ, ngẩn ra mà nhìn Phi Nhiên Thù ở trước mặt, sững sờ một lát, mãi đến tận khi Phi Nhiên Thù nhìn lại ý hỏi dò, nàng mới luống cuống tay chân cúi đầu xuống.

Phía sau yên tĩnh khác thường, Phi Nhiên Thù vừa rồi chỉ nói qua là có thích khách, vì lo nàng bị sợ hãi, mới bịt tai.

Chỉ có Hành Ca tự mình biết, nàng là bị chính mình làm cho sợ rồi.

Thời điểm Phi Nhiên Thù bưng lỗ tai của nàng, trong đầu của nàng đột nhiên nhảy ra một loạt hình ảnh, không giống như trước đây, mỗi khi phát bệnh thì làm sao cũng không nhớ được hình ảnh.

Lần này, nàng nhớ vô cùng rõ ràng, một nam tử đang múa kiếm giết địch, một nam tử ngã vào trong lòng của nàng.

Nam tử múa kiếm kia, kiếm chiêu sử dụng vô cùng giống với Thừa Ảnh, chỉ một chiêu liền đem kẻ địch giải quyết, sau đó bên tai nàng nổ tung một trận gào thét vang dội, nam tử suy nhược trong ngực nàng lại che hai tai cho nàng, khuôn mặt tuy trắng bệch, nhưng nhìn ra rõ là Phi Nhiên Thù. Mà người đang giết địch cũng hướng nàng chạy tới, trong miệng hô: "Trang chủ, Văn tỷ." Khi chạy đến gần một chút, dần dần thấy rõ mặt, đối với nàng gương mặt này cũng không xa lạ gì.

Là Thừa Ảnh.

Trước đây Hành Ca đối với ký ức bị mất đi của mình vốn không coi đó là chuyện to tát gì, ngược lại vì nhớ không rõ, chuyện trước kia đều có thể xem như lại tàn theo lửa, coi như là đầu thai làm một người khác.

Nếu như xuống núi mà có thể gặp lại người quen trước đây, hoặc là người có nhân duyên với mình, nếu như đối với nàng có lợi ích, thì tạm thời lợi dụng, đối với nàng gây tai hại, gặp thoáng qua, cắn chết cũng không tiếp thu.

Nàng chưa từng nghĩ tới mình có một ngày như vậy thấy rõ được quá khứ.

Hơn nữa là nhìn thấy tàn cục, ngoài ra cũng không nhớ được thêm ký ức nào khác.

Hành Ca cảm thấy phiền, rất phiền.

Hoặc là toàn bộ không nhớ rõ, hoặc là toàn bộ nhớ lại, kiểu đầu voi đuôi chuột thế này, có cũng như không, làm nàng có vẻ còn muốn bệnh nặng hơn.

Phiền nhất chính là, trong ký ức, hai nam một nữ, đây không phải là buộc nàng suy nghĩ đến hư não hay sao?

Tình hình có lẽ là như thế này, vì sắc đẹp của nàng mà làm cho giang hồ đại chiến, ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết.

Sau một hồi loạn đấu, người sống sót chỉ còn lại Thừa Ảnh cùng Phi Nhiên Thù, nhất định là còn một trận quyết đấu phải tiến hành, lưỡng hổ đánh nhau, đến tột cùng thì thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sẽ rơi vào nhà nào?

Não vận chuyển đến đoạn này, cõi lòng của Hành Ca đột nhiên vô cùng đồng tình với Thừa Ảnh.

Vốn cho là hán thuộc hội “đam mỹ”, chỉ yêu thích Phi Nhiên Thù, vì lẽ đó mới căm hận nàng, ai mà ngờ hán vì chủ nhân của mình, đành lòng yêu đơn phương, sau đó tâm lý vận vẹo, đối với nàng vì yêu mà sinh hận rồi. ozm

Ôi, xem ra bất kể là ở trên trời làm tiên hay là đang ở nhân gian độ kiếp, nàng đều mang tội nghiệt vì quá đẹp a.

Ở phía trước, Thừa Ảnh bị Hành Ca nhìn quá kỹ, trên lưng đột nhiên nhảy ra một cảm giác phát tởm, không nhận được lạnh lẽo rùng mình.

Cùng lúc đó, Hành Ca cũng bị chính mình làm cho lạnh luôn.

Phi phi phi phi, nhất định chỉ là hình dáng giống nhau mà thôi! Nhìn thấy cái "Tạo vật kỳ tích" ở phía trước, nàng thực sự không thể nào tiếp thu được chính mình cùng Thừa Ảnh sẽ có cái gì vượt qua mối quan hệ thông thường!

Trần hồn châu lăm chứng, nàng là "Trích Tiên" ở trên trời, những phạm trần tục tử này, đối với nàng mà nói đều là một hạt đất một hạt cát, không đáng nhắc tới, không đáng nhắc tới, tới đa là trên con đường tu hành thấy thích thích thì cướp làm đồ chơi thôi.

Hành Ca thu tầm mắt lại, ổn định tâm hồn, bắt đầu cau mày suy tư, có cảm giác như còn sót một tin tức trọng yếu nào đó?

Khi Hành Ca còn đang suy nghĩ linh tinh lang tang, Phi Nhiên Thù và Thừa Ảnh đều chậm bước lại.

Thanh Sơn Lãng Vân, mây lượn quanh Thanh Sơn, thiên hạ đệ nhất trang ở trong mây mù như ẩn như hiện.

Phi Nhiên Thù buông Hành Ca xuống, nàng rút cuộc ngừng lại suy nghĩ vấn đề, sau đó rùng mình lạnh lẽo, không khỏi che kín áo choàng.

Lấy tấm che mặt xuống, hít sâu một hơi, nàng ngắm nhìn bốn phía, mới phát hiện đã lên đến đỉnh ngọn núi.

Thiên hạ đệ nhất trang xây tựa vào một mảnh trên vách đá, toàn bộ sơn trang phẳng phất như lơ lửng ở không trung, một toà đảo biệt lập, dưới chân chính là vực sâu, chung quanh mây như sương khói, tựa như ở chốn bồng lai. Chẳng trách trong giang hồ đồn đại, người sáng lập ra thiên hạ đệ nhất trang, là một lão thần tiên.

Mà đương nhiệm thiên hạ đệ nhất trang trang chủ, nguyên là một người có dung mạo xuất chúng khí tượng phi phàm, giờ khắc này —— Phi Nhiên Thù đã đem trang bị coi hết xuống, giao cho Thừa Ảnh, chỉ thấy hán kim quan vấn tóc, không hề loạn lên chút nào, mi mục như họa, nhìn qua rực rỡ, cõi áo chập chờn, hành động khoan thai như gió cuốn, hình ảnh này cùng không gian xinh đẹp của núi sông, càng hiện ra phong thái thanh nhã, như tiên cùng thánh.

Thiên hạ đệ nhất trang này, có hiệu quả làm nền, ánh sáng nha.

Đương nhiên, A Phi coi như không cần hiệu quả này, cũng là mỹ nam thịnh thế.

Hành Ca suy nghĩ miên man, chợt nghe bên trong truyền ra một âm thanh bình tĩnh tự tin.

"Trang chủ, Thừa Ảnh, các người trở về."

Thanh âm này có chút quen tai. Hành Ca giương mắt nhìn lên, không khỏi kinh ngạc thốt lên một tiếng, mịa nó, nhìn thấy quý, lại thêm một Thừa Ảnh?

Một "Thừa Ảnh" khác lúc này mới chú ý tới có một nữ nhân đứng bên cạnh trang chủ, chăm chú nhìn thêm, lập tức về bình tĩnh không lay động biến mất, trên mặt nổi lên sóng to gió lớn, hán thất thanh hô:

"Vân tỷ?"

Đúng rồi! Chính là cái này! Thiếu sót tin tức trọng yếu này —— hán gọi nàng là tỷ!

Hành Ca nhìn Phi Nhiên Thù, hỏi, "Chuyện đến nước này, ta chỉ hỏi người câu nói sau cùng."

Phi Nhiên Thù nói: "Điều gì?"

Hành Ca chỉ vào một "Thừa Ảnh" khác, sắp chết giãy giụa nói: "Nói cho ta biết, người này tuy rằng nhìn rất giống Thừa Ảnh, kỳ thực còn chưa thành niên, lại gọi cổ nhân của người là tỷ tỷ, ta đoán hán chừng 16 tuổi?."

Phi Nhiên Thù còn tưởng rằng là chuyện đại sự gì, liền cười nói: "Thật là 16."

Hành Ca thở ra một hơi, trong lòng bỏ xuống tảng đá lớn.

"Hắn 28." Phi Nhiên Thù nói bổ sung.

Hành Ca hai mắt trợn ngược, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thiên Hạ Độ Nhất Trang

Làm đại hiệp là dựa vào cái gì để kiếm cơm ăn? Chỉ có người bình thường mới có thể hỏi vấn đề này.

Khi có môn phái tự nhiên là thu đồ đệ để kiếm tiền, đặc biệt là những môn phái am hiểu ám khí, cơ quan hoặc y dược, con đường phát tài càng nhiều hơn.

Cho tới cỡ độ hành đại hiệp, quá nửa là người giàu có, coi như không phải là người giàu có, thì ra chút sức gò gó đám tù nhân trốn trại kiếm chút tiền thường.

Mà đối với nhân vật có danh tiếng thì càng khỏi nói, tri giao khắp thiên hạ, đi đến đâu thì hoàn toàn ăn chùa, uống chùa, chỉ hai chữ - thoải mái.

Thiên hạ đệ nhất trang không tính là môn phái, không thu đồ đệ, nhưng bắt quả còn có cách khác.

Cả tòa Lăng Vân Phong cùng bên dưới ngọn núi, đất ruộng đều là của nhà họ Phi, đất ruộng cho nông hộ thuê, trên núi kỳ trân dược liệu vô cùng phong phú, giá cao mà bán cho hiệu thuốc khắp nơi.

Ngoài ra, Lăng Vân Phong cũng là nơi người trong võ lâm rất thích lựa chọn làm nơi tỷ thí.

Thứ nhất là vừa có sẵn có trọng tài giả, thứ hai là nơi này phong cảnh mây bay lượn rất đẹp, hiệu quả quảng cáo thì khỏi nói, một trận chiến mà thành danh, tỷ lệ hơi bị cao. Thứ ba là bên trong trang có một Kỳ Hoàng lâu, nơi đó có một thần y, hiệu quả là còn hơi thờ thì cứu được, là điều chắc chắn, nếu có bị thương cần cấp cứu cũng thuận tiện.

Vị thần y này, gọi là Cố Thanh Cừ, là bác sĩ chính của Kỳ Hoàng lâu.

Cũng không biết là ai quy định, thần y thì nhất định phải đồng nhan hạc phát.*

• Đồng nhan phát hạc : người già tóc bạc trắng cả, nhưng da dẻ thì hồng hào như em bé

Cố Thanh Cừ cũng không ngoại lệ, dung mạo hiền từ cùng da dẻ bóng loáng, nhưng là tóc bạc râu bạc trắng.....lông mi cũng bạc, nói chung cái gì cần phải bạc là không thiếu.

Hiện tại, Cố Thanh Cừ đang bắt mạch cho Hành Ca nằm hôn mê.

Phi Nhiên Thù ở một bên có người hầu gái hầu hạ, lắng lắng rửa mặt, rửa tay sạch sẽ, lại đốt loại trầm hương yêu thích, bỏ đi một thân phong trần mệt mỏi, tinh thần thoải mái, gọi người mang ra bát đĩa, bắt đầu dùng bữa.

Mà Hàm Quang đang ở một bên, vẻ ưu lo viết lên trên mặt.

Hàm Quang, chính là người đã gọi Hành Ca là Vân tỷ.

Hắn cùng với Thừa Ảnh đều là hầu cận của Phi Nhiên Thù, nhưng Hàm Quang, Thừa Ảnh, cũng không phải là bọn họ tên, mà là thân phận của bọn họ.

Từ khi có thiên hạ giang hồ võ lâm Trọng Tài Giả, liền có Hàm Quang cùng Thừa Ảnh, là hai thanh lợi kiếm của thiên hạ đệ nhất trang, đời đời kế thừa.

Thế hệ này khá là đặc thù, hai thanh lợi kiếm này phải là anh em song sinh.

Hàm Quang và Thừa Ảnh tuy rằng mặt giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại chênh lệch mười vạn tám ngàn dặm.

Thừa Ảnh yêu ghét rõ ràng, vui giận để trên nét mặt, mà Hàm Quang lại thâm trầm, từ lúc tám tuổi hành vi liền chuẩn mực như kẻ đã sống qua tám đời,

bình thường vô cùng nội liễm cẩn thận.

Thừa Ảnh lúc này thấy Hàm Quang lo lắng, không nhận được kéo kéo y phục của hắn, nói:

"Đệ đệ, ngươi làm cái gì lo lắng cho nữ nhân này như vậy? Năm năm trước ngươi vẫn đi theo bên người trang chủ, nên rõ ràng nhất nữ nhân này đối với trang chủ làm ra cái trò điên gì chứ!"

Hàm Quang không hiểu ra sao nhìn Thừa Ảnh một chút, "Không thể nào." Dừng một chút, nhớ tới Thừa Ảnh vừa gọi một tiếng "Đệ đệ", lại bồi thêm một câu, "Ngươi là đệ đệ, ta là ca ca."

Quá trình hạ sinh Hàm Quang cùng Thừa Ảnh, tuổi thật của Cố Thanh Cừ, một thân xử nam của trang chủ, là ba việc mà trong thiên hạ đệ nhất trang không thể đề cập đến, có nhiều tổ chức chuyên thu thập tin tức tình báo, cố tình tìm hiểu nhưng không thể dò ra. Mọi người chỉ biết là, đôi song sinh này đều thích xưng với nhau là ca ca.

Thừa Ảnh nghe thấy Hàm Quang vẫn còn bảo vệ Hành Ca, nhất thời cuống lên, "Toàn bộ trang đều biết! Đệ đệ ngươi cũng đừng giấu diếm, vừa vặn cô gái này xuất hiện, chúng ta có oán báo oán có thù báo thù! Còn trị cái gì a Cố tiên sinh, không hạ độc nàng là tốt lắm rồi!"

Hàm Quang chẳng biết phải nói cái gì, bèn ném ánh mắt cầu cứu về hướng Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù đề đầu xuống, "Thừa Ảnh a Thừa Ảnh, ta thực sự hiếu kỳ, nàng đến tốt cùng đối với ta là phát điên cái gì, để ngươi cứ như vậy canh cánh trong lòng. Ngươi hôm nay không ngại cùng nhau nói ra cho khỏe? Ngươi không nói ra, ta làm sao cùng ngươi cảm phần sôi sục đây, đúng không?"

Thừa Ảnh một hơi há mồm muốn nói, cuối cùng nín trở lại! Hắn không đành lòng xát muối vào vết thương của Phi Nhiên Thù!

Xử lý mấy chuyện như vậy, Cố Thanh Cừ quá thành thạo, bèn ra mặt, nói:

"Chỉ chín chữ, không thương hương tiếc ngọc, bội tình bạc nghĩa."

Bỗng nhiên hắn phát hiện, thấy nàng tuy hai mắt nhắm nghiền, khí tức lại cấp tốc khôi phục bằng phẳng, đầy hứng thú liền nhướng nhướng mày, đổi qua cánh tay khác bắt mạch.

Phi Nhiên Thù cũng liếc mắt nhìn trên giường, không chút biến sắc nở nụ cười, "Nếu như ta nói, ngươi đoán đúng đến tám chín phần?"

Thừa Ảnh tròn tròn hai mắt, "Trang chủ ngươi cứ nói, muốn giết muốn lăng trì như thế nào, cứ giao cho thuộc hạ!"

"Không."

Phi Nhiên Thù lắc lắc đầu, ngược mắt nói:

"Không giết, không thể lăng trì, còn muốn bảo hộ nàng chu toàn, ngươi làm được sao?"

Thừa Ảnh hít vào một ngụm khí lạnh, cơ hồ gấp đến điên rồi, "Tại sao a? ! Trang chủ ngươi muốn u mê không tỉnh rồi ! Trên giang hồ người đẹp dễ thiện lương đoan trang, so với nàng đầu óc bình thường có rất nhiều a! Trên đời nào lại không có thôm, hà tất phải yêu mến đơn phương người hiểm có này!"

Mặc cho Thừa Ảnh cảm phần sôi sục, Hàm Quang yên lặng nói một câu:

"Ta làm được, Trang chủ."

Phi Nhiên Thù biết hắn luôn luôn quán quyết Nhiep Vân, liền đối với hắn mỉm cười gật đầu, lại nói:

"Mang đệ đệ ngươi đi ra ngoài đi, ta cùng Cố tiên sinh còn có ít lời muốn nói."

"Đi, đệ đệ." Hàm Quang kéo Thừa Ảnh.

"Lời thật thì khó nghe a trang chủ! Ngươi không thể bởi vì hắn hay nịnh nọt lại không có chủ kiến liền nói hắn là ca ca a!" Thừa Ảnh bỏ qua Hàm Quang tức giận nói, "Ta lớn hơn ngươi! Đừng gọi ta đệ đệ!"

"Tốt, đệ đệ." Hàm Quang sử dụng Cầm Nã Thủ.

Hai người bốn phương đối đầu, chính là khó hoà giải, đuổi theo quán lấy đối chiêu, một đường đánh ra ngoài.

Cố Thanh Cừ ngưng chân mạch cho Hành Ca, vuốt râu cười nói:

"Vị này, nói vậy chính là nhiều năm trước trang chủ có dò hỏi qua - khí kiệt mà không suy, mạch tượng bình thường, nhưng thân thể lại cực yếu?"

Phi Nhiên Thù cười không nói.

Cố Thanh Cừ lại nói:

"Nếu là như vậy, ba năm trước nàng tất là gặp cao nhân. Thân thể của nàng đã được điều trị vô cùng tốt, trong cơ thể khí tức tinh khiết của Đạo Môn kéo dài không dứt. Té xỉu chỉ là bởi vì mệt nhọc quá độ, ăn uống thất thường, nghiêm trọng hơn là ngủ không đủ."

Nói cách khác, nàng không phải té xỉu, chỉ là ngủ thiếp đi.

Phi Nhiên Thủ nhớ tới nàng ban đêm mộng du chữa thương cho hắn, rõ ràng biết nàng vì sao giấc ngủ không đủ.

Không khỏi nhớ tới năm đó, A Nhiếp phần lớn thời gian tính tình là ôn hòa, chỉ có khi chữa thương cho hắn thì lại chửi ầm lên, mắng hắn chỉ lo học đòi văn vẻ, không biết lượng sức, mắng hắn làm việc quá tuyệt tình, đối với bản thân lại quá tàn nhẫn, mỗi ngày đều tự thương hại kinh mạch, còn một cho nàng tới cứu.

Mạnh mẽ đột phá Tiên Thiên công pháp Đệ Bát Trọng lần đó, nàng vì tu bổ kinh mạch của hắn, hao tổn quá độ, ngất đi.

Lần ấy khi tỉnh dậy lại nhưng khác thường không mắng, chỉ nói một câu:

"Có một ngày ta chết đi, ngươi phải làm sao?"

Từ đó về sau, hắn liền thu liễm không ít, không hề tự tổn hại kinh mạch, chỉ cố gắng luyện Tiên Thiên công pháp.

Chỉ là không thể chờ đến lúc hắn hoặc nàng chết, nàng liền rời đi, vì nàng không đến, sớm tối đã không còn ảm áp.

Phi Nhiên Thủ nhìn nhìn Hành Ca, gương mặt này, âm thanh này, nhưng nàng với A Nhiếp cơ hồ đã là hai người khác nhau.

Vì lẽ đó, khả năng là A Nhiếp mãi mãi cũng sẽ không biết câu đáp án kia.

Nếu có một ngày nàng chết rồi, hắn. Năm trước hắn đột phá Tiên Thiên công pháp Đệ Cửu Trọng, kinh mạch suýt nữa lại đứt đoạn mất, dốc hết lực lượng của Kỳ Hoàng lâu mới giữ lại được tính mạng. Những việc này. Sau khi rời đi A Nhiếp sẽ để ý sao?

Có lẽ là có. Bởi vì Hành Ca sẽ vì hắn mà trị liệu, nói như vậy còn không phải là chủ ý của A Nhiếp hay sao?

Suy nghĩ như vậy, hờn dỗi tích tụ trong lòng của Phi Nhiên Thủ rốt cục tan đi không ít.

Hắn nghĩ, Hành Ca vào lúc này, mặc dù nói chuyện làm việc bừa bãi, nhưng dù sao cũng phải bảo hộ nàng chu đáo. Nàng cứ như vậy mà sống, một đời bình an vui vẻ, cũng không phải là chuyện xấu.

Tuy rằng đang dính vào phiền toái lớn của Đạo Môn, nhưng có Phi Nhiên Thủ, ở trên đời này sẽ không có phiền toái gì quá lớn. Và lại, có một ngày khôi phục ký ức, A Nhiếp trở về, cũng sẽ không mắng hắn bạc đãi nàng.

"Nàng tựa hồ vì trọng thương, mất đi trí nhớ." Phi Nhiên Thủ nói ra một đáp án cho Cố Thanh Cừ.

Cố Thanh Cừ nhú mày, ngạc nhiên nói:

"Chẳng trách vừa rồi ta chấn mạch, có một nơi dị tượng. Theo lý thuyết, tâm mạch bị hao tổn không thể khôi phục tốt như vậy. Nếu ta tính là không sai, nàng trong người có vết thương cũ, do kiếm và đao chém dẫn tới nội thương, muốn chính xác phải nhìn qua mới biết."

Nói xong, gương mặt nhìn Phi Nhiên Thủ dò hỏi.

Phi Nhiên Thủ không đáp, hỏi lại:

"Nghe nói Miên Miên hạ son thu nợ rồi hả?"

Cố Thanh Cừ nghe được hai chữ Miên Miên mặt liền đỏ lên, như mèo bị dẫm đuôi, nhảy bật lên, hô to một tiếng:

"Trang chủ ngươi ngươi ngươi, ngươi đáng ghét nhất rồi!" Vác lên hòm thuốc, nhấc theo áo choàng thịch thịch chạy ra ngoài.

Đầu đầy tóc bạc râu bạc lại có hành động như vậy, khiến người ta nhìn qua là thấy sợ rồi.

Phi Nhiên Thủ da gà nổi cùng mình, lại trở về trước bàn. Liếc mắt nhìn người trên giường, cảm lấy đũa, lăm bằm:

"Nhiều món ăn như vậy, Phi mổ một người, sợ là lãng phí."

"A." Trên giường truyền đến một tiếng mơ hồ.

"Ừ." Hành Ca dụi dụi con mắt, ngồi dậy, bắt đầu suy nghĩ, "Ta là ai, đây là đâu nhỉ, ta đang làm gì?"

"Ngươi là Hành Ca, nơi này là thiên hạ đệ nhất trang, ngươi đang ở đây giả bộ mới vừa tỉnh ngủ."

"Phi trang chủ, có người nào nói qua với ngươi hay không, biết càng nhiều, chết càng nhanh?"

Hành Ca nhảy xuống giường, ba chân bốn cẳng ngồi đối diện với Phi Nhiên Thù, vừa dứt lời, liền cầm lên bộ bát đĩa có sẵn trên bàn, hai mắt bày đặt thăm thẳm ánh sáng xanh lục nhìn chăm chú thức ăn trên bàn, chân giơ kho, vệt chưng tương, gà hấp nấm, cà nướng, tất cả đều là do nàng chọn trước đó.

"Có, có điều rất kỳ quái, những người nói ra câu này, thông thường so với Phi mỗ chết còn nhanh hơn."

"." Hành Ca lập tức mắc nghẹn.

Phi Nhiên Thù rót cho nàng một chén trà, "Vì sao lại quên gọi A Phi rồi hả ?"

Hành Ca cầm đầu, không có chút hình tượng nào bói bói com.

"Vì sao?" Phi Nhiên Thù để đĩa xuống, chống đầu, quyết định ép nàng mở miệng.

". Hai ta không quen." Hành Ca nhồi thức ăn vào miệng, lúng búng đáp.

Phi Nhiên Thù ánh mắt chìm xuống, rồi lại nở nụ cười, nói:

"Hành Ca a Hành Ca, Phi mỗ kể chuyện xưa cho ngươi nghe."

"Bản đạo hiện tại đã điếc."

"Hiện nay thế lực trên thiên hạ có ba phần, Đạo Môn, Thích Môn, Long Môn tạo thành thế chân vạc, Đạo Môn người đông thế mạnh, Thích Môn võ học Phật học tinh thâm, Long Môn ở triều đình lộng quyền, chuyên mưu sát phạt quyết đoán. Tây Nguyệt quan Diệu Thiện pháp sư chính là người đứng đầu của Đạo Môn hiện nay, xưa nay ở trong Đạo Môn, khi viết ra Nam Hoa Kinh liền là tín vật truyền thừa cho Đạo Môn chi tử."

Hành Ca như bị sét đánh, trong đầu đầu tiên là trống rỗng, sau đó thất thanh kêu lên:

"Nam Hoa Kinh?"

Phi Nhiên Thù ưu nhã ném cái liếc mắt, "Ngươi đã điếc, không nên quấy rầy Phi mỗ lắm bầm lâu bầu."

Lại nói tiếp:

"Môn phái Đạo Môn rất đông đảo, dẫn đầu có Thái Âm sơn Tây Nguyệt quan, Thái Hư sơn Thiên Cơ cung, Thái Thanh sơn Thanh Hoa quan cùng với Thái Cực sơn Lương Nghi Sơn Trang. Mỗi khi một Đạo Môn chi tử được truyền thừa, đều phải trải qua tầng tầng tôi luyện, phải được Tam Sơn Ngũ Nhạc tán thành. Bây giờ có người cái gì cũng không biết liền bị lập thành Đạo Môn chi tử, tự nhiên là người trong thiên hạ đều muốn tới xem một chút. Phi mỗ thân là thiên hạ giang hồ võ lâm Trọng Tài Giả, tự nhiên cũng phải thực hiện chức trách, hẹn một trận, năm ngày sau, luận đạo tại Lăng Vân Phong."

Báo thù lớn? Nhiều! Đại! Thù!

Trong lòng Hành Ca như dãi sông lấp biển, món ngon đầy bàn nhất thời vô vị.

Nàng nghĩ mãi không thông, Diệu Thiện pháp sư cùng với nàng đến cùng là có bao nhiêu! Đại! Thù!

Nếu như thấy nàng tiên cốt bất phàm muốn nàng kế thừa Đạo Môn, không phải nên sớm một chút truyền đạo cho nàng, dùng thuật trú nhan, rồi bước lên con đường làm thần nhân hay sao? Tại sao không nói lời gì, liền đuổi nàng xuống núi, lại quảng cho củ khoai lang nóng bỏng tay nàng! Một điểm chuẩn bị tâm lý đều không có ! Bà còn nói cái gì mà dưới núi ắt có cơ duyên, trước mắt chỉ thấy một điều rõ ràng nhất chính là : con không có đường về a!

Hành Ca để đĩa xuống, nghĩ nghĩ một hồi, lại đi đến bên cạnh Phi Nhiên Thù ngồi xuống.

"A Phi a." Hành Ca ưỡn ngực nghiêm mặt gọi.

"Sao không gọi là Phi trang chủ tiếp hả?" Phi Nhiên Thù nheo nheo mắt nhìn nàng.

"Phi trang chủ sao lại nói như vậy? Chúng ta tuy rằng mới quen hai ngày, nhưng cảm giác như đã biết nhau đến hai đời. Ngươi xem, hình dáng của ta lại giống cô nhân, đương nhiên, cô nhân của ngươi tuổi đã rất cao, ta thì còn thanh xuân non nớt, khẳng định không phải là một người, nhưng biến người mệnh mông tìm ra hai người giống nhau đến như vậy cũng không dễ dàng đúng không? Cũng coi như là một nhân duyên hiếm có đúng không?"

"Ngươi thật ra muốn nói cái gì?" Phi Nhiên Thù vẫn nâng quai hàm cười, nghe Hành Ca đằng hoàng trịnh trọng nói hươu nói vượn.

"Như vậy, ta xem ngươi cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài luyện võ khó gặp, sau đó lại có nhiệm vụ giữ gìn hòa bình thiên hạ giang hồ võ lâm, trọng trách này là do bà vai ngươi gánh vác. Hiếm có là ta với ngươi lại là người hữu duyên, nơi này có một quyển Võ Công Bí tịch truyền thừa, năm trăm lạng bạc bán cho ngươi."

Nói xong, Hành Ca móc trong lòng ra quyển Nam Hoa Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Người Con Gái Mang Nụ Cười Tình Yêu, Vận May Sẽ Không Quá Kém

Hành Ca đến thiên hạ đệ nhất thứ nhất, Phi Nhiên Thủ nhất định không chịu mua Nam Hoa Kinh, làm nàng rất ưu thương.

Hành Ca ngày thứ hai ở thiên hạ đệ nhất trang, Hàm Quang cùng Thừa Ảnh được phái ra ngoài làm việc, lúc này thì bao nhiêu ưu thương của ngày hôm qua nàng đã quét đi sạch sành sanh.

Bởi vì hai huynh đệ này, một đối với nàng dịu dàng thấm thiết, một đối với nàng băng lãnh liệt liệt, như nhất thời cùng một khuôn mặt, mà nửa là băng nửa kia là hòa.

Thử suy nghĩ một chút thì biết cảm giác của nàng ngay.

Đang ở trong sân đi tới đi lui, đột nhiên gặp phải cái nhẹ nhàng, dịu ngoan hô một tiếng Vân tỷ, vừa nói lời từ biệt trong vui vẻ, ngay một chỗ ngoặt liền va vào một khuôn mặt giống y như thế, nhưng mắt thì trừng trừng, như hận không thể ăn được thịt người, trong miệng còn mắng lầm bầm yêu nữ, hừ.

Có phải là sớm muộn tình thân sẽ phân liệt luôn hay không? Hành Ca coi như là ở đây đường bệnh, dẫn vật đến mức độ này thì chỉ còn muốn chết.

Hành Ca đến thiên hạ đệ nhất trang ngày thứ ba, liền kết giao được một người bạn là nữ giới.

Cha của Tần Miên Miên vốn là tri giao với trang chủ đời trước, thuở nhỏ nàng được nuôi dưỡng ở trong trang, cùng Phi Nhiên Thủ xưng huynh gọi muội, dặt tay nhau mà lớn lên.

Chỉ là, nàng đối với võ lâm giang hồ không có hứng thú, nhưng là ông trời luôn có sắp đặt của mình, nàng tuổi còn trẻ lại rất uy nghi và nhanh nhạy, liền nhận chức đại tổng quản của thiên hạ đệ nhất trang.

Hai ngày qua ghé Lỗi Nguyệt lâu của Tần Miên Miên, ăn thịt chùa, uống rượu chùa, Hành Ca ngẫm nghĩ, có nhanh nhạy khôn ngoan hay không thì chưa biết, riêng cái vụ uy nghi là chắc chắn không có rồi.

Tần Miên Miên ghé qua kiểm nàng, Hành Ca nghĩ, cô nương này chắc là yêu mến Phi Nhiên Thủ lắm, ca ca muội muội là rất dễ xảy ra vấn đề. Mà Phi Nhiên Thủ lại thích “đam mỹ”, nội bộ chắc lung củng lắm, phải dò hỏi mới được, he he, mới nghĩ thôi mà đã thấy hưng phấn rồi.

Ai mà biết cô nương này vừa gặp mặt Hành Ca, quăng cho một câu làm nàng suýt ngất:

"Người chính là hái hoa tặc, năm đó đã bỏ xuân được Thủ ca của ta?"

"Không."

Má ơi, cổ nhân mạnh mẽ như vậy, tại sao không ai nói cho nàng biết!

"Tại sao người là nữ?"

Câu thứ hai, trình độ sét đánh không kịp bưng tai cũng không thua gì câu thứ nhất.

Hành Ca vội vã hô lên, "bản đạo cũng cảm thấy cổ nhân của trang chủ người là đàn ông"

Tần Miên Miên rõ ràng là một cô nương không có tính nhẫn nại chút nào, hỏi dồn:

"Xuân được kia người còn nữa không? Được liệu mạnh không? Có thể thuốc được đại phu không? Đại phu này rất lợi hại nha."

Một lòng suy nghĩ đến cảnh tình cảm tay ba ở trong trang, tình tiết sến đến cực kỳ máu chó, vạn vạn lần không nghĩ tới cô nương này mạnh mẽ sửa chữa giả thiết của mình, Hành Ca muốn phân liệt tình thân luôn rồi, ai mà ngờ, người mà Miên Miên coi trọng, tuổi lại đáng cha nàng ta - Cổ Thanh Cừ.

Không chỉ có như vậy, cô nương này vào hai năm trước còn bày ra một trận chiến của trai thật lớn, nhổ sạch tất cả hoa trên núi, đem xếp thành tên Cố Thanh Cừ, biểu lộ tình cảm.

Cố Thanh Cừ sợ đến mức mặt mày đều tái rồi, đến nỗi sau này ăn canh cúc "Tần" cũng biến sắc luôn, miễn cho nghe chữ Tần. Từ đó về sau, có thể trốn thì trốn, không trốn được liền tận lực giả chết.

Nhưng hiện tại trước mắt là trốn không nổi rồi.

Cố Thanh Cừ vì phụng mệnh Phi Nhiên Thù, mỗi ngày đều phải ghé qua bắt mạch cho Hành Ca.

Tần Miên Miên bắt được tin tình báo, liền tới ôm cây đợi thỏ.

"Cố tiên sinh, lần trước mang cho người cây quạt có thích không?"

Tần Miên Miên ngồi ở bên cạnh Hành Ca, nâng mặt si ngốc mà nhìn Cố Thanh Cừ.

"Xé rồi."

"Xé có hài lòng không? Cảm giác tốt không? Nếu thấy tốt Miên Miên lại cho người mua a."

"Không cần."

"Không có gì phiền toái a, Cố tiên sinh không cần đau lòng Miên Miên."

"Người cầm cho ta."

Cố Thanh Cừ chuyển hướng qua Hành Ca, đổi ra một bộ mặt ôn hòa, nói:

"Hành Ca tiên cô, thân thể người không có gì đáng ngại, chỉ là ban đêm phải chú ý nghỉ ngơi, không nên quá mức vất vả. Chờ một lúc ta cho một loại canh an thần, ngon đến mức khiến người ta khó nhịn, uống vào cho buổi tối dễ ngủ."

Hành Ca muốn nói mình vào ban đêm cũng không có làm cái gì vất vả, mỗi đêm đều đi ngủ rất sớm, nhưng Cố Thanh Cừ một chút cơ hội nhỏ cũng không cho nàng.

Nàng vừa mới hé miệng, chỉ thấy Cố Thanh Cừ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, dùng tốc độ ánh sáng thu thập xong hòm thuốc, chạy bay biến.

Tần Miên Miên nâng gương mặt, con mắt cười tựa như hai đạo trăng lưỡi liềm, "Ai nha, Cố tiên sinh chính là hay ngại người như vậy, bắt quá ta thích."

Hành Ca bình tĩnh mà nhìn vẻ mặt mê trai của nàng, trong lòng âm thầm thờ dài, lại kết giao không cần thận rồi.

Từ lúc nàng xuống núi đến nay, quen biết tên nào tên nấy đều là dạng khùng khùng, Du Tử Tiên quái gở kiểu ngao khó chịu, tri âm là một tên ngốc mặt trắng, được cái là lăm lăm, mà Tần Miên Miên này nhìn qua bệnh thần kinh cũng thuộc vào hạng nặng à. Ôi, thật là không cần thận.

"Hành Ca tỷ tỷ, nghe nói người biết đoán mệnh, nhìn ta một cái xem hôm nay vận thế làm sao?"

Hành Ca bấm bấm ngón tay tính toán, miệng nói:

"Con gái mà miệng cười có tình, vận may cũng sẽ không quá kém."

Tần Miên Miên liền rất vui mừng, nụ cười đầy mặt chạy ra, một đường chạy tới Kỳ Hoàng lâu.

Mới vừa chạy đến cửa, liền bị một mũi tên bắn chìm, không biết ở đâu ra, từ trên trời giáng xuống, cắm lên người.

Đại phu của Kỳ Hoàng lâu nghe được động tĩnh chạy ra, liền nhìn thấy Tần đại tổng quản đang mỉm cười như hoa nở, đáng vẻ thì sắp rời khỏi nhân gian tiến vào cửa tuyền làm tổng quản, sợ đến vài linh hồn, bèn chạy nhanh gọi Cố Thanh Cừ.

Hai năm qua, đây là lần đầu tiên Cố Thanh Cừ tự thân mình chiếu cố Tần Miên Miên, nàng liền mặc kệ vết thương, miệng hô to Hành Ca là thần tiên tái thế.

Ngay lập tức cái danh thần toán Hành Ca không chân mà lan truyền tám hướng, át luôn cái ác danh trong thành Tứ Phương "Mười quẻ nói sai chín", tất nhiên đó là chuyện sau này, giờ tạm không nhắc đến.

Sau khi Tần Miên Miên chạy theo tình yêu, Hành Ca cũng rời phòng đi ra ngoài.

Lỗi Nguyệt lâu và Thanh Thần cách nhau một bức tường, Phi Nhiên Thù là ở Thanh Thần các.

Mấy ngày hôm nay Hành Ca trốn ở bên trong trang không bước chân ra khỏi cửa, mà Phi Nhiên Thù đứng là rất bận rộn.

Mười ngày ước hẹn sắp tới, ở ngoài trang mỗi ngày đều có người ra ra vào vào, Hành Ca vào lúc cơm tối lúc mới có thể nhìn thấy Phi Nhiên Thù.

Thấy hấn trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi, Hành Ca chỉ nói theo vài câu chọc cười, không hỏi đến việc đang xảy ra trong trang.

Nhưng nàng không hỏi, Phi Nhiên Thù lại không quen như vậy, hấn nghe nàng huyên náo đã quen rồi, trái lại còn bắt nàng phải hỏi. Dám coi tiên trên trời rẻ rúng đến như vậy sao? Việc trần thế đâu phải cái gì cũng cần nàng phải hỏi?

Không chỉ có duy nhất chuyện của Đạo Môn chi tử, việc Hành Ca giống cổ nhân cũng sinh ra lắm chuyện.

Nhưng Phi Nhiên Thù hoàn toàn không đề cập đến, mỗi ngày đều nhất định phải gặp mặt chào hỏi nàng, đôi khi nổi hứng bắt tử còn rủ nhau ngâm thơ đánh đàn.

Hành Ca cũng không phải là hạng hoàn toàn thích ăn cháo đá bát, nhưng lúc nàng giả bộ ngủ, có nghe Cổ Thanh Cừ nói câu "Bội tình bạc nghĩa", tuy rằng trước sau không thể nào chứng thực, nhưng cũng làm cho nội tâm không mấy an ổn.

Mấy ngày nay nàng dò hỏi từ Tần Miên Miên, rốt cuộc chỉ toàn nghe loại tin đồn thái quá.

Có người nói, toàn bộ trong trang đều không biết vị cổ nhân kia ra làm sau, bắt quá lại chia thành hai phe.

Một phe cho rằng, Phi Nhiên Thù bị cổ nhân lừa mất thân thể trinh tiết, Tần Miên Miên là ở phe này.

Một phe khác lại cho rằng Phi Nhiên Thù bị lừa gạt cảm tình, khỏi nói, tên Thừa Ảnh là đại diện cho phe này.

Chẳng trách được, đến bà tử phụ trách việc giặt đồ trong trang cũng nhìn nàng với ánh mắt không đúng, nàng cố lắm mới không hỏi thăm bà tử là ở phe nào?

Ôi, nghiệp chướng mà. Nàng là một người tu đạo, sao tự nhiên vừa xinh vừa đẹp đến mức độ như thế này? Có còn thiên lý nữa hay không? Đúng là hồng nhan họa thủy mà.

Có điều, những người này giận nàng mà làm cái gì? Cổ nhân chắc chắn là phải hơn 28 tuổi rồi, nàng xem ra nhiều lắm chắc mới 18 thôi chứ hả?

Chắc chắn không phải là cùng một người.

Ừ, chắc là thế.

Lạch cạch.

Một tiếng động khe khẽ vang lên.

Nếu như không phải một người ở đây quá mức tệ nhạt, Hành Ca chắc chắn là làm biếng ngẩng đầu lên nhìn.

Trong viện Vô Danh, trên cây chẳng biết từ lúc nào có một thiếu niên quần áo hoa lệ ngồi trên đó.

"Tiểu công tử, đoán mệnh sao?" Hành Ca nói.

Thiếu niên cao gầy nhú nhú lông mày, "Ngươi không hỏi ta là ai sao?"

"Ngươi có biết bản đạo không?" Hành Ca hỏi.

"Vậy thì không biết." Thiếu niên đáp.

"Vậy thì hỏi ngươi làm cái gì a." Hành Ca vẫy vẫy tay, muốn hấn đi xuống.

Thiếu niên trong miệng lầm bầm cái gì đó, rốt cuộc cũng vỗ vỗ mông nhảy xuống.

Khi đến gần, Hành Ca mới phát hiện, vị thiếu niên này có nét tuấn tú như đúc ra từ ngọc, thanh tú đáng yêu, mơ hồ còn có chút quen mắt.

"Tiểu công tử khí độ bất phàm, không giàu sang thì cũng cao quý a." Hành Ca nói.

"Ah? Từ nơi nào nhìn ra?" Thiếu niên hơi híp mắt, trong ánh mắt chảy xuôi một vẻ nhân nhật mê hoặc.

"Từ Bàn Long ngọc bội treo bên hông ngươi." Hành Ca nói.

"Ngươi cũng rất thẳng thắn, ta yêu thích." Thiếu niên nở nụ cười, trong mắt trong sáng không tạp niệm.

"Tiểu công tử cười về này nhìn rất ưa nhìn, bất quá từ nội tâm mà nhìn, chuyện được hài lòng cũng không nhiều. Thích đồ vật nhiều, nắm trong tay lại thiếu. Trong tay có rất nhiều, thứ yêu thích lại không có bao nhiêu. Bản thân lại sinh ra trong phú quý, con đường phía trước huy hoàng, đến cuối cùng cũng không biết đời này là mình cần cái gì." Hành Ca nhìn thiếu niên, nói mấy câu đạo đầu khi xem bói.

Thiếu niên đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức cười đến nghiêng nghiêng ngửa ngửa.

"Tiểu thư cô thật là có cách suy nghĩ đến thú vị, chỉ riêng cái bản lĩnh dàng hoàng trịnh trọng bịa chuyện thì cũng đã thuộc vào hạng nhất lưu rồi!"

"Nghiêm túc một chút, bản đạo đoán mệnh đây." Nói giỡn sao, chút tiếng cười này làm sao mà ảnh hưởng Hành Ca cho được.

"Được được, người nói bản công tử không biết một đời cầu cái gì, kính xin tiên cô chỉ điểm một, hai?" Thiếu niên nín cười nói.

"Bởi vì sinh hoạt bốn phía toàn là xa hoa đòi trụ, coi trọng vật chất, quyền lợi phú quý là hàng đầu, trầm trong u mê. Nếu muốn thấy rõ con đường phía trước, vẫn là cần thiện tâm tu hành, bản đạo nhìn người gần cốt không sai, có căn tu, lại cùng ta hữu duyên. Như vậy đi, nơi này có một kiện bảo vật, có thể giúp người tu hành, chỉ bán năm trăm lượng, thu tiền mặt, không trả giá."

Hành Ca nói xong, móc ra Nam Hoa Kinh.

Thiếu niên lần này hoàn toàn không cười nổi, hần kinh nghi bất định nhìn Hành Ca.

Hành Ca cũng nhìn hần, "bớt hai chục, 480 nha."

"."

Hành Ca chịu hết nổi rồi, con mắt uy nghiêm trừng lên, "450, không thể ít hơn nữa rồi."

Thiếu niên rốt cục khôi phục lại công năng nói chuyện, "Người. Là thật lòng?"

"Nàng là thật lòng." Một tiếng nói thanh nhã đầy vẻ bất đắc dĩ vang lên.

Phi Nhiên Thủ quạt trong tay phe phẩy, đứng bên Lỗi Nguyệt lâu thản nhiên nhìn qua.

Gã thiếu niên vừa thấy hần, liền nhanh chân chạy vội qua, hô to:

"Thúc công, ta rất sợ! Tiên cô của người là bệnh thần kinh!"

Còn cách một đoạn ngắn là đến, ngón tay của Phi Nhiên Thủ bắn ra một chỉ, điểm trúng huyệt đạo của gã thiếu niên.

Thiếu niên nhú lại lông mày, ánh mắt lập tức hiện ra vẻ oan ức, méo miệng làm nũng nói:

"Thúc công sẽ không hẹp hòi như thế chứ? Không nhớ ra đứa cháu trai này sao? Ở dưới chân núi Lăng Vân Phong là cháu trai muốn đùa với thúc công một chút a!"

Vị thiếu niên này, chính là người vào mấy ngày trước cho tiền Phi Nhiên Thủ dưới chân núi - Long Phách Thiên.

"Ta thật nhìn không ra có quan hệ thế nào với người".

Phi Nhiên Thủ nói xong liền không thèm để ý hần, bước gần đến Hành Ca, hỏi:

"Hần có làm người sợ không?"

Hành Ca thu lại vẻ kinh ngạc, hất cằm, nói:

"Không có sợ, còn hơi vui nữa."

"Hả?" Phi Nhiên Thủ không hiểu nhưống mày.

Hành Ca chợt phát hiện cái vẻ mặt này của hần, so với thiếu niên kia, quả thật có chút hơi giống.

Hành Ca trên mặt đầy chờ mong và hy vọng nhìn Phi Nhiên Thủ, nói:

"Người là thúc công của hần, vậy tuổi của người chắc tầm 82 đúng không?"

"Phi mỗi năm nay mới có 27."

Phi Nhiên Thủ lời nói tựa như vô tình kiếm, chặt đứt một tia hi vọng cuối cùng của Hành Ca.

Hành Ca không thể không mếu máo:

"Ồi, cuộc đời."

Vóc dáng của Hành Ca không tính là thấp, nhưng đứng đối diện với Phi Nhiên Thù vẫn là lùn hơn một đoạn, giờ khắc này lại cúi đầu, vừa vịn đứng trước của ngực hắn.

Đặc biệt hơn là cái dáng dấp như đưa đám này, cực kỳ giống một loại động vật thông minh nhưng ngồi cao hơn đứng, mái tóc đen bóng cùng cử chỉ giống như đang ngoáy đuôi của loại động vật kia, khiến cho Phi Nhiên Thù không kiềm chế được dục vọng.

Quả thật là đến cuối cùng Phi Nhiên Thù cũng không nhịn được, đưa tay ra mà xoa xoa, vuốt vuốt trên đầu Hành Ca.

"Ăn cơm."

Hắn xoa xong thu tay lại, ngạo nghễ tiến lên.

Phi Nhiên Thù trừng mắt nhìn bàn tay của mình, ừ, cảm giác xác thực không sai.

Hành Ca trừng mắt nhìn, mụ nội nó, vừa nãy còn không phải là bị người ta xem như chó?

Quá giới hạn chịu đựng rồi, làm sao mà nhẫn, Hành ca liền đuổi theo, muốn Phi Nhiên Thù cho lời giải thích, tại sao lại liên tưởng nhân cách hóa nàng làm.....chó. Phi Nhiên Thù khẽ mỉm cười, nói ra lời sâu xa:

"Hành Ca à Hành Ca, ngươi là đang dưới mái hiên, ôm đùi, ôm đùi, nhớ chưa."

". Gâu, gâu....."

Hai người đi xuyên qua Lỗi Nguyệt lâu, qua bên kia dùng bữa.

Long Phách Thiên bị điểm huyệt trong lòng vô hạn thê lương, khóc không ra nước mắt:

"Thức công ngươi đừng đi a, lần thứ hai gặp mặt ngươi cứ như vậy đối đãi với cháu trai là đúng sao! Đừng đi a, ta cũng phải ăn cơm a! Ai tới để ý để ý đến ta a."

Đang khóc rất nhập tâm, đột nhiên Hành Ca quay trở về.

Long Phách Thiên vui vẻ, "Chỉ có Hành Ca tỷ tỷ đối với ta là tốt —— Ách, chờ chút, ngươi muốn làm cái gì?"

Chỉ thấy Hành Ca đem Nam Hoa Kinh nhét vào trong ngực của hắn, sau đó từ bên hông hắn mò đi Bàn Long ngọc bội.

"Nhớ đem 450 lượng tới để đổi lại ngọc bội."

Thiếu niên tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Hành Ca xách ngọc bội rời đi, mà Phi Nhiên Thù tất nhiên là không thêm ngăn cản.

Mụ nội nó, bà đạo cô thần kinh kia không biết thì thôi, Phi Nhiên Thù làm sao lại không biết a! Đó là tín vật biểu tượng cho huyết thống của gia tộc bọn họ, chỉ truyền cho thế tử kết tóc se duyên hoặc chồng, sau đó sẽ truyền lại cho con trưởng đích tôn a!

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Hồng Bào Nam Nhân

Màn đêm buông xuống.

Mười ngày ước hẹn sắp tới, hôm nay đã là đêm cuối cùng.

Ngoài thiên hạ đệ nhất trang đã có đầy người của đầy Đạo Môn, trận thế phân chia rõ ràng, gồm ba phe Thiên Cơ cung, Thanh Hoa quan, Lưỡng Nghi

Son Trang.

Chỉ bất quá, đến bây giờ còn lại có hai phe, Thanh Hoa quan cùng Lương Nghi Sơn Trang kết minh, liên thủ chống lại Thiên Cơ cung.

Thiên Cơ cung đến cuối cùng là làm ra cái gì, khiến cho mọi người oán trách mà dẫn đến cục diện như vậy?

"Nam tu của Thanh Hoa thi hành chế độ cấm dục nhiều năm nay, ta nhìn thấy thật là động lòng quá." Nữ tu của Thiên Cơ nói với nhau như thế.

"Nữ kiếm sĩ của Lương Nghi Sơn Trang đáng đáp quạt cường bất khuất, làm trong lòng ta ngứa ngáy quá." Nam tu của Thiên Cơ cũng nói với nhau như vậy.

"Đạo Môn liên mạch như thể chân tay, phải nên giao lưu với nhau thật tốt mới đúng a."

Khi nói ra lời này, trên khuôn mặt của một nữ tu Thiên Cơ cung quá mức xuân tình, khiến người ta cực kỳ dễ nhìn ra, bọn họ muốn giao lưu, thôi thì nói thẳng ra là muốn nam nữ song tu luôn cho rồi.

"Rối loạn, tất cả đều rối loạn."

Nằm trốn trong bụi cây, tránh bị quấy rối tình dục, mắt nhìn cảnh đệ tử của Thanh Hoa bị xoay đến hỗn loạn, một tên đệ tử của Thanh Hoa không nhận được liên tục lắc đầu.

Hắn từ trong bụi cỏ chui ra, vỗ vỗ bụi đất trên người, kiếm hướng khác mà đi, cố gắng tìm kiếm nơi yên tĩnh một chút.

Chỉ là thiên hạ đệ nhất trang này thật quá lớn, phong cảnh lại quá đẹp, lững thững mà đi, qua một ngôi nhà này lại có một ngôi nhà khác, hẳn vì cây cối phồn thịnh than thở, vì là suối chảy uốn khúc mà ngưỡng mộ, đến khi giật mình tỉnh lại thì đã tiến vào trang tự lúc nào, hẳn cũng không nhớ mình đi vòng vèo ra làm sao.

Trong thiên hạ đệ nhất trang có một quy củ, tiến vào bên trong trang sẽ không được động võ, một khi động võ, thì sẽ bị phán định là địch nhân của thiên hạ đệ nhất trang, các cao thủ ám vệ bên trong sẽ không ngần ngại mà xử quyết tại chỗ.

Vì vậy hẳn cũng không dám thi triển khinh công bay lên mái nhà tìm đường, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiếp tục đi tới, chỉ mong gặp được người ở trong trang dẫn hắn đi ra ngoài.

Ồ, phía trước bên hồ có người.

Nam tu tuổi trẻ này liền vui vẻ, bước tới trước, "Quấy rầy, vị cô nương này."

Nữ tử nghe tiếng liền quay đầu lại, son phấn trên mặt đã khóc đến mức loang lổ cả ra, nhìn không rõ mặt mày, ở dưới cảnh gió mát trăng thanh, lại có vẻ đặc biệt thâm đạm.

Chỉ có ánh mắt nàng như thu thủy, linh động thông minh, làm cho người ta quên đi vẻ thâm đạm bề ngoài.

Bất quá, viên mắt lại đỏ tươi, dường như nhắc nhở cho người khác biết, trước đó nàng đã khóc một trận rất thương tâm.

Nam tu tự giác cảm thấy mình quá đường đột, thật là không phải lúc, bèn quay đầu không dám nhìn nàng, nhưng trước mắt không biết phải tìm đường làm sao, bèn bất đắc dĩ cup mắt nói:

"Bản đạo là Mạc Thủy, môn hạ của Thanh Hoa, đi nhầm vào bên trong trang, hết sức xin lỗi, mong rằng cô nương giúp một chuyện, mang bản đạo ra ngoài trang."

"Mực nước? Tên của người đứng là thú vị, Thanh Hoa quan Thanh Tĩnh chân nhân là gì của người?" Nữ tử hỏi, âm thanh còn mang theo ý khóc.

"Thanh tĩnh chân nhân là sư tổ của bản đạo, cô nương nhận biết người?" Mạc Thủy nói.

"Coi như là có quen biết đi. Từng có chút duyên phận."

Cô gái này trong một đêm, liên tiếp nhận được mấy tin dữ, đang âm thầm khóc thương tâm một mình, chính là Hành Ca.

Mạc Thủy mặt ửng hồng lên, đang muốn trách cứ cô gái này phi báng danh dự của tổ sư, nhưng nhìn thấy ánh mắt trong sáng của nàng, không hề có vẻ khinh bạc, lời nói đến cửa miệng lại không nói ra được, không thể làm gì khác hơn bèn nói sang chuyện khác:

"Không biết cô nương này xưng hô như thế nào? Mong rằng cô nương không chê phiền phức, có thể vì bản đạo mà chỉ đường ra khỏi trang?"

Hành Ca nhìn hắn một cái, đột nhiên nói:

"Mỗi cái tội hỏi qua tên của ta, người cũng đã chết rồi."

Mạc Thủy sợ hết hồn, "Thật sự?"

Hành Ca nói: "Lừa người thôi."

.....

Người này thật nhảm chán a!

Mạc Thủy tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng hấn vốn là người phúc hậu, sẽ không nói ra như thế.

Hấn chỉ là nói:

"Cô nương, thỉnh cầu vì bản đạo mà chỉ đường."

Tình cảnh này vừa vặn để Hàm Quang nhìn thấy. Mấy ngày trước đây hấn cùng với Thừa Ảnh được Phi Nhiên Thù phái đi đến ba giáo Đạo Môn để mời các vị đức cao trọng vọng.

Hôm nay về trang, nghe Phi Nhiên Thù nói về một ít chuyện Hành Ca bị mất trí nhớ, tâm tình có chút phiền muộn.

Lúc này thấy Hành Ca, hấn không vui sướng như như mấy ngày trước, chỉ là đứng lẳng lặng một bên, nghe và nhìn nàng nói chuyện, dù sao thì niềm vui vẫn lớn hơn nỗi buồn.

Ký ức không còn thì đã làm sao? người trở về là tốt rồi, quan trọng hơn là khỏe mạnh hơn so với trước đây.

Cuộc đời luôn luôn biến đổi, nhưng tính cách của con người, có vài việc là không bao giờ thay đổi được.

Tỷ như là nàng thuộc về cái dạng mù đường, nhưng rất sợ người ta biết mình mù đường, mỗi khi có người hỏi đường, chung quy là nhìn trái nhìn phải kiếm cách mà lấp liếm, đánh chết cũng không muốn nói thẳng ra là mình bị mù đường.

"Đạo trưởng, mời tới bên này." Hàm Quang đột nhiên hiện thân, nói với Mạc Thủy.

Mạc Thủy nhận ra Hàm Quang, hấn ở Đào Nguyên có gặp qua vài lần.

Hàm Quang bắt lấy một con đom đóm, phát ánh sáng lập lòe, nói với Mạc Thủy, "Theo nó, người có thể tìm đường đi ra ngoài trang."

Mạc Thủy không nghĩ cứ như vậy mà rời đi, hấn đang muốn mở miệng hỏi gì đó, liền chỉ thấy Hàm Quang đột nhiên biến mất bên cạnh mình, xuất hiện bên cạnh cô nương kia, biểu hiện không hề lạnh lẽo cứng rắn, thậm chí có vẻ như đứa trẻ con ngây thơ, nói:

"Vân tỷ, đã trở về này, ta đưa người trở về."

"Hàm Quang a, người còn con đom đóm biết đường nào nữa không?"

"Vân tỷ nếu như lạc đường, chỉ cần kêu lên một tiếng là được rồi, không cần đom đóm."

"Làm sao có chuyện này, bốn tiên cô là thiên thần hạ phàm, há có thể lạc đường?"

". Vân tỷ là đang khóc?"

"Ô ô ô, nói đến thì thiên thần hạ phàm nhớ tới chuyện thương tâm, đều là lỗi của trang chủ các người, ô ô ô, chuyện này không liên quan tới người."

Hai bóng người một cao một thấp dần dần đi xa.

Mạc Thủy vỗ vỗ ngực, không kiềm chế được khuôn ngực rung động. Hàm Quang gọi cô nương kia là "Vân tỷ", thực sự là họ Vân kia sao?

Nhưng sau khi suy xét kỹ càng, chỉ là âm thanh và dung mạo có chút tương tự, hấn vẫn chưa thể phán đoán chính xác được.

Nhưng chấp vá dĩ vãng về ba năm trước, một cô nương phát bệnh giai đoạn cuối với cách nói chuyện cổ quái, càng suy nghĩ càng thấy giống a.

Tuy có vài chỗ vẫn không giống lắm, nhưng cái khí độ gặp chuyện gì cũng không loạn, luôn tìm cách nói quanh nói co này, phảng phất chỉ có họ Vân mới làm ra nổi.

Nguyên lai nàng không có chết. Được, thật tốt, thật sự là quá tốt.

Chuyến này, coi như có chút thu hoạch ngoài ý muốn.

Trong mắt của Mạc Thủy hiện ra một mảnh thâm trầm vui sướng, lại yên lặng liếc mắt phượng hướng Hành Ca rồi đi, sau đó mới theo đom đóm đi ra.

Mới vừa ra khỏi trang, xa xa nhìn thấy tam đại phái còn đang ầu ẩu thành một đoàn, lực chú ý của tất cả mọi người đều ở bên kia, chỉ có một tiểu đạo sĩ tựa hồ cùng hần vô cùng quen biết phát hiện ra hần, chạy tới nói đầu đầu:

"Mạc sư huynh người đã đi đâu? Ta tìm người. Ở nơi nào có đom đóm này, thật là đẹp!"

"Đẹp không? Ta lại không thích cái ánh sáng chớp chồn này." Mạc Thủy nói.

Tiểu đạo sĩ kinh ngạc nhìn hần một chút, Mạc sư huynh đôn hậu chưa từng nói lời như vậy.

Nhận ra được ánh mắt của hần, Mạc Thủy khước miệng tựa như cười, tay vung ra một chỉ, kiếm khí ép ra, đom đóm chia làm hai, rơi xuống đất.

"Sư huynh người. Người. Người không phải Mạc sư huynh!" Tiểu đạo sĩ kinh hãi vạn phần.

Mạc Thủy vung tay che cái miệng của hần, lòng bàn tay có một viên thuốc ép xuống, tiểu đạo sĩ thẳng tắp mà ngã.

Hần tròn tròn mắt, nói không ra lời, cũng không thể động đậy, chỉ thấy Mạc Thủy giả mạo này, từ trên mặt lấy xuống một tấm mặt nạ tinh xảo, lộ ra một khuôn mặt âm nhu xinh đẹp.

"Mạc Thủy" cong ngón tay trở đề lên môi huyết sắc, một thốt tuần mã trên lưng chở theo một cái hồng bào rất lớn, như bao bọc trong một ngọn lửa, chạy đến.

Mãi cho đến tận khi Mạc Thủy giả mặc vào bộ hồng bào này, tiểu đạo sĩ mới nhớ ra người này đến tột cùng là ai.

Trên giang những người nam mặc Hồng Y vốn cũng không nhiều, nhất là sau khi Hư Nguyệt cung bước lên làm phe tà giáo đứng đầu trong thiên hạ, thì gần như không ai dám mặc màu áo báo hi này.

Chỉ vì Hư Nguyệt cung Giáo chủ là Nguyệt Vô Cực, một người tuy có bộ dáng như hoa ngọc, nhưng luôn vận một bộ quần áo đỏ rực như máu, người giang hồ gọi —— Huyết bất lưu y - Hư Nguyệt Vô Cực.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Phỉ Mỗ Luôn Luôn Nói Lời Thật

Khi Hành Ca trở về đến Lỗi Nguyệt lâu, tâm tình lại trở nên vô cùng sung sướng.

Bởi vì Hàm Quang nói, người trong Đạo Môn là tu trường sinh, xưa nay trường thọ.

Nàng thân là Đạo Môn chi tú, dựa theo tương lai mà nói, 28 tuổi là chưa già tí nào, quả thực chỉ là cây giá đỡ mới mọc mầm mà thôi.

Lần đầu tiên sau mấy ngày qua, Hành Ca cảm thấy làm Đạo Môn chi tú cũng không có gì quá thiệt thòi.

Cẩn thận ngẫm lại, coi như nàng không phải thiên thần hạ phạm, thì cũng là một tài năng thiên phú dị bẩm vài ngàn năm không chắc gì đã có, xấu hổ, xấu hổ a.

Hành Ca đang che miệng cười trộm, đột nhiên nghe được sát vách truyền đến một loại âm thanh tao nhã, không nhận được bước qua Thần Nhiên các thăm dò.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Phi Nhiên Thủ ống tay áo phấp phới như tiên, tay liên tục bắn ra từng loạt chỉ, dưới đất từng bài thơ hoa mỹ hiện ra, tiếng đàn réo rắt.

Mây di chuyển trắng núi xa xăm, đàn hòa bút tình người thông thả.

Hành Ca không đành lòng quấy rối khung cảnh tao nhã này, yên lặng ngồi vào dưới tàng cây, hoa rơi đầy mặt đất, nàng tự rót một chén trà, nhắm mắt một mình mà uống.

Trong thiên hạ đệ nhất trang, đêm xuống là những người hầu gái không được đi ra ngoài. Chỉ là nước trà này vẫn còn nóng, không biết ai là người châm.

Không biết qua bao lâu.

Có lẽ là qua một khoảng thời gian ngủ gật.

Tiếng đàn đột nhiên chuyển gấp, châu ngọc như muốn nghiêng rơi. Hành Ca giật mình một cái, nhìn lên, liền chạm phải ánh mắt đầy ôn nhu của Phi Nhiên Thù, trong lòng lập tức run lên.

Khúc nhạc này, nếu như có Tần Miên Miên ở đây, nhất định sẽ nói:

"Đạo lý ta đều hiểu, nhưng hình như khúc này chưa có đàn xong?"

"Người có phải đang suy nghĩ vì sao khúc này chưa có đàn xong phải không?" Phi Nhiên Thù nói.

"Sao lại hỏi như vậy, bản đạo nghe được chính là mê như điên." Hành Ca thành khẩn nói.

"Kỳ thực một khúc này đã kết thúc từ lâu, chỉ là người đang ở đây ngủ gật, Phi mỗ nhân rồi lại gây thêm một lần. Nếu như Hành Ca mê như vậy, Phi mỗ chỉ còn một khúc dài gấp ba khúc này, phụng bồi." Phi Nhiên Thù nói.

"Sao lại nói như vậy, A Phi có môi tay hay không? Đến đây nghỉ ngơi một chút." Hành Ca vẫn là một bộ dạng thành khẩn.

Phi Nhiên Thù búng nhẹ dây đàn, âm thanh dần dần ngưng lại.

Hắn đứng dậy, đem hai tay nhúng vào nước, tỉnh tề rửa sạch. Đó là một đôi tay vô cùng đẹp đẽ, mơ hồ không giống người tập võ. Màu da cân xứng, chưa từng làm việc vất vả, mười ngón thon dài, không thấy khớp xương.

Hành Ca chỉ cho rằng, một là người sống trong phú quý, hai là tiểu yêu tinh rắc rối Diệu Thiện pháp sư mới có loại bàn tay như vậy.

Nhớ tới đôi tay này từng nắm chặt nằng, lòng bàn tay không khỏi có chút nóng ửng. Pháp sư a pháp sư, ta bây giờ ở nhân gian, muốn ăn cho no bụng cũng còn khó, nói chi đến dưỡng da tay.

"Hành Ca đói bụng rồi?"

Hành Ca không chút dấu vết nghiêng người, lau nước miếng bên khóe miệng, liếc nhìn bàn tay của Phi Nhiên Thù đang châm trà, ngón tay y như ngó sen, không nhịn được nói:

"Muốn ăn ngó sen, tội lỗi tội lỗi a."

Phi Nhiên Thù dừng tay lại, bật cười nói:

"Người uống rượu ăn thịt cũng không kiêng kỵ, ăn ngó sen mà tội lỗi cái gì a?"

Hành Ca rất nghiêm túc làm ra cái mặt xấu:

"Xấu xa, thì đương nhiên là tội lỗi."

Ăn ngó sen là xấu?

.....

Ừ, cái chuyện cười này khả năng là quá nhạt rồi.

Hành Ca vừa tính khóa lấp cho qua chuyện lúng túng này, ai mà ngờ Phi Nhiên Thù sau khi hết sững sờ, cười vang không ngừng, hoàn toàn không để ý trên đỉnh đầu của mình xuất hiện ra một đồng chữ màu vàng óng - Vô Song công tử, lung linh lung linh Phi Nhiên Thù.

Hành Ca rốt cuộc mới biết ra, cái gì là nhân vô thập toàn, con người luôn luôn có một mặt bình thường. Cho dù là công tử Vô Song, cũng sợ cười đến có chút tâm thương a.

"A Phi a, ngày mai phải luận đạo rồi." Hành Ca ân cần rót cho Phi Nhiên Thù một chén trà.

Phi Nhiên Thù tuy ngừng lại, nhưng trên mặt vẫn còn nét ửng đỏ sau khi cười quá nhiều, nhìn thấy màn này Hành Ca giật mình, thiếu chút nữa đã quên mình muốn nói gì luôn rồi.

Nàng nuốt nước miếng ực một cái, tiếp tục nói:

"Trần hồn châu nhận bản đạo làm chủ nhân, nói một cách khác, bản đạo không thể thoát được việc là Đạo Môn chi tử?"

"Chính xác." Phi Nhiên Thù gật đầu.

"Bản đạo có thể xuất ra một lệnh bài cho lãnh đạo tam giáo, khiến cho giáo đồ rút lui hay không?" Hành Ca một mặt chờ mong.

"Không thể." Phi Nhiên Thù lắc đầu.

"Vì sao?" Hành Ca không rõ.

"Bởi vì luận đạo ở Lăng Vân Phong là chính miệng ta nói, Phi mỗi thân là người đứng đầu thiên hạ đệ nhất trang, xưa nay lời nói đáng giá ngàn vàng." Phi Nhiên Thù nâng chén trà.

Hành Ca cuống lên, "Thì người nói là người nói chơi đi. . . ."

Phi Nhiên Thù quét mắt tới, "Hả?"

"A Phi miệng vàng lời ngọc, lời hứa đáng ngàn vàng, thật đúng là quân tử vậy." Hành Ca hoàn toàn thành khẩn.

Phi Nhiên Thù thấy nàng mở tròn con mắt mà nói dối, đáy lòng liền buồn cười.

Biết nàng mấy ngày nay nín một bụng vấn đề, nhưng rất nhẫn nại không đề cập tới, nhìn thấy nàng như vậy hẳn quả thật có chút không đành lòng rồi. Liền nhắc nhở:

"Hành Ca a Hành Ca, dù sao lăn lộn trên giang hồ, ta so với người cũng nhiều hơn mấy năm, người có vấn đề muốn hỏi ta phải không?"

"Bản đạo hỏi, người thì sẽ đáp?" Hành Ca có chút hoài nghi.

"Nếu có biết, há có thể không đáp?" Phi Nhiên Thù nói.

"Nói lời thật, không thêm mắm dặm muối?" Hành Ca truy hỏi.

"Phi mỗi luôn luôn, chỉ nói lời thật." Phi Nhiên Thù nói.

Hành Ca không dây dưa nữa, một câu liền thấy máu:

"Ngày mai luận đạo, A Phi cho rằng, bản đạo nên làm gì?"

Phi Nhiên Thù nhường nhường mắt, nói:

"Vậy phải hỏi trước, Hành Ca muốn kết quả như thế nào?"

Hành Ca nói:

"Toàn thân trở ra."

Phi Nhiên Thù thở dài một hơi nhỏ đến mức không nghe thấy, nói:

"Từng loại khó khăn, muốn vượt qua cũng không phải khó. Bốn Đạo Môn, Thái Âm sơn chưa cử người đến, Thái Hư sơn Thiên Cơ cung, giáo chúng vì động cơ không tinh khiết, phái này dễ giải quyết, Thái Cực sơn Lưỡng Nghi Sơn Trang quang minh lẫm liệt, mà bởi vì trong thiên hạ đệ nhất trang lệnh có cấm võ, có lẽ phản ứng cũng sẽ không có quá mãnh liệt. Chân chính cùng người luận đạo, chỉ có Thái Thanh sơn. Có điều Thanh Hoa đạo nhân xưa nay cổ hủ, bằng vào ba tác lỗi của người, lừa dối qua ải cũng không khó."

Không biết là có ảo giác hay không, khi Phi Nhiên Thù nói đến câu "Lừa dối qua ải", hình như có hơi dừng lại, ngữ âm hơi chìm.

Hành Ca có chút chột dạ, chẳng biết là tại vì sao.

"Nói tóm lại, Thiên Cơ cung, thì tương đối dễ, Lưỡng Nghi Sơn Trang không thể nhượng nhịn, Thanh Hoa quan, hư hư thật thật."

Phi Nhiên Thù từ trong lòng ngực lấy ra một cuốn sách, chính là Nam Hoa Kinh đoạt lại từ Long Phách Thiên, đẩy đến trước mặt nàng, nói:

"Vật của Diệu Thiện đích thân truyền lại, phải xử lý cho thỏa đáng. Người tiếp nhận đi, theo góc độ tâm linh mà nói, ngày mai từ phía bao vây, tự nhiên có giải trừ được hay không còn phải coi ở nó"

Hành Ca có cảm giác lời nói của Phi Nhiên Thù mang theo nhiều thâm ý, trong lòng không khỏi lo sợ, yên lặng tiếp nhận Nam Hoa Kinh.

Nhìn lên lại chạm vào mắt của Phi Nhiên Thù, chỉ thấy ánh mắt của hắn sâu xa, như một cái hồ sâu thăm thẳm, trong nháy mắt làm cho người ám ảnh kinh hãi. Không kịp định thần, hắn đã đối qua nụ cười nhẹ nhõm nói:

"Người không đem Bàn Long ngọc bội trả lại cho tiểu tử kia sao? Người có biết ý nghĩa cái ngọc bội đó không hả?"

Hành Ca chà thêm suy nghĩ, bật thốt lên:

"Sẽ không phải là vật đính hôn chứ?"

"Ah, chính xác."

Hành Ca yên lặng, cấp tốc móc ra khỏi ngọc bội kia, như khoai lang nóng mà quăng ra.

"Đêm đã khuya, bản đạo tắm một cái rồi ngủ, cáo từ."

Hành Ca bước đi, đột lại quay lại, không đầu không đuôi hỏi một câu:

"Long Phách Thiên là tên thật của tiểu tử kia sao?"

Phi Nhiên Thù ánh mắt lóe lên, "Hành Ca vì sao hỏi câu này?"

"Bản đạo bấm chỉ tính toán, tên này số đại hung, khó cưới vợ, trừ phi đi cướp dâu thì may ra." Hành Ca thờ dãi, chấp tay mà đi.

Trong Tu Nhiên các, bên trong hiện ra bóng tên thiếu niên.

Phi Nhiên Thù phát tay áo, Tu Nhiên các cùng Lỗi Nguyệt lâu lập tức có một cách cửa đá lấp lại.

Thiếu niên đi tới dưới tàng cây, bẻ lấy một cành hoa, khước miệng vẽ một vệt ngậy thơ ý cười, nói:

"Thúc công, người nói xem, vị tiên cô này đến tột cùng là giả ngu, hay là thật điên? Người nói, Diệu Thiên pháp sư lão hồ ly này, vì sao chỉ định nàng là Đạo Môn chi tú lại không cho nhập đạo?"

Phi Nhiên Thù cười yếu ớt, "Người họ Long, ta họ Phi, một tiếng thúc công này, ta thực không dám nhận."

Thiếu niên cúi đầu, có chút oan ức, "Thúc công vẫn còn đang tức chuyện lúc trước, không muốn tha thứ sao? Hành Uyên đối với thúc công nghe tên đã lâu, thuở nhỏ đã dần thân vào Lăng Vân Phong, chưa hai mươi lăm ngờ ra công pháp vang danh thiên hạ, sau đó là thân Trọng Tài Giả, càng là nhân vật chỉ điểm giang sơn. Hành Uyên sinh lòng sinh ngưỡng mộ, mới dùng tên giả tiếp cận, nhưng đã quên mất trí tuệ của thúc, nấy trò vật cớ này, quả nhiên không thể qua mắt thúc công được."

Thiếu niên này là Long Phách Thiên. Mà tự nhiên Long Phách Thiên không phải là tên thật. Hắn họ Long, tên một chữ Tiềm, tự là Hành Uyên.

Long Tiềm giờ khắc này ra vẻ bộ dáng đáng yêu, Phi Nhiên Thù nhìn thấy, lại liên tục cau mày, hẳn hồn nhiên không thêm để ý, bỗng nhiên chớp mắt một cái, tỉnh ngộ nói:

"A, là Hành Uyên thất lễ, không được gọi là thúc công, mà nên hợp lễ nghi gọi một tiếng —— vương, thúc, tổ."

Phi Nhiên Thù đặt chén trà xuống, đứng thẳng người lên, mắt nhìn xuống tên lùn đang ngồi trước mặt mình, âm thanh đầy lạnh nhạt:

"Long Tiềm, lời của người kẻ ra có hơi thiếu một chút, khiến ta không khỏi có chút hoài nghi, thúc phụ Cửu vương gia, cùng Long Môn chi tú Du Từ Tiên cho người đi ra gặp ta, là muốn làm cho ta yếu thế? Hay là bọn họ muốn đưa người đi tìm chết?"

"Người đã quên, nơi này là thiên hạ đệ nhất trang."

"Người lại đã quên, Phi mỗ do trời đất sinh ra, không có phụ mẫu."

"Người còn đã quên, Du Từ Tiên hẳn là muốn người thăm dò ta, chứ không phải là khiêu khích ta."

Phi Nhiên Thù chấp tay quay mình đi, chẳng muốn nhìn thêm Long Tiềm một cái nào.

Long Tiềm choáng váng, nhưng đột nhiên cười to, "Ha ha ha ha ha, thúc công, ta thực sự là càng ngày càng yêu thích người!"

"Đáng tiếc, Phi mỗ cũng không có chung ý tưởng."

Phi Nhiên Thù gơ tay, lòng bàn tay xoay về phía sau, cành hoa trong tay của Long Tiềm lập tức tuột ra.

Cành hoa nhỏ từ trong tay hắn rời ra, mang theo một vệt máu.

Phi Nhiên Thù đón lấy cành hoa, thân hình tự nhiên như gió, trong chớp mắt đã đi vào bên trong nội thất.

Hắn đem cành nhỏ có hoa cắm vào cái lọ hoa bên cửa sổ, lại đổ vào chút nước, đột nhiên phía sau phát ra một tiếng cười, hắn mắt cũng không nhấc, nói:

"Nếu đến rồi, nhưng trơ mắt nhìn chủ nhà mình bị người ta bắt nạt, nên mới nói, người không chỉ có làm bằng hữu rất không hợp cách, làm thuộc hạ cũng không có nửa phần trung thành."

"Oan uổng oan uổng a, lúc đầu thấy người cùng tri âm trò chuyện với nhau thật vui, ta quấy rối thì bất tiện. Sau đó thấy người cùng tiểu tổ tông trò chuyện với nhau không vui, ta mà quấy rầy thì càng bất tiện hơn."

Âm thanh một nam nhân sang sảng vang lên, nhưng nhất quyết ả núp không chịu ra.

Phi Nhiên Thù hừ lạnh một tiếng.

"Không đợi một chút. Đứng!" Người đến phát hiện ra dị thường, không kịp ngăn cản, một đạo Tiên Thiên Cương Khí ập tới, hắn lập tức vận công chống đỡ, nhưng vẫn là bị bắn hơn mười mấy bước ra ngoài.

Ôi, mình kết giao với bạn bè tên nào võ công cũng tốt hơn mình, may mắn thì cũng có, mà bất hạnh cũng song hành.

Công Tôn Dị nằm bẹp trên mặt đất mà suy nghĩ như thế.

Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy thiếu niên áo quần hoa lệ, không nhận được lại thờ dài một hơi.

Chỉ vì lỡ thiếu nợ chút ít tiền, vốn chỉ là một cái bất hạnh nho nhỏ, ai mà ngờ rốt cuộc lại thành đại đại bất hạnh.

Vì thiếu tiền, hắn bèn đi vào hoàng cung ăn trộm, bị thị vệ phát hiện đuổi bắt, lúc này mới nhào vào cung của tiểu tổ tông mà trốn một hồi.

Cứ tưởng là hắn tuổi nhỏ có thể lừa gạt, ai mà biết tiểu tổ tông này nhỏ mà ma mãnh, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà muốn ba cái nguyện vọng.

Công Tôn Dị cảm thấy đứa nhỏ này khá thú vị, thuận miệng liền đáp ứng, kết quả là đào cho mình một cái hố thật to.

Nguyện vọng thứ nhất là bắt hắn nói ra nhược điểm của Phi Nhiên Thù.

Thứ hai là mỗi khi hắn xuất cung thì phải ở kề bên người làm thị vệ thiếp thân.

Vấn đề đầu tiên thì đơn giản, hắn thuận miệng bán luôn Phi Nhiên Thù bị một đạo cô cướp lấy nọ hôn đầu tiên.

Việc thứ hai thì hắn cho là tổ tông này tuổi còn quá nhỏ, sẽ không có cơ hội xuất cung cất bước. Ai mà biết hắn chân trước mới vừa đắc tội Long Môn chi tú Du Tử Tiên, chân sau liền gặp gỡ Long Môn tiểu tổ tông này.

Không thể không nói, Du Tử Tiên người này một bụng toàn thứ xấu xa, người đọc sách chính là nhiều âm mưu quỷ kế.

Công Tôn Dị cố gắng đứng lên, ngay tại chỗ gian nan mà ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Long Tiềm, chê cười nói:

"Vị tôn quý điện hạ này, tay của ngài còn đang chảy máu, tại hạ có vinh hạnh vì ngài mà băng bó không?"

Thiếu niên nhìn Công Tôn Dị, đột nhiên vành mắt đỏ lên, một cước đạp tới, "Ta ghét nhất là các người võ công cao cường trong giang hồ!"

Công Tôn Dị chịu một cước, nói:

"Thực là bất công, rõ ràng đều là người trong giang hồ, thúc công của ngài võ công so với tại hạ cao cường hơn rất nhiều, lại làm cho ngài càng ngày càng yêu thích, tại hạ lại làm cho ngài ghét. A a, Điện hạ thật hiểu chuyện đến mức khiến cho tại hạ đau lòng. Ai nha, chó khóc a, khóc thì không giống Long Phách Thiên rồi."

Thiếu niên nghe hắn ngữ mang tùy tiện, toàn lời châm chọc, nhất thời lửa giận che mắt, lại đá thêm một cước, phẩy tay áo bỏ đi.

Công Tôn Dị bất đắc dĩ cúi đầu, vỗ vỗ bụi bặm, đứng dậy, cầm lấy ngọc bội trên bàn, đuổi theo.

Trong tiểu viện tiếng người đã dứt, trời đất một mảnh thanh tĩnh.

Mây cao hơi động, ngày liền xa người, gió kia hơi động, hoa liền rời cành.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Quý Trang Quả Nhiên Dùng Cái Mặt Tiện Nhân Mà Nhập Đạo

Bắc Minh có cá, nổi danh vì cá mập. Cá mập rất lớn, không một ai biết lớn đến dường nào.

Một áng mây như xa như gần lượn lơ mà tới.

Hành Ca ở trong đám mây, bỗng nhiên như ngao du tứ hải, chìm chìm nổi nổi trong mây, bồng bềnh lại phát hiện mình đang ngồi ở trên lưng một con quái vật khổng lồ, khi thì chui xuống biển, lúc thì phóng lên trời.

Sau khi chớp mắt kinh ngạc, Hành Ca lập tức chuyển thành vui mừng.

Nàng quì một chân, nhìn biển nhìn núi, cảnh tượng vô cùng tráng lệ khắc vào lòng dạ, đang tự lảng lảng, nhìn lên một cái, lại phát hiện mình có thể thấy rõ núi sông, nhìn thấy dòng thời gian chảy qua trong nó.

Nhìn thấy cảnh Đế Vương thương tâm mà rơi lệ, thấy con rùa bị vợ.....cắm sừng.

Lại nhìn thấy một ông già đang mai táng vợ, theo tiếng đàn nhị mà hát, Hành Ca khá đắm chiêu.

Còn nhìn thấy có rất nhiều du hiệp lưng đeo bội kiếm xuyên qua phố thị, hơi ầu ẩu một tí, là rút một con mắt xuống.

Lại nhìn thấy kiếm khách quyết đấu ở đầu trường hoa lệ, dùng vận mệnh mà đặt cược, thân ngã khắp nơi, chung quanh đám quan lại mặt lộ vẻ khó khăn, chỉ có Quân Vương là mỉm cười.....

Những người cùng vật, như ảo như thật, Hành Ca đang muốn nhìn cho rõ ràng hơn, lại bị một con bướm bướm hấp dẫn sự chú ý.

"Hành Ca, Hành Ca, Hành Ca!"

Một tiếng kêu liên tục, dồn dập vang lên.

Hành Ca thức tỉnh, Nam Hoa Kinh trong tay rơi phịch xuống đất.

"Hành Ca nguoi nếu không mở cửa, ta liền phá cửa mà đi vào nha."

Vừa nói xong, chân Tần Miên Miên đã phá cửa mà vào, thấy Hành Ca ngồi yên ở bên cạnh bàn, cau mày một cái, nói:

"Nguoi đã tỉnh rồi, vì sao còn không đi ra ngoài?"

Thấy Hành Ca quần áo xốc xếch, tóc tai phát loạn đến không ra hình thù gì, liền vui vẻ đem nàng làm em bé, thuận tiện chăm sóc một chút.

"Ồ Trùng Minh điện, Thù ca ca cùng với đám Đạo Môn hàn huyên đến mức không còn lời nào để mà nói, đang bắt đầu tro mắt mà nhìn nhau! Khổ thân ta, nước trà thì uống liên tục, một chén lại một chén, chén chén đều là tiền do cô nãi nãi kiếm bằng mồ hôi nước mắt. Ách, Thù ca ca thật là thích chơi trò phá sản dạng này, cả ngày chiều đãi đám giang hồ nhân sĩ. Có chuyện gì đánh nhau thì đi ra ngoài mà giải quyết, cũng không cần phải đến trang làm phiền mà."

Sửa lại đạo bào cho Hành Ca, Tần Miên Miên lúc này nhìn thấy mới sững sờ, vành mắt của Hành Ca đen sì chẳng khác nào bị người ta đánh hai quyền!

"Trời ạ, nguoi tối hôm qua lên vô Thần Nhiên các a?"

Phản ứng đầu tiên của Tần Miên Miên chính là nghĩ Hành Ca tình dục quá độ. ozm

"Tối hôm qua? Bắc Minh có cá." Hành Ca vẫn còn chút hỗn loạn.

"Nơi nào có cá? Ở Lăng Vân Phong hả? Nhiều lắm sao? Đi bắt nha?"

Tần Miên Miên ánh mắt sáng lên, bắt đầu kiểm kê trên Lăng Vân Phong, còn có chỗ nào chưa từng khai thác sản nghiệp qua hay không.

"A! Luận đạo!" Hành Ca đột nhiên vỗ đùi, chạy ra ngoài.

"Này này, nguoi cứ như vậy đi luận đạo sao?"

Tần Miên Miên hướng về phía bóng lưng của Hành Ca hô to, thấy nàng không phản ứng chút nào, bất đắc dĩ lắc đầu. Cúi xuống lại nhìn thấy nền trên bàn cháy hết, không khỏi lú lười.

"Bà điên Hành Ca này sẽ không ở chỗ này ngồi một đêm chứ?"

Lại nhìn thấy quyển sách trên đất đang mở ra, cúi người nhặt lên.

"Tiêu Diêu Du. Bắc Minh có cá. Sặc, tưởng cái gì, hóa ra là đọc sách, làm ta còn tưởng ở Lăng Vân Phong có chỗ nào mà ta không biết chứ."

Hành Ca một đường đi nhanh, đạp bước như bay, đến được Trùng Minh điện là đã sau.....một canh giờ.

Chỉ thấy ngoài điện ba tầng người, bên trong cũng ba lớp người, ngồi xếp bằng mà ra cái dáng đang tu hành.

Hành Ca có khi nào mà gặp qua một trận chiến lớn bức này? Liền thấy bối rối.

Luận đạo cái gì đây? Làm sao tên nào tên này đều bày ra cái vẻ Bất Động Minh Vương thể kia?

Đừng a, ta ở Đạo Môn ăn bánh bao tranh khẩu khí, đừng đánh nhau là được rồi!

Muốn chém muốn giết thì ngày sau, ngày sau đi nha.

Hành Ca vô cùng đau đớn, chậm rãi đi vào Trùng Minh điện.

Phi Nhiên Thủ ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, nhắm mắt dưỡng thần, khuôn mặt an tường.

Hành Ca nghĩ thầm, nếu ta có khuôn mặt giống như A Phi, mỹ nhan thịnh thế, dùng một cái tư thế ngồi giống như vậy, phối hợp tĩnh tọa với mọi người, sau này nhất định sẽ thành một giai thoại "Đệ nhất thiên hạ mỹ nhân vì người trần gian, bốn phương tám núi mà cầu kinh siêu độ" ầm ầm làm pháp sự, hắc hắc.

"Khụ, A Phi, bản đạo có thể hỏi một chút, đây là cái gì tình huống gì không?"

"Người đã mượn ba canh giờ."

"Thiên hạ đệ nhất trang, thực quá to lớn."

"Mà người, lại không biết đường?"

"Có thể tán gẫu sao? Bản đạo có thể bấm tay tính toán, nếu chỉ là phương hướng, bản đạo còn không thêm đề vào mắt."

"Không đề vào mắt? Chẳng trách. Phi mỗ hiểu."

"Công tử tuệ căn không tệ, không uống bản đạo khổ cực giảng đạo, giáo hóa chúng sinh."

Hành Ca ở bên Phi Nhiên Thủ tranh cãi hăng ngày nên trở nên thông minh, mắt liếc liếc một cái liền phát hiện trên bàn có món tráng miệng, đưa tay ra muốn bốc, bị Phi Nhiên Thủ xếp quạt lại đâm một cái, rút tay, đang muốn nói, đã thấy Phi Nhiên Thủ chậm rãi mở mắt, ngồi dậy.

Phi Nhiên Thủ vẻ mặt yên tĩnh như mây gió nhìn lướt qua mọi người đang tĩnh tọa, lại quét mắt nhìn Hành Ca đang một lòng một dạ muốn ăn điểm tâm của mình, trong lòng không khỏi —— chờ chút, đây là cái quỷ gì?

Phi Nhiên Thủ mãnh liệt quét mắt nhìn Hành Ca từ trên xuống dưới hai lần.

Trên yếm váy dưới, quả thực là bộ đồ của ngày hôm qua, trên đầu thì búi tóc ngô không ra, khoai cũng không giống lắm, cặp mắt thì có hai cái bóng đen tròn tròn như gấu trúc.

Hoá ra vị cô nương này đêm qua vẫn chưa tắm rửa, thậm chí một đêm chưa chợp mắt?

Suy nghĩ đến đây, Phi Nhiên Thủ yên lặng xòe quạt ra, dùng cánh quạt đẩy Hành Ca cách mình xa ra hai bước. Không thèm nhìn ánh mắt bi thương của nàng, dứt khoát nhìn mọi người đang tĩnh tọa.

Quần tu này cũng không có nóng lòng, chỉ là có chút bối rối vì bị phơi nắng quá lâu, quá mất thời gian.

Bất quá phơi nắng cũng có cái lý của nó, nhìn vào trận địa hoành tráng như thế này, khiến Hành Ca không sợ mới là lạ, nhất định rằng chưa đánh đã loạn.

Chỉ là bọn họ tính toán nhiều quá, lại không biết trên đời có một người vô liêm sỉ đến như vậy, thẳng thắn bỏ qua bọn họ không chào hỏi, cùng người nói chuyện phiếm, rồi tranh đồ ăn.

Trong lúc nhất thời cũng không biết quyết định ra làm sao, bèn giả bộ tiếp tục tĩnh tọa, kiếm cái bậc thang nào mà leo xuống. . . .

"Khụ." Phi Nhiên Thủ ho nhẹ một tiếng, nói:

"Các đạo trưởng, người các người muốn gặp đã đến."

Bậc thang thứ nhất đã có.

Hành Ca đánh nhịp khá nhanh, cũng nói:

"Xin lỗi, bản đạo đến chậm, gặp chúng đạo huynh."

Bậc thang thứ hai đã cấp.

Quần tu lúc này mới mở mắt, đứng dậy, phát trần quét qua, thông dong vào chỗ.

Đạo Môn đang thời hưng thịnh, hiện tại có bốn chương giáo danh trấn, cùng 13 vị tinh hoa.

Bốn chương giáo cao nhất chính là Diệu Thiện pháp sư, Thanh Tịnh chân nhân, Hòa Linh chân nhân cùng Nguyên Trường Sinh.

Một là Thiên Cơ cung, sư đệ của Hòa Linh chân nhân. Đương triều quốc sư Thanh Huy chân nhân, mà giờ khắc này đang ở trong Trùng Minh điện, nhóm này có bảy người, đều có tên trong nhóm 13 tinh hoa của Đạo Môn.

Phi Nhiên Thủ đứng ra giới thiệu từng người cho Hành Ca.

Bên trái trước hai người, Thiên Cơ cung Phi Hồng Tử, Phi Dương Tử.

Bên trái sau hai người, Thanh Hoa quan Phong Chân, Mạc Bi Hoan.

Phía bên phải ba người, Lưỡng Nghi Sơn Trang Bạch Ngọc Kinh, Bạch Ngọc Cốt, Mực Thư Kiếm.

Hành Ca một người cũng nhớ không nổi.

Phi Nhiên Thủ tuy lúc giới thiệu đến Hằng Ca có vẻ hơi hơi hốt, bất quá lời ra lại nặng. Hắn nói:

"Trước khi luận đạo, Phi mỗ đã kiểm nghiệm qua, Nam Hoa Kinh này đích thật là do Diệu Thiện truyền thừa. Trước đó đã mời các vị, núi Thái Hư Thanh Linh chân nhân, núi Thái Thanh Thanh Tịnh chân nhân cùng với Lưỡng Nghi Sơn Trang trang chủ đến phòng kiểm chứng."

"Sông chia ba nhánh, lại cùng một dòng. Đạo Môn chi tú thuộc về Đạo Môn, cho dù có mấy vị chương giáo chân nhân ra mặt bảo đảm, với bản đạo mà nói, nhiều nhất cũng chỉ là xác nhận thân phận thật giả. Phi Trang chủ sẽ không cho rằng bản đạo cùng với các đạo hữu sẽ liên như vậy bái phục, ung dung thối lui chứ?"

Người nói chuyện là Phong Chân, một trong 13 tinh hoa của Đạo Môn, hắn là người có bối phận và danh vọng cao nhất, hắn có một bộ râu quai nón khá là đẹp, khi nói chuyện thường hay làm động tác vuốt râu.

Phi Nhiên Thủ khề khom người, cười nói:

"Phong Chân đạo nhân sao lại nói như vậy. Luận đạo lần này, Phi mỗ vẫn biết là một việc trọng đại với Đạo Môn, việc này không có bạo lực, cũng không phải là giang hồ tranh chấp, tự nhiên là không cần trọng tài. Phi mỗ chỉ là người làm chứng, chư vị xin cứ tự nhiên đi."

Mọi người đều biết, Đạo Môn chi tú vừa phải tu đạo, võ công cũng bất buộc phải cao.

Phi Nhiên Thủ lời nói này nhìn như bình thường, kì thực lại giết chết hai điểm trọng yếu nhất.

Một là trận luận đạo này chỉ có thể động khẩu, không động thủ.

Hai là vì có Trọng Tài Giả chứng kiến, như vậy Hành Ca chỉ cần ở tại đây dùng miệng lưỡi làm cho người ta kính phục, thì sau đó ở trong Đạo Môn, bất luận người nào cũng không được đối với nàng có nửa phần nghi vấn.

Lời này vừa nói ra, Lưỡng Nghi Sơn Trang ba người hai mặt nhìn nhau, nghĩ ngợi nơi này cũng chẳng có chuyện gì liên quan đến bọn họ. Có điều giữa ở và đi, bọn họ vẫn lựa chọn ở lại, xem trò vui.

Ngoài ra, những người còn lại cũng không tiện mà phản bác Phi Nhiên Thủ. Chỉ còn duy nhất Thiên Cơ cung Phi Hồng tử, từ đầu đến cuối đều dùng một ánh mắt kiêu mị động lòng người mà nhìn Phi Nhiên Thủ không buông tha, giờ khắc này càng là nhẹ nhàng, nói rằng:

"Công tử nói như vậy, bản đạo liền yên tâm. Trước đây công tử đối với Hành Ca đạo hữu nhiều lần ra tay bảo vệ, bản đạo còn tưởng rằng."

Phi Nhiên Thủ cúi đầu uống trà, cũng không để ý tới.

"Phi Hồng tử, người khát khao khó nhịn, thì có thể về Thiên Cơ cung của người mà làm loạn, hoặc đến mấy cái quán trà ở gần đây mà kiếm trai, là lời ở chỗ này dơ bẩn tại mọi người."

"Bạch Ngọc Cốt sư thúc thân trong ngọc trắng, nhưng cũng biết đến mấy quả trà đó, thật làm cho Phi Hồng Tử thay đổi cách nhìn."

Phi Hồng Tử gương mặt phát trần lên, che miệng mà cười.

"Ngươi —— ai là sư thúc của ngươi?" Bạch Ngọc Cốt trợn mắt muốn rút kiếm.

Đạo Môn phe phái quá nhiều, chữ đại diện cho bối phận tương đối hỗn loạn.

Lưỡng Nghi Sơn Trang thì khác, lấy cái hình trắng đen của Lưỡng Nghi làm bối phận, đòi đòi lấy chữ Bạch Ngọc, vai nhỏ hơn thì dùng Mực Thụ, chỉ duy nhất chương giáo mới có thể dùng tên của chính mình.

Cho nên nói, Bạch Ngọc Cốt và Phi Hồng Tử ai có bối phận cao hơn? Rất khó mà làm cho rõ.

Phi Hồng Tử tự nguyện làm vai nhỏ, bắt quả lại trào phúng Bạch Ngọc Cốt lớn tuổi còn độc thân, là lão bà bà.

"Sư muội bình tĩnh đừng nóng, ra khỏi thiên hạ đệ nhất trang, ngươi muốn chém ai giết ai, đại sư huynh đều sẽ vì ngươi mà ủng hộ. Còn chuyện cái quán trà, đại sư huynh đây cũng muốn biết."

Bạch Ngọc Kinh đề tay Bạch Ngọc Cốt đang rục rịch muốn xuất kiếm.

"Đại sư bá muốn biết chuyện này, Mực Thụ Kiếm mặc dù cũng muốn biết, nhưng lại không dám hỏi." Mực Thụ Kiếm nói.

Bạch Ngọc Cốt bị Phi Hồng Tử chọc giận như thế nào thì chưa biết, nhưng trước mắt đã bị hai đồng môn của mình chọc tức điên rồi, trên mặt lúc trắng lúc xanh, kiếm trong tay leng keng không ngừng, vẫn tự biết không có ai dám ở thiên hạ đệ nhất trang mà bạt kiếm, bèn quay người hướng về Phi Nhiên Thủ chấp tay cáo từ, sau đó trừng mắt nhìn mấy tên đồng môn của mình, cắn răng nói:

"Luận đạo lần sau đừng có đi."

Nói xong mang theo một thân sát khí, lao ra cửa, hoàn toàn đã quên trước đó một khắc còn muốn ở lại xem trò vui.

Bạch Ngọc Kinh nhìn Mực Thụ Kiếm liếc mắt ra hiệu, nói:

"Mau đi theo tiểu sư thúc của ngươi, đừng cho nàng chém người vô tội."

"Nếu tiểu sư thúc là muốn chém ta?" Mực Thụ Kiếm hỏi.

"Không sợ, có Mạc Bi Hoan đạo hữu ở đây." Bạch Ngọc Kinh nói.

"Vô Lượng Thiên Tôn." Mạc Bi Hoan niệm một tiếng, mặt như hồ nước không gợn sóng, nói, "Đạo hữu nói đùa."

Mạc Bi Hoan người này có mệnh cách kỳ lạ, thường xuyên có bi kịch lớn nhỏ phát sinh, hễ đi đến đâu cũng gặp người chết. Chết một người cũng có, một đồng người cũng không có gì lạ.

Người tu đạo, thấy chết há có thể không siêu độ? Lâu dần, liền có danh "Người dẫn đường xuống suối vàng" truyền ra, giang hồ gọi là - Mạc Bi Quan người dẫn đường xuống suối vàng.

Mực Thụ Kiếm một bụng đầy tuyệt vọng đuổi theo tiểu sư thúc.

Hành Ca xem qua toàn bộ quá trình, không phục không được mà, Đạo Môn hiếm có, đúng là danh bất hư truyền.

Nói là luận đạo, căn bản lại không có ai để ý đến nàng.

Đau lòng quá đi mất.

Hành Ca một mặt vừa muốn tiếp tục xem trò vui, mặt khác lại có chút muốn xông tới lung lay bờ vai của bọn họ —— làm cái gì đây? Làm cái gì đây?

Chủ nhân của trấn hồn châu ở đây này, các ngươi chạy đi chạy lại cái gì a?

Đặc biệt là Lưỡng Nghi Sơn Trang, không nghiêm túc! Chuyện lớn như vậy! Luận đạo! A, các ngươi ở nơi này phải nên thông minh một chút, ngươi là Đạo Môn chỉ tú hay là ta? Não không phản nôi luôn hay sao?

Trang của các ngươi dùng kiếm nhập đạo, hay lấy cái mặt dê tiện mà nhập đạo a?

Nam nhân trong trang không khua môi múa mép là không thể sống à?

Trang của các ngươi còn như vậy là không có tương lai nha!

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ước Chừng Là Gì?

Dịch : SeagateHDD

Lúc Phi Nhiên Thù đưa ra ý luận đạo ở Lăng Vân Phong, đã dự liệu đến tình cảnh hỗn loạn như thế này.

Trên thực tế, hẳn làm trọng tài thiên hạ mấy năm qua, phàm là chuyện gì dính dáng đến Đạo Môn, cũng đều không tránh thoát có chút quan hệ.

Thực tế bởi vì Đạo Môn quá hưng thịnh, môn đạo đời nào cũng có người tài giỏi xuất ra, trấn giữ cho Đạo Môn vài chục năm, lời ấy quả thật không hề sai.

Thiên Cơ cũng là một yếu tố gây ô nhiễm môi trường cho Đạo Môn, lại thêm một quốc sư đương triều, gây chia rẽ trong nội bộ hoàng cung, thế lực càng lúc càng mở rộng, dần dần thành công tạo ra một xu hướng hoàn toàn ô nhiễm Đạo Môn.

Lương Nghi Sơn Trang lấy kiểm nhập đạo, quá mức cương mãnh, ít có nữ tu nào đồng thời cùng lúc có ngộ tính và nghị lực để tiếp tục kiên trì, mà nếu có tiếp tục kiên trì lại không bằng khí thế của nam nhân, vì vậy phái này hiện bày ra cái tư thế dương thịnh âm suy.

Bạch Ngọc Cốt gần mười năm danh tiếng kiểm tu, bậc kỳ tài trăm năm khó gặp của nhóm nữ tu, cho dù là ở trong 13 tinh hoa của Đạo Môn, cũng có thể đứng trong năm vị trí đầu.

Nhân vật như vậy, theo lý mà nói, ở Lương Nghi Sơn Trang chắc hẳn là rất được tôn trọng.

Chỉ bất quá vì Nguyên Trường Sinh thường xuyên bẽ quan tu luyện, Lương Nghi Sơn Trang liền rơi vào trong tay một kẻ "Mặt thì như ngọc, tâm như cầm thú" đại đệ tử Bạch Ngọc Kinh.

Không tới ba năm, liền thành ra cục diện "vừa tĩnh tọa luyện kiếm, vừa trêu ghẹo sư muội".

Cho đến khi Nguyên Trường Sinh phát hiện ra sự tình, thì đã vô lực vẫn hồi cục diện rồi.

Tuy rằng Bạch Ngọc Kinh luôn giả tạo ra bầu không khí nghiêm túc tu đạo, bất quá, chỉ là làm cho người ngoài xem mà thôi —— người trong trang sớm đã loạn thành một đoàn rời.

Đạo Môn to lớn như vậy, chỉ có Thanh Hoa quan là tương đối bình thường.

Thanh Hoa quan chính là môn phái đứng đầu trong việc tu hành, cũng là phái duy nhất đi theo trường phái thanh tu.

Cái gọi là thanh tu, chính là chấp nhận học thuyết âm dương cùng tồn tại, chặt bỏ sắc dục, miễn cho nhiễu loạn tâm tính.

Thanh Hoa quan chỉ lấy nam tu, một nhà trên dưới luyện khí điều tức, dưỡng sinh cầu đạo, đường hoàng ra dáng chờ tới ngày phi thăng.

Bọn họ lúc bình thường sẽ không để ý đến thế sự giang hồ, nếu như không phải Đạo Môn chi tú hiện thế, khả năng là bọn họ còn đang nơi nào đó chờ Độ Kiếp.

Vậy thì sẽ không bị Bạch Ngọc Kinh quần lấy quấy nhiễu, hỏi những câu như "Gần nhất lại giết chết bao nhiêu người? Siêu độ bao nhiêu người?" hoặc "Mấy hôm nay có ai keng một cái phi thăng lên trời chưa?" toàn là những vấn đề tẻ nhạt.

Núi Thái Âm Tây Nguyệt quan, mặc dù Diệu Thiện pháp sư nổi danh khắp thiên hạ, nhưng tình huống trong nội bộ người khác lại không hề biết, môn phái này khá bí ẩn.

Hành Ca hiện tại được xem là đệ tử đầu tiên của Tây Nguyệt quan bước vào chốn giang hồ trong hai mươi năm qua, khó tránh khỏi người ta đặc biệt chú ý đến.

Chỉ riêng bản thân Phi Nhiên Thù là thấy đặc biệt rồi, sau khi mất trí nhớ, bản thân của Hành Ca ở Tây Nguyệt quan lại tản ra một mị lực khó lý giải, có lẽ là một loại tính cách điên điên hiếm có thu hút người khác? Khiến cho người khác nhìn thấy nàng liền muốn tiếp chuyện.

Cho nên khi nhìn thấy Thiên Cơ Cung - Phi Dương Tử thừa dịp hỗn loạn tiến đến gần Hành Ca, Phi Nhiên Thù cũng không bắt ngờ gì.

"Hành Ca đạo hữu xem ra rất quen mặt, chúng ta đã gặp qua hay sao?"

Thời điểm Phi Nhiên Thù nghe Phi Dương Tử nói như vậy, phí hết ba phần mười công lực mới không đem trà trong miệng phun ra lỗ mũi.

Ách, khó có thể tưởng tượng được, một nam tu nóng bỏng của Thiên Cơ cung lại dùng cái chiêu củ rích như vậy mà mở màn chào hỏi.

Nói thật, Phi Nhiên Thù đọc qua biết bao nhiêu truyện ngôn tình rồi, tài tử giai nhân trong tiểu thuyết xem không ít a. Phong lưu Vương Gia nè, vương phi xinh đẹp nè, cái gì mà quân vương rảnh rỗi sinh nông nổi nè.....nhắm mắt lại hẳn cũng có thể kiếm ra hơn 100 câu mở màn của gái hay hơn câu này nhiều.

Tên Phi Dương Tử này một chút kỹ xảo cũng không có, cơ bản liền muốn song tu ngay và luôn đây mà.

"Bản đạo đến đây, khả năng là vì xem số mạng cho ngươi."

Phi Nhiên Thù vừa nghe Hành Ca nói như thế, liền có dự cảm bất tường. Quả nhiên tên không óc Phi Dương Tử liền thuận thế nhảy ngay vào cái hố người ta đào sẵn.

"Hành Ca hữu cũng có nghiên cứu về huyền học thuật số? Không ngại bản đạo đạo hạnh nông cạn, cùng đàm đạo qua một hồi?"

Ngươi thì không thể đối với huyền học thuật số mà nói là nông cạn được, không phải ngươi dùng hết mấy chục năm tuổi đời dùng nghiên cứu thuật số trong phòng hay sao?

Phi Nhiên Thì lấy tay bưng trán.

Long Môn Vương Bá Chi Đạo - Phi Dương Tử cái gì cũng có học qua, cảm kỳ thư họa thi từ ca phú lễ nhạc cười ngửa bần cung, thuật số hẳn học hết, chỉ bất quá hẳn cái gì cũng học sơ sơ mà thôi.

Huyền học thuật số thì hẳn chỉ học "sờ mó gân cốt" đoán mệnh, hẳn thích học phần này để sờ mó con gái mới lớn, Long Môn thuật hẳn học loại bá đạo nhất là bùa yêu.

Phi Nhiên Thù còn nhớ, khi xem tin tình tình báo 13 tình hoa của Đạo Môn do bỏ câu đưa đến, đọc đến phần tư liệu của Phi Dương Tử hết một quyển sách dày mà kinh sợ trong lòng a —— người này như vậy mà học rộng tài cao loại khủng, không phải nghiên cứu vì xưng vương làm thánh hay để cái tạo thế giới, mà một lòng ở trong phòng nghiên cứu đạo, tìm kiếm một con đường phi thăng cho riêng mình.

"Không dám, không dám, bản đạo trẻ người non dạ, sao dám cùng đạo huynh luận đàm "

Chỉ có Phi Nhiên Thù nghe là hiểu được ý, cô nương này chỉ cần nhấn mạnh "nàng còn trẻ", người khác nắm bắt điều này là được rồi, mấy chuyện khác là không quan trọng.

Hành Ca nhìn khuôn mặt ôn nhu tuấn tú của Phi Dương Tử, đột nhiên thở dài một hơi, nói:

"Từng lo đa tình tổn hại tâm đạo, vào núi chỉ vì sợ khuynh thành. Đạo huynh vì tìm kiếm đại đạo, ước chừng khắp cả chúng sinh, người khác chỉ nhìn thấy ‘dâm’, bản đạo nhìn thấy toàn là phóng đảng buông thả."

Phi Dương Tử biểu hiện cứng lại, "Là?" Hẳn hơi trầm ngâm, sau đó lấy một loại ánh mắt hoàn toàn mới nhìn Hành Ca, nói, "Hành Ca đạo hữu đây là nói, con đường đại đạo?"

Hành Ca nói:

"Chính là như vậy. Giáo đồ Đạo Môn vạn ngàn, có người thanh tu nhập đạo, có người lấy kiếm nhập đạo.....mà chuyện nhập đạo, ...hiện tại rất gian nan. Bởi vì vạn vật luôn kiên nhẫn, không bền lòng thì sẽ luôn biến chuyển, không hình không thái, đi tới vô định, vô tình nhất là đa tình, đa tình lại tựa như vô tình. Chuyện đời không có “nếu như” hay “có lẽ”. Chuyện người, vốn đơn giản như vậy mà nói."

Phi Dương Tử nghe vậy, nhất thời mất lộ ra vẻ thông suốt, phảng phất như phát hiện ra Hành Ca là một loại bảo vật gì đó, nhìn chăm chăm lấy nàng.

Im lặng một lát, bỗng nhiên hẳn lộ ra ý cười gian nan, nói:

"Hành Ca nói như vậy, chuyện không bền lòng định, bản đạo. Khụ, ước chừng khắp cả chúng sinh vẫn cứ mù cầu chính đạo, đến tột cùng là nên làm gì mới có thể chân chính rõ ràng?" Lời nói ra đây nhất thiết, khó nén nhiệt tình.

Hành Ca nhin không được lại nhìn vị đạo hữu đáng mạo đẹp đẽ này thêm hai lần, lời nặng ý dài nói:

"Hành Ca không dám ôm ước vọng đàm luận chỉ giáo. Chỉ là chuyện vô thường, nói ra lại không thường. Phi Dương tử đạo huynh giờ khắc này là tìm kiếm thăm dò, muốn biết chính đạo là cái gì? Không ngại nói thẳng, ngươi không sờ tới không nhìn thấy, không có nghĩa là nó không tồn tại, chỉ đại biểu là ngươi còn phải đi rất nhiều và xa."

"Nói đơn giản, chính là thế giới lớn như vậy, hẳn là nên ra ngoài xem xem?"

"Nhưng thiên vận luân hồi, mưu cầu đại đạo cũng không cần phải đi tìm kiếm lung tung, có khả năng là ở ngay bên cạnh, “bỗng nhiên quay đầu người đứng đó, dưới tàn tro”."

Phi Dương Tử trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên thốt lên một câu:

"Cái kia ở bên cạnh, Hành Ca đạo hữu sẽ không phải là chỉ —— Phi Hồng Tử chứ?"

Hai người cùng nhau nhìn phía Phi Hồng Tử, chỉ thấy nàng từ đầu tới cuối hứng thú đứng một việc, tầm mắt nóng rực chưa từng rời khỏi ghế chủ vị, bên trên nó vị Vô Song công tử đang rảnh rỗi quá ngồi ăn chè đậu xanh, mà vị Phi Nhiên Thủ công tử kia không nhúc nhích chút nào, ánh mắt từ ái vừa ăn chè vừa nhìn chúng sinh, nghiêm nhiên trở thành nửa người nửa thánh.

Phi Dương Tử rung mình một cái, "Nếu như con đường chính đạo là Phi Hồng Tử sư muội, bản đạo quyết định. Chuyển qua Thanh Hoa quan, thanh tu nhập đạo."

Hành Ca an ủi:

"Không nên bi quan như vậy, cũng không nhất định là Phi Hồng Tử đạo hữu a, ta thấy Thiên Cơ cung chương giáo chân nhân, “ước chừng” chắc là không sai a."

Lời vừa nói ra, trong Trùng Minh trong điện đột nhiên yên tĩnh lại.

Bạch Ngọc Kinh không còn quấy rầy Thanh Hoa quan Phong Chân cùng Mạc Bi Hoan nữa, Phi Hồng Tử cũng không si mê dùng ánh mắt quấy rầy Phi Nhiên Thủ. Phi Nhiên Thủ vút luôn bộ mặt từ ái dùng ánh mắt quấy rầy chúng sinh, mọi người nhất trí nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hành Ca, đến lúc này vẫn không hề biết mình nói ra cái gì.

Sức mạnh của im lặng, vĩnh viễn nặng hơn so với huyên náo ồn ào.

Hành Ca trong lòng lắc đầu liên tục, cái đám tu đạo này, luôn cả tên Phi Nhiên Thủ không tu đạo, đều là cái thứ xấu xa a.

Một mặt giả bộ không để ý tới nàng, cùng người khác vừa nói vừa cười, trên thực tế mỗi một người đều phân ra con mắt thứ ba nhìn chằm chằm nàng, còn nghe trộm nàng nói chuyện a.

Đây là cái thói xấu gì? Không thể cùng vị Thiên Cơ cung nam nói chuyện tu hành hay sao?

Đến giờ nàng vẫn hồn nhiên, không hiểu cái chữ “ước chừng” đối với Thiên Cơ cung có ý nghĩa như thế nào.

• Đoạn này tác giả chơi cái chữ “ước chừng” vào câu nói, ta phí hết sức ba trâu chín hổ để làm cho nó rõ ràng một chút, nếu sạn quá, xin bỏ qua.

Trong một bầu không khí đầy im lặng, Phi Dương Tử coi như là rõ ràng rồi:

"Nghe quân một lời nói, còn hơn mười năm tu hành a. Hôm nay có thể kết bạn với Hành Ca tiểu hữu, bản đạo thật là không uống công chuyển này. Ngày khác nếu Hành Ca muốn so tài Huyền Môn thuật số hoặc Đạo Môn bí thuật, có thể tới tìm bản đạo. Bản đạo cái gì đều hiểu sơ, nhưng lúc nào cũng cái đồng ý tiếp đón."

Nói xong, hướng về Phi Nhiên Thủ chấp tay, lại cùng Hành Ca và chúng đạo hữu cáo biệt, kéo Phi Hồng Tử rời đi.

Phi Hồng Tử mặc dù không muốn đi, nhưng không dám chống đối sư huynh, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận mỗi bước theo sát đi ra ngoài.

Bên ngoài Trùng Minh điện, giáo chúng Thiên Cơ cung tiến lên nghênh tiếp, tranh nhau hỏi vị Đạo Môn chi tú này có xứng danh hay không.

Phi Hồng Tử thật ra không để ý Hành Ca chút nào, mục đích của nàng chỉ muốn gặp Vô Song công tử Phi Nhiên Thủ mà thôi, nhưng vào lúc này Phi Dương Tử lại làm ra vẻ mặt thần bí mỉm cười, chỉ nói hai chữ:

"Thú vị".

Giáo chúng không thể nào phân tích được hai chữ này, nhưng từ biểu hiện mà thấy, Phi Dương Tử đạo huynh hình như chấp nhận vị Đạo Môn chi tú này rồi, chỉ là. hai chữ thú vị, là xưng tụng hay khích lệ?

Phi Dương Tử chấp tay nhìn mây mù bay đầy núi Lăng Vân Phong, biểu lộ cảm xúc:

"Sống lâu như thế mới gặp được một người nói hươu nói vượn đạt đến trình này a. đặc biệt là không hề biết xấu hổ mới tài, rất giống phong thái của ta khi còn trẻ."

“Sư huynh phong nhã hào hoa, hiện tại cũng không già." Phi Hồng Tử nói.

"Sư muội, đừng như thế khen ngợi sư huynh, trong lòng huynh sợ....."

Phi Dương Tử nhớ tới Hành Ca thuận miệng nói lung tung "Bỗng nhiên quay đầu người đứng đó", không khỏi có chút sồn tóc gáy.

"Sư huynh người nghĩ nhiều rồi, ta chỉ muốn người bỗng nhiên quay lại nhìn một chút, có người cản đường kia có biết hay không?"

Phi Dương Tử vừa quay đầu lại, chỉ thấy Phi Hồng Tử biểu hiện lo lắng, mà phía trước cách đó không xa, một người đang lau kiếm chờ chém người, chính là Bạch Ngọc Cốt.

"Hừ, đồ nhát gan." Bạch Ngọc Cốt nhìn bóng lưng Phi Hồng Tử, lạnh lùng nói.

"Ồ, bản đạo còn tưởng là ai, hóa ra là băng thanh ngọc khiết nhưng tâm thì để ở quán trà Bạch Ngọc Cốt sư thúc a. Đáng tiếc là bản đạo có chuyện quan trọng trên người, bằng không tất nhiên sẽ hưởng sư thúc lĩnh giáo cái quán trà nào gần đây có trai đẹp nhất. Đi trước một bước!"

Phi Hồng Tử nói xong, đẩy sư huynh ra, triển khai thần hành bộ pháp, trong nháy mắt biến mất trong rừng núi.

Phi Dương Tử lại cười cười nhìn Bạch Ngọc Cốt, thân hình như chim yến, áo dài phiêu phiêu, bay vào mây.

"Sư thúc, không đuổi theo sao?" Mục Thư Kiếm dè dè dặt dặt mà dò hỏi.

Bạch Ngọc Cốt lạnh lùng liếc hắt một cái: "Ta đang chờ đại sư bá của người."

Mục Thư Kiếm bị ánh mắt kia nhìn làm cho run lên một cái, vội vã từ bỏ ý nghĩ gieo tai họa cho người khác, lẩm liệm nói:

"Đại sư bá thật không ra gì, hai người bọn ta đến thiên hạ đệ nhất trang, cái cần chính là cốt sư thúc phải tỏ ra một thân thân chính khí, làm trụ cột vững vàng cho chúng ta, ngoài chém gian nịnh, trong môn thì nghiêm túc thì mới đúng a!"

"Người học được cái miệng lưỡi trơn tru từ đại sư bá rồi!"

Bạch Ngọc Cốt không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên ửng đỏ mặt, vỗ cho Mục Thư Kiếm một chưởng.

Mục Thư Kiếm kinh hãi đến biến sắc, lăn khỏi chỗ, miễn cưỡng né được. Chỉ thấy chưởng phong xuất ra, một gốc cây đại thụ ngọn tận trời xanh đứt gốc mà ngã, lao đã lao đảo.

Đại sư bá quả nhiên là sáng suốt, tiểu sư thúc hung ác dữ dội như vậy, xác thực không thể tùy tiện mà thả lỏng được, phải chặn dất a. Nhưng Mục Thư Kiếm hần có trêu ai ghẹo ai đâu!

Hần vốn xuất thân từ Long Môn, gân cốt đã không tốt, nhưng lao lực thiên tân vạn khổ mới gia nhập được vào Đạo Môn, không thể cứ như vậy mà chết trong con hòn dỗi của tiểu sư thúc —— nếu như vậy thật là không có thiên lý.

Mục Thư Kiếm trong lòng có nước mắt.

Nếu như giờ khắc này Mục Thư Kiếm chỉ là trong lòng có lệ, hẳn tuyệt không nghĩ tới sau một khắc, trong đầu của hắn lại ngập nước luôn.

"Lưu Phong, Hồi Tuyết, mau đỡ ta vào nhà, ta xem không nổi hình ảnh tàn nhẫn như vậy. Rốt cuộc ta nhìn lầm, hay trước mắt là thật đây —— cái tên heo nào chém gãy Đại Thụ oai hùng của nhà chúng ta? Nó đứng ở Lăng Vân Phong canh gác cho thiên hạ đệ nhất trang, có trêu ai ghẹo ai đâu? Tại sao? Tại sao như vậy."

Thiên hạ đệ nhất trang đại tổng quản Tàn Miên Miên, đang được hai người cái hầu gái nâng đỡ, thân như liễu yếu đang khóc lóc như mưa, khuôn mặt đau xót như mất cha, cứ như vậy xuất hiện ở cạnh cái cây, buồn buồn bã bã, thậm chí phái người đi kiểm đại phu đến, miệng nào lẩm bẩm "Cứu Đại Thụ, cứu Đại Thụ a."

Mục Thư Kiếm vào giang hồ tự nhiên đâu có ít? Nhưng hắn chỗ nào gặp được một trận chiến dạng này?

Nhất thời liền choáng váng, trở mặt ra mà nhìn thần y Cổ Thanh Cừ cứ như vậy xuất hiện tại cái cây, xoa bóp chỗ này, sờ mó chỗ kia, thậm chí khoa trương lấy ra hai cái ngân châm hướng vào cái cây mà.....châm cứu. Sau đó vô cùng ngưng trọng nhìn Tàn Miên Miên, nói:

"Đại Thụ huynh đệ thương thế quá nặng, thuốc và kim châm vô hiệu rồi. Tàn tổng quản, ta và tập thể bác sĩ đã cố gắng hết sức, người nên bi thương."

Tàn Miên Miên, Cổ Thanh Cừ cùng hai vị hầu gái, bốn người tám con mắt cứ như vậy trừng trừng nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Cốt cùng Mục Thư Kiếm.

Mục Thư Kiếm vội vã đến xem kẻ cầm đầu tiểu sư thúc.

Bạch ngọc Cốt vốn vẫn còn ở ngoài, có điều cũng nhận ra tình huống không đúng, liền đề hỏi Mục Thư Kiếm:

"Phát sinh chuyện gì? Hai người này tới gây hấn? Người đắc tội qua bọn họ?"

Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ánh mắt hung ác, "Cô nương kia khóc đến thương tâm như vậy, người không phải là đối với người ta làm ra chuyện cảm thù gì chứ? Nếu như vậy, ta không thể làm gì khác hơn là thanh lý môn hộ rồi!"

Mục Thụ Kiếm nghĩ thầm, đi theo cái vị tiểu sư thúc vừa hung tàn, vừa không não này, hờ một chút là muốn mất mạng không minh bạch, không bằng. . . .

"Ta không giết cái cây, cây lại vì ta mà chết. Tuy rằng cũng không phải tại hạ tự tay giết chết vị. Đại Thụ tráng sĩ này, nhưng tại hạ khó tránh khỏi liên can, tại hạ đồng ý phụ trách, đồng ý bồi thường cho thiên hạ đệ nhất trang, cho dù là bất kỳ yêu cầu bồi thường gì. Nhưng mà. tại hạ không có tiền."

Cố Thanh Cừ vừa nghe, nhất thời cười như con hồ ly, nói:

"Nói đến tiền há chẳng phải quá tục? Công tử đồng ý phụ trách là tốt rồi. Phục Linh, Đỗ Trọng, mang vị công tử này về trang, thu xếp cho ở trong Kỳ Hoàng lâu của ta."

Hai hầu gái buồng Tần Miên Miên ra, đối với Mục Thụ Kiếm nói:

"Xin mời."

Tần Miên Miên không ai nâng đỡ, lập tức đi qua hướng Cố Thanh Cừ ngã liền trên người, Cố Thanh Cừ cả người cứng đờ.

"Cố tiên sinh, Đại Thụ bị chết thật đáng thương a. Miên Miên cảm giác sắp thở không nổi, người ôm Miên Miên vào trong lòng."

Tần Miên Miên lôi kéo tay của Cố Thanh Cừ hướng về trên người mình thả xuống, hiếm thấy Cố Thanh Cừ lại không có phản kháng, trong lòng nàng vui vẻ, nhưng sau một khắc liền vui không được rồi.

Cố Thanh Cừ thuận thế điểm huyết đạo của nàng, đem bàn tay đang sờ loạn trên người của hấn vứt ra.

Mục Thụ Kiếm không thấy hai người này âm thầm giao chiến, chỉ cho rằng vị Tần đại tổng quản này khốc suất mướt chưa hết thương tâm, Cố Thanh Cừ đang an ủi. Trước khi đi không nhìn được quay đầu lại dặn dò Bạch Ngọc Cốt:

"Tiểu sư thúc a, người ngoan ngoan đứng ở đây chờ đại sư bá, ngàn vạn lần đừng chạy loạn, cũng không động tay động chân, một cái lá cây cũng đừng sờ loạn. Ghi nhớ kỹ ghi nhớ kỹ."

Bạch Ngọc Cốt gật đầu, nói:

"Người đi đi. Tuy người là người của Lương Nghi Sơn Trang, lại để cho người ta đến tận cửa mà bắt rết, có chút nhục nhã đó. Bất quá người đừng cảm gánh chịu, biết sai có thể sửa, mới không thẹn với đạo dùng kiếm, có thể đạt được cảnh giới chi kiếm, trong lòng sẽ ngộ ra nhân kiếm hợp nhất. Sư thúc vĩnh viễn là sư thúc của người."

Mục Thụ Kiếm suýt chút nữa là phun ra một ngụm máu. Hấn đây là vì ai vậy?! Tại sao tiểu sư thúc một chút tự giác đều không có? Còn coi hấn là một lãng tử khôn khéo bội tình bạc nghĩa giờ quay đầu? Còn đang bên kia ra cái dáng tha thứ khoan dung hấn. Hấn trên ai ghẹo ai a!

Mục Thụ Kiếm trong lòng có hận.

Mục Thụ Kiếm theo hai vị hầu gái đi trở về, đột nhiên nhớ tới Tần Miên Miên và Cố Thanh Cừ đối với hai người này xưng hô không giống, liền hỏi:

"Hai vị rốt cuộc là gọi Lưu Phong Hồi Tuyết, hay là Phục Linh Đỗ Trọng?"

Trong đó một vị hầu gái nhớ lại Phi Nhiên Thù, Tần Miên Miên, Cố Thanh Cừ, Thừa Ảnh, gần đây lại thêm Hành Ca chế biến thêm cách gọi, không biết trả lời ra làm sao, đành nói:

"Tình huống là như vậy. Tên đầy đủ của tỷ nữ tên là Xuân Giang Lưu Phong Phục Linh hay tiểu mỹ nữ cũng được."

Người còn lại nói:

"Tỷ nữ tên đầy đủ là Nguyễn Hoa Hồi Tuyết Đỗ Trọng, tất nhiên tiểu mỹ nữ cũng được."

Mục Thụ Kiếm đột nhiên không dám tra cứu tiếp. Hấn có linh cảm nếu như hấn tiếp tục hỏi, sẽ hỏi ra "chúng ta đều là 'tiểu mỹ nữ'", hỏi loại vấn đề này chính hấn liền muốn đánh mình hai tát tai. Quả nhiên là sâu xa.

Thiên hạ đệ nhất trang, đến tỷ nữ cũng sâu không lường được như vậy a.

Chương 17: Ta Muốn Phát Bệnh

SeagateHDD

Đã qua giờ ngọ, quần hùng Đạo Môn ở bên ngoài Trùng Minh điện đã được các thị nữ của thiên hạ đệ nhất trang mời đi dùng bữa.

Mà ở trong Trùng Minh điện, luận đạo vẫn không có dấu hiệu kết thúc, nhưng lại có tiếng cổ cầm truyền ra.

Công Tôn Dị nghe ra là Phi Nhiên Thù đang đàn, không nhịn được lắc đầu liên tục.

Long Tiềm thấy thế, hỏi:

"Người lắc đầu là ý gì?"

Công Tôn Dị nói:

"Không có gì, chỉ là đối với tài nghệ của Phi Nhiên Thù, ta đặc biệt tán phục, bất kể là chèo thuyền đánh xe, vẫn là đánh Hồn Độn khúc này."

"Hồn Độn khúc?"

"Người ở lâu trong thâm cung tự nhiên là không biết, Hồn Độn khúc này là do một cao thủ về binh khí trên giang hồ vì thiên hạ đệ nhất trang mà phổ, trong khúc đàn ẩn chứa mấy chục loại âm thanh của binh khí, khi biểu diễn cần dùng nội lực mà thúc đẩy, âm thanh truyền ra càng xa, biến hóa càng nhiều. Người ở bên cạnh nghe chỉ cảm thấy du dương, nhưng có thể ảnh hưởng đến người ở xa. Đặc biệt là người luyện võ, võ công càng cao, liền có thể nghe ra được nhiều loại âm thanh của vũ khí, bị quấy nhiễu tâm thần nhiều hơn."

Long Tiềm nheo lại mắt, "Vì lẽ đó chúng ta bây giờ mở ra thần thức, cũng không nghe được bên trong điện trò chuyện cái gì?"

Công Tôn Dị gật đầu, "Đúng là như thế. Có điều khúc này đối với người biểu diễn hao tổn rất lớn, Phi Nhiên Thù hần."

"Hao tổn? Chỉ là đánh đàn hao tổn, đối với trấn hồn châu có thể chữa trị nội thương bá đạo thì tính là cái gì? Đạo môn chi tú kia, hần sớm đã nắm trong lòng bàn tay rồi. Thúc công mặc dù tự xưng không theo phụ mẫu, nhưng hần đây là đứa con sự nhẫn nại của người ta, trong người của hần chảy dòng máu của vương thất là không thể thay đổi." Long Tiềm tựa như cười mà không phải cười, khuôn mặt trẻ con lộ ra gần buồn.

Công Tôn Dị nhìn hần, rất muốn nói với hần, không nên nghĩ đến việc đấu đá cùng Phi Nhiên Thù.

Một người mà ngay cả sinh mệnh cũng có thể nghịch thiên mà đi, hần thực sự không nghĩ ra, còn ai có thể làm địch thủ của hần.

Tối thiểu, từ ngày Công Tôn Dị quen biết Phi Nhiên Thù đến nay, chỉ gặp qua hần tự làm mình bị thương thì có, chân chính bại dưới tay người khác còn chưa thấy qua bao giờ. Nhưng mà hần biết, có nói cũng như không, vị này tổ tông sẽ không nghe.

Huyết thống, đúng là rất kỳ diệu. Về góc độ cứng đầu cố chấp này, bà con thân thích nhà người rất giống nhau a.

Trong điện Trùng Minh, người đánh đàn quả thật là Phi Nhiên Thù.

Phong Chân, Mạc Bi Hoan cùng Bạch Ngọc Kinh chia nhau ngồi hai bên, Hành Ca đứng ở chính giữa, song phương đối mặt với nhau, hiện tại là một mảng trầm mặc không trò chuyện.

Tình cảnh lúng túng.

Cái bụng cũng đói rồi.

Vừa nghĩ đến đói bụng, bụng của Hành Ca nhất thời kêu....rột....rột.

Hành Ca xấu hổ, nếu như lúc nào cũng chỉ muốn ăn cơm, cùng Cầu Đàn khác nhau chỗ nào? May là Phi Nhiên Thù đang đánh đàn rất to, sẽ không có người chú ý tới bụng của nàng đang kêu cái gì chứ?

Khi khi.

Nghe tiếng cười, Hành Ca liền biết chính mình suy nghĩ quá mức ngây thơ rồi.

Tiếng đàn mặc dù là to, nhưng cũng không át nổi tiếng đói bụng cùng tiếng cười khi khi phát ra, mỉa, thật là oan gia ngõ hẹp mà, Hành Ca thật sự chỉ muốn nói một câu cáo từ, sau đó vung tay một cái tiêu sái mà đi như áng mây, tiếng cười phát ra đầy ngụ ý khiến nàng thật chịu không nổi mà.

"Xem ra Hành Ca đạo hữu không gạt bỏ được tham niệm a." Bạch Ngọc Kinh cười nói.

Phương pháp tu của Lưỡng Nghi Sơn Trang vốn chú trọng về thể hình, cơ thể rắn chắc oai phong凛冽, cả người tản ra khí chất dương cương của người tập võ, không tự do giống người tu bên Thanh Hoa, mập gầy lùn béo là không giống nhau.

Hành Ca không nhịn được chăm chú nhìn hán, nói:

"Bị nhốt liền ngủ, đói bụng liền ăn, khát liền uống, Đạo Pháp Tự Nhiên chính là như vậy."

"Nếu bị nhốt không ngủ, đói bụng không ăn, khát không uống, liền được coi như là chính đạo rồi hả?" Bạch Ngọc Kinh hỏi.

"Không phải vậy. Bị nhốt không ngủ, vượt qua khổng khó. Đói bụng không ăn, vượt qua đói bụng. Khát không uống, vượt qua khát. Đây là tu hành, cùng người đi trước là trăm sông đổ về một biển." Hành Ca nói.

Bạch Ngọc Kinh đắm chiêu, sau đó hỏi Hành Ca một vấn đề, mà từ khi nàng bước vào Trùng Minh điện, hán vẫn canh cánh trong lòng đến bây giờ:

"Tại hạ muốn biết, hôm nay Hành Ca đạo hữu vận trang phục như vậy, là thô tục hay tự nhiên? Hay là con đường tu hành nó thế?"

Hành Ca suy nghĩ, đây là xa luân chiến a? Thiên Cơ cung bị nàng đá đi rồi, giờ Lưỡng Nghi Sơn Trang mở miệng, quả nhiên đến khi Thanh Hoa quan mở miệng pháo mới là then chốt a.

Ồ miệng pháo là cái gì? Tại sao cảm giác từ này rất chuẩn xác? Hiếm thấy một lần trong đầu của nàng có cảm giác nghe hiểu được, tinh thần của Hành Ca cảm giác liền hơi phấn chấn, bệnh thần của mình có vẻ chuyển biến tốt hơn một chút rồi.

Nàng nhớ tới Bạch Ngọc Kinh đang hỏi, thần nhiên nói:

"Thân mang vấy ngấn, đầu tóc búi sơ, bản đạo chính là đem thân xác này vào trần thế nhưng trong lòng thực tại đang ở cõi trên a, không vướng chút bụi trần."

Bạch Ngọc Kinh cười ha ha, đầy hứng thú mà nhìn Hành Ca.

Hành Ca bị nhìn đến mức như thú trong lồng không khỏi nghĩ thầm, tướng mạo xinh đẹp mà hành tẩu giang hồ, quả nhiên không dễ dàng, bị người trêu hoa ghẹo nguyệt là không thể tránh được, khó tránh khỏi.

Có điều nàng cảm thấy người có nguyên tắc nhất, đối với sắc đẹp của nàng lại không xem vào mắt, là A Phi nha.

Không sai, Phi Nhiên Thủ mặt như châu ngọc đang phía trước, đối mặt với nàng nhưng đầy định lực.

Những người khác chắc chắn đối diện với sắc đẹp của nàng, trong lòng phải loạn thành một đoàn rồi, ít nhất thì là thú tính trong người đang cố gắng áp chế xuống mà thôi. ozm

Nói đến Phi Nhiên Thủ.

Nàng liền không nhịn được nhìn hán một chút.

Hành Ca cũng không biết mình muốn tìm kiếm cái gì, chẳng qua là khi Phi Nhiên Thủ nhìn về phía nàng, lại nở ra nụ cười sáng quắc, trong lòng của nàng bỗng nhiên hạ xuống.

Nàng vẫn nhớ đêm qua lúc nói đến chuyện ứng đối luận đạo, trong mắt hán chợt lóe lên nét âm đạm, phảng phất như đối với nàng thất vọng.

Nàng cũng là lần thứ nhất thấy được Phi Nhiên Thủ có bộ dáng thất vọng này, làm cho nàng trần trọc mắt ngủ, vì lẽ đó mới thức trắng đêm mà xem Nam Hoa Kinh.

Ôi, từ xưa đến giờ giàu dễ thì khó nghèo mà, đều do hán vừa lúc bắt đầu, lại đối với nàng quá mức thân mật dung túng.

Tuy rằng không thừa nhận, nhưng nàng cuối cùng là quá ý vào cố nhân, không biết sợ hãi rồi.

Pháp sư a pháp sư, nhân gian này, sao cứ như vậy quấy nhiễu lòng người.

"Tâm của Hành Ca đạo hữu thật là ở cõi trên sao?" Bạch Ngọc Kinh đầy hứng thú mà nhìn Hành Ca liếc Phi Nhiên Thủ.

Phong Chân cũng thấy buồn cười, trong Đạo Môn 13 tinh hoa, hán tuổi tác cao nhất, lại cùng Phi Nhiên Thủ quen biết lâu nhất, đến trang mấy ngày này liền nghe nói Phi Nhiên Thủ cùng đời Đạo Môn chi tú mới này có giao tình. Tận mắt nhìn thấy mới biết, Phi Nhiên Thủ mà ngày xưa hán quen là vạn phần thu liễm, nhìn thấy cảnh này, tình cảm giống như gió xuân ấm áp, điền đảo bốn mùa a.

Cho dù bị Hành Ca nhìn khiến mất hứng thú đánh đàn, nhưng Phi Nhiên Thù thủy chung chưa từng dịch ra ánh mắt, mãi đến tận khi Hành Ca chủ động dời tầm mắt đi chỗ khác hẳn mới thôi.

Hành Ca thông dong nở nụ cười, đối với Bạch Ngọc Kinh nói:

"Bần đạo lòng đang ở cõi, không ở trên."

Phong Chân mắt sáng lên, nói:

"Mới vừa nghe Hành Ca đạo hữu nói tới, Lưỡng Nghi Sơn Trang lấy kiếm nhập đạo, Thanh Hoa quan thanh tu nhập đạo, mà Thiên Cơ cung thì lại. . . .
. Lấy chuyện nhập đạo, như Hành Ca đạo hữu, chẳng lẽ là Tiên đạo?"

Nha nha, rốt cục nói đến điểm chính! Trên mặt Hành Ca rốt cuộc hiện vui mừng.

Nói đến đề tài chính, mau chóng xử lý tốt là có thể kết thúc buổi luận đạo này, sau đó sẽ không có người ngăn nằng đi ăn cơm!

Nội tâm của Hành Ca hưng phấn mà nhảy múa, suýt chút là không kìm nén được bản tính trời sinh của mình rồi.

Mà Phi Nhiên Thù thấy nằng lộ ra vẻ hớn ha hớn, liền có linh cảm, nằng lại muốn nói lời kinh người rồi.

"Thực không dám giấu giếm, bần đạo là tiên trời hạ phàm, rèn luyện một chút thì cuối cùng cũng phải trở về."

Lời ra khiến bốn bề lặng yên.

Bạch Ngọc Kinh đã không biết dùng vẻ mặt gì đối mặt với Hành Ca rồi.

Phong Chân cùng Mạc Bi Hoan lại khá bình tĩnh.

Mạc Bi Hoan đột nhiên thờ dài một hơi, nói:

"Bần đạo thực sự không chịu nổi, nên đi thì đi, vì sao vẫn cần quanh co lòng vòng nói chuyện như vậy? Tiếp tục nữa, khả năng là vị Đạo Môn chi tú ngàn năm có một này sẽ chết vì đói, đồ bề ra thì cái mặt của Đạo Môn biết để vào đâu?"

Lời nói này thốt ra Hành Ca suýt chút nữa là phun lệ, còn có người nhớ kỹ nằng đang đối bụng a.

Vị đạo hữu mập mập này thật là một người tốt a. Chờ chút, hần nói cái gì? Nên đi thì đi? Ai nên đi? Nếu ghét bỏ Thiên Cơ cung thì nằng còn có thể lý giải, tại sao Bạch Ngọc Cốt cùng Mục Thư Kiếm cũng là nên đi? Vừa rồi Bạch Ngọc Kinh đùa giỡn Bạch Ngọc Cốt chẳng lẽ là cố ý làm cho tức giận nằng? Để Mục Thư Kiếm đuổi theo cũng là muốn đuổi hần đi?

Này này! Đám người kia hai mặt nhìn nhau nở nụ cười là ý gì! Người nào tốt bụng đến giải thích cho nằng một chút a!

"Vô Lượng Thiên Tôn. Hành Ca đạo hữu, bần đạo có thể hỏi người một vấn đề?" Phong Chân hỏi.

"Xin mời." Hành Ca cẩn thận nói.

"Người vì sao cho là mình là tiên trời hạ phàm?" Phong Chân hỏi.

Vị đạo hữu hơi gầy này có biết nói chuyện hay không vậy? Có thể học hỏi vị đạo hữu mập mập kia một chút hay không? Hành Ca quá mất hứng, "Đạo hữu, người đang ở đây hoài nghi, vì ta quá đẹp chăng?"

Phốc.

Bạch Ngọc Kinh nhịn không nổi rồi, trà phun luôn.

Phong Chân nghẹn lời một hồi, liền cũng biết mình hơi hơi khó, tỉnh tể nhìn nằng vài lần, nói:

"Tuy rằng bần đạo cũng không muốn hoài nghi cái này, nhưng tiên trời hình dạng ra sao, người và ta đều không biết, bần đạo thực sự không thể không hoài nghi, muốn hỏi cho rõ ràng ai."

Hành Ca không phục, nhắc tay, "Trọng tài đại nhân, ta phản đối, phản đối đối phương đạo hữu công kích hình dáng ta ác ý."

Phi Nhiên Thù thật không biết sự tự tin của Hành Ca đối với mình từ đâu mà có, mặc dù nằng có vẻ muốn "cả vú lấp miệng em" không nổi rồi mới nhờ hần, bèn không nhịn được cười nói:

"Phản đối vô hiệu. Có điều, Phong Chân đạo trưởng giờ khắc này phải biết, tiên trời hình dạng chính là giống Đạo Môn chi tú. Khi thấy nằng xinh đẹp, đó chính là mỹ nữ thiên tiên, khi hình dáng nằng xấu, chính là hiện ra phong thái phàm nhân, nói chung thì phong thái nào cũng là thiên tiên."

Hành Ca nghĩ rất đúng, "Trọng tài đại nhân nhìn rõ mọi việc, nói đúng trọng tâm. Bần đạo chỉ có thể nói, người cũng soái ca như thiên tiên."

Bạch Ngọc Kinh nghe vậy, chợt cảm thấy dạ dày không khỏe.

Hắn thành tâm thành ý hỏi một vấn đề: "Các người bình thường đều như thế này tán gẫu sao?"

Phi Nhiên Thù cùng Hành Ca đồng thanh trả lời:

"Đúng, có vấn đề gì sao?"

Bạch Ngọc Kinh nổi lên lòng tôn kính, nói làm bầm:

"Không có gì, các người quả nhiên điên không lường được."

Mà lúc này, chỉ còn có Phong Chân nhớ mình muốn hỏi cái gì:

"Hành Ca đạo hữu, người vẫn chưa trả lời vấn đề của bản đạo, người vì sao cảm giác mình là tiên trời hạ phàm?"

Hành Ca nheo mắt, nổi lên vẻ kiêu ngạo, nói:

"Đây là một loại trực giác." Về mặt năng nghiêm túc, tiếp tục nói: "Thực không dám giấu giếm, thời điểm bản đạo làm thần tiên, còn có một vật cười, cái lưng của nó đã rộng hơn một ngàn dặm rồi, lên trời cao vào biển rộng, không gì không làm được."

"Người nói là Côn Bằng?" Phong Chân nhìn Hành Ca, trong ánh mắt mang theo vài phần mừng rỡ.

• Côn Bằng : giải thích quá rắc rối, coi như quái thú đi nha^^

"Hành Ca a Hành Ca, người đêm qua một đêm không ngủ, là tu tập 《 Nam Hoa Kinh 》?" Ánh mắt của Phi Nhiên Thù toát ra vẻ cảm động.

Hành Ca nhìn Phi Nhiên Thù, lại nhìn qua Phong Chân, nhìn lại Bạch Ngọc Kinh một chút, thấy Mạc Bì Hoan ánh mắt đầy nóng bỏng, trong lòng cảm giác đột nhiên nặng nề.

Cảnh tượng này khá quen a, ký ức ủa về, lần trước tình huống phát sinh cũng là tương tự, Phi Nhiên Thù thì một bên lôi kéo nàng, nói rằng trần hồng châu là đồ vật của Đạo Môn, nàng chỉ là lọ chứa, mà không phải cái gì tiên trời hạ phàm. Lần này.

"Ta không nghe, ta không nghe, ta không nghe các người muốn nói cái gì, cũng không cần nói cho ta biết!"

Hành Ca che lỗ tai, biểu hiện bi phẫn.

Chỉ có Phi Nhiên Thù biết nàng vì sao như vậy.

Mười ngón tay của hắn lướt qua dây đàn, trong miệng đọc từng chữ nhưng nghe thấy rõ ràng, chữ chữ xuyên qua tai của Hành Ca.

"Hành Ca a Hành Ca, người có nhớ, khi người biết Nam Hoa Kinh là tín vật truyền thừa của Đạo Môn, ý đồ bán nó giá năm trăm lượng Phi mỗ, lúc đó, người nói cái gì?"

Hành Ca nghe vậy, chậm rãi mở to hai mắt.

Loại hành động như tình ngộ này xuất hiện trên người của Hành Ca, Phi Nhiên Thù tuy nhìn thấy được, lại nói ngược.

Hắn gật gật đầu, "Được rồi, biết người không nhớ rồi."

Lúc đó, Hành Ca nói thế này với Phi Nhiên Thù: như vậy, ta xem người có cốt cách thanh kỳ, là kỳ tài luyện võ khó gặp, sau đó giữ gìn hòa bình cho thiên hạ giang hồ vô lâm, nhiệm vụ liền rơi trên bả vai của người. Hiếm thấy ta với người hữu duyên, nơi này có một quyển Võ Công Bí Tích, năm trăm lượng bạc bán cho người.

Hành Ca mặc dù lúc đó có ăn nói linh tinh, ngược lại có một điểm tuy dốt nhưng nói đúng rồi ——《 Nam Hoa Kinh 》 là Võ Công Bí Tích.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có Phi Mỗ Ở Đây, Người Sẽ Không Chết

Thế nhân đều biết, Nam Hoa Kinh là tín vật truyền thừa của Đạo Môn chi tú.

Thế nhân đều nghe nói qua, trấn hồn châu là tín vật đòi đòi truyền lại của Đạo Môn.

Nhưng thế nhân lại không biết, trấn hồn châu cùng Nam Hoa Kinh lại có mối quan hệ rất đặc biệt.

Trấn hồn châu lấy năm âm tháng âm ngày âm sinh của người chí âm làm ký chủ, Nam Hoa Kinh thì lấy trấn hồn châu làm căn cơ tu luyện.

Vì lẽ đó, một quyển kinh thư ở trong tay người khác đơn thuần chỉ là kinh thư, nhưng nếu là Đạo Môn chi tú thì sẽ học được Đạo Môn chí cao tâm pháp —— Tiêu Diêu Du.

Biết ra chân tướng Hành Ca nước mắt liền chảy xuống, "Vì lẽ đó bản đạo cỡi Thần Thú ngao du thiên địa. Là bởi vì tu luyện Tiêu Diêu Du mà nằm mơ?"

Nàng không phải là tiên trời hạ phàm? Nàng không thể tiếp thu được chuyện này a!

Bạch Ngọc Kinh "Ồ" một tiếng, không hiểu nói: "Chi tú người tựa hồ rất kinh ngạc? Chẳng lẽ là hôm nay mới biết về tâm pháp Tiêu Diêu Du?"

Phi Nhiên Thù nghe hấn xưng hô Hành Ca là "chi tú người", biết rằng hấn đã tán thành thân phận của nàng, liền cười nói:

"Diệu Thiện pháp sư không hỏi chuyện thế tục, từ trước đến giờ cùng triều đình nước giếng không phạm nước sông, nhưng vì sao đến giờ vẫn vào cung giảng đạo, các người nói, đây là có gì?"

Bạch Ngọc Kinh hơi suy nghĩ, liền minh bạch, "Long Môn không ngờ cũng muốn thò tay vào Tẩy Nguyệt quan, thậm chí. muốn giám sát người đứng đầu hay sao?"

Vì lẽ đó Diệu Thiện pháp sư tìm ra Đạo Môn chi tú cũng không thông báo cho đồng môn, thậm chí môn hạ ở bên trong Tẩy Nguyệt vẫn không biết Hành Ca được truyền thừa?

Bạch Ngọc Kinh khẽ a một tiếng, lại nghĩ tới một chuyện, "Đúng rồi! Hiện nay người đứng đầu Long Môn Cửu vương gia vì vướng mắc thân phận hoàng gia, lại kiêng kỵ hoàng thượng, nên không dám hành động nhiều. Nhưng vào hai năm trước tuyển được Long Môn chi tú Du Từ Tiên, tên này độc như hồ ly lại dã tâm bùng bùng a!"

Lường Nghi Sơn Trang cùng Long Môn trước giờ vẫn không hợp nhau, hấn đối với Du Từ Tiên tự nhiên là không xa lạ gì.

Từ việc Du Từ Tiên từ bỏ công danh, đặc biệt đi vào giang hồ gây đủ thứ chuyện, còn ý vào tiền bạc của Thái Học các, mở ra không ít khách sạn tửu quán, Bạch Ngọc Kinh không nhận được cau mày, kẻ này là từ mấy năm trước có lẽ đối với giang hồ và Đạo Môn đã có mưu đồ?

Hành Ca cũng cau mày, bọn họ nói đến Du Từ Tiên có phải là tiểu Tiên Tiên nàng biết hay không? Trong ấn tượng của nàng tiểu Tiên Tiên bệnh cũng không hề nhẹ nha!

Hỡi giang hồ ơi giang hồ! Hai đại thế lực tìm người thừa kế chính xác quá.....tất cả đều có bệnh!

Phi Nhiên Thù chú ý thấy ánh mắt của Hành Ca bắt đầu lạc thần, nước miếng sắp rớt xuống rồi, liền vội vàng đem đề tài trở về, "Hành Ca, người có phải là đang nghi hoặc, vì sao Bạch Ngọc Kinh muốn xua Bạch Ngọc Cốt cùng Mục Thư Kiếm rời đi?"

Hành Ca hoàn hồn, liền vội vàng gạt đầu.

Bạch Ngọc Kinh đáp:

"Mục Thư Kiếm hấn nguyên bản xuất thân từ Long Môn, còn là con cháu của thế gia, vì lý do an toàn vẫn là cần tránh hiềm nghi. Còn tiểu sư muội, bởi vì chúng ta là dự định đề cử nàng làm Đạo Môn chi tú, tuy rằng bản thân nàng cũng không hay biết việc này."

"Vân vân, nàng là Đạo Môn chi tú, vậy thì không cần tới bản đạo nữa, cáo từ, ngày sau gặp lại."

Hành Ca đứng dậy ôm quyền, nhấc chân muốn đi, lại bị Phong Chân đạp lên váy.

Phong Chân nói:

"Hành Ca đạo hữu không việc gì phải gấp, nghe lão đạo nói một lời. Trấn hồn châu thất lạc đã hơn trăm năm. Trăm năm qua cũng chỉ là người có tài mới chiếm được nó. Bây giờ trấn hồn châu quay về Đạo Môn, lại ký thác lên người của đạo hữu, tự nhiên đây đã là ý trời rồi."

Lão đạo, người nói cũng phải ngừng lấy hơi chứ hả? Già rồi coi chừng đứt hơi đó.

Tuy nhiên, Hành Ca lòng dạ rộng rãi, không đi tính toán làm gì, hỏi một vấn đề khác:

"Các người bài xích Thiên Cơ cung không chỉ vì bọn họ có tác phong không thích hợp chứ?"

Mạc Bi Hoan thở dài một hơi, êm tai nói:

“Lúc ban đầu Đạo Môn vốn chỉ có hai nhánh, một nhánh là "Chứng đạo" Thanh Hoa quan, một nhánh khác là "Hộ đạo" Lưỡng Nghi Sơn Trang, mà Thiên Cơ cung về sau mới xuất hiện, tự lập thành một phái. Gần trăm năm qua, vì Hỏa Linh chân nhân cùng Thanh Huy chân nhân hai vị bất thể cao nhân xuất thế, mới làm cho Thiên Cơ cung bước vào ghi danh Đạo Môn.”

Thậm chí, bởi vì Thanh Huy chân nhân trở thành đương triều quốc sư, Thiên Cơ cung lập tức mở rộng, ở trong thiên hạ những người không rõ chân tướng, có không ít người còn cho rằng Thiên Cơ cung là đại biểu cho Đạo Môn.

Nhưng mà chân tướng là, Thiên Cơ cung cùng với những thế nhân khác, vốn không biết về những vật truyền thừa của Đạo Môn, ngoại trừ trấn hồn châu cùng Nam Hoa Kinh phong thanh ra ngoài, còn có Thanh Hoa Quan Thế tương truyền là《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》.

Mười năm trước, có người trong đêm khuya xông vào cấm địa của Thanh Hoa quan, Chứng giáo Thanh Tĩnh chân nhân đang lúc bế quan, Phong Chân cùng Mạc Bi Hoan và tứ đại đệ tử không địch lại người đến, 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 liền bị mất trộm.

Sau đó Thanh Hoa quan có suy đoán, hiện trong giang hồ người có võ công cao như thế, là không đến mười người.

Mà trong cấm địa bày ra tám trận Huyền Môn, có thể phá được trận này chỉ có bốn người, Thiên Cơ cung Thanh Linh cùng Thanh Huy chân nhân liền chiếm hai trong bốn người này.

Trấn hồn châu thất lạc, 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 mất trộm.

Đạo Môn làm sao vậy a Đạo Môn! Một phái to lớn như vậy, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra? Đạo Môn người tinh lại một chút a Đạo Môn!

. 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》? Trên đường bày bán mười tiền một quyển, phải chăng là nó 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》?

Hành Ca nhắc tay, "Bản đạo muốn cướp 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 này về chơi, nói vậy cũng là Võ Công Bí Tịch hả ?"

Mạc Bi Hoan cười vui nói:

"Đúng vậy a. Thế nhân đang nhìn sơ học 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》， chỉ là một bộ sách tình giản khuyên người làm việc thiện mà thôi. Mà Thanh Hoa quan lưu truyền xuống tất nhiên là nguyên bộ, phối hợp với trấn hồn châu có thể tu luyện được Thái Thượng cảm ứng tâm pháp, cùng với công pháp Tiêu Diêu Du, đều là Đạo Môn chí cao tâm pháp."

Lượng thông tin quá lớn, Hành Ca tâm có chút mệt a.

Có điều ngẫm lại tuy rằng 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 thất lạc, nhưng tốt xấu nàng đã học được Tiêu Diêu Du a! Trong lòng Hành Ca có chút cảm giác an ủi, nói:

"Nói như vậy, bản đạo hiện tại cũng là Võ Lâm Cao Thủ rồi."

"Không phải vậy. Tiêu Diêu Du chỉ là tâm pháp, không có chiêu thức. Nói tóm lại, chỉ dùng để phụ trợ trấn hồn châu phát huy tác dụng, không dễ cho thân thể của người chịu phản phệ."

Ha ha.

Hành Ca vô cùng thâm đạm, rung rung nhìn về phía Phi Nhiên Thù. Người vô tình, người lãnh khốc, người cố tình gây sự!

Phi Nhiên Thù cố gắng nhịn cười. Hành Ca a Hành Ca, đừng suy nghĩ lung tung, đón nhận sứ mệnh đi.

Hành Ca tuyệt vọng, nàng đột nhiên phát hiện nói lâu như vậy, vẫn không đến trọng điểm.

"Bản đạo vẫn có mấy nghi hoặc, Thanh Huy chân nhân là người trong Đạo Môn, tại sao lại vào triều làm quan? Chiếu theo đạo huynh, chỉ có người nắm giữ trấn hồn châu mới có thể học tập được Thái Thượng cảm ứng tâm pháp, như vậy trộm lấy 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 để làm gì? Trọng yếu nhất chính là, mục đích luận đạo lần này, lẽ nào chỉ là hướng về bản đạo phổ cập điển cố của Đạo Môn? Cùng nhắc nhở bản đạo, Đạo Môn dễ dàng mất bị trộm, cần phòng chống trộm cướp?"

"Vô Lượng Thiên Tôn." Thanh Hoa quan, hai vị đạo trưởng đột nhiên cùng niệm lên một câu đạo hiệu.

Bạch Ngọc Kinh nghe tiếng cũng đứng lên theo.

Làm sao vậy làm sao vậy? Nàng nói sai rồi cái gì không? Trận thế này là muốn cáo từ hay là muốn phát đại chiêu a? Hành Ca khản trương.

"Chúng ta luận đạo lần này, kì thực là hy vọng chi tú có thể vì Đạo Môn mà kiếm về Thái Thượng cảm ứng thiên." Phong Chân nói.

Dựa vào cái gì a? ! Còn xưng hô chi tú người cái gì a? Tại sao cảm giác mọi chuyện cứ như vậy mà vào tròng người ta! Trong lòng la lên, Hành Ca chỉ là

nhúu lại lông mày, không ngại học hỏi kẻ dưới:

"Xin hỏi, quyển 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 này là như thế nào thất lạc ?"

"Ồ Thanh Hoa quan thất lạc ." Mạc Bi Hoan nói như thế.

"Như vậy nên do ai tìm về?" Hành Ca lại hỏi.

"Đương nhiên là chi tú người rồi." Phong Chân rất chắc chắn mà nói.

"Dựa vào cái gì a? !" Hành Ca rốt cục nhịn không được rồi.

"Bởi vì ngài là Đạo Môn chi tú a!" Ba vị đạo hữu cùng kêu lên nói.

Hành Ca trợn mắt ngoác mồm, "Sau Diệu Thiện pháp sư, bản đạo chưa từng gặp qua người cứ cư nhiên mà vô liêm như các người."

"Vô Lượng Thiên Tôn." Thanh Hoa quan hai người lại niệm một tiếng.

Phong Chân trấn an nói: "Tuy rằng gánh nặng đường xa, nhưng chi tú người yên tâm, trước đây Chương giáo chân nhân cùng Nguyên trang chủ đã ủy thác cho Phi trọng tài tìm kiếm 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》. Tuy rằng không có manh mối, nhưng bây giờ có chi tú người ở đây, bản đạo suy nghĩ, nếu chi tú có thể mang về trấn hồn châu, như vậy nhất định cũng có thể mang về Thái Thượng cảm ứng thiên. Phi trọng tài cùng chi tú liên thủ, 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 quả thực kiếm dễ như trở bàn tay a, dễ như trở bàn tay."

Đến đây, Hành Ca như gặp đại mộng vừa tỉnh.

Vụ luận đạo này, chính là một cái hố.....hố sâu.

Đám người Đạo Môn này, mỗi người đều là tiểu yêu tinh a, bề ngoài ra vẻ Tiên Phong Đạo Cốt, ai mà ngờ, trên thực tế lương tâm rất rất rất xấu a! Gió trời khua chiêng huyền ảo thiên hạ, nói cho mọi người đều biết nàng mang trên người thần khí trấn hồn châu. Hoài Bích Kỳ Tội a! Cái này có biết bao nhiêu người đồ mắt muốn cướp nàng về phụ trợ luyện công a! Nàng trong nháy mắt trở thành mục tiêu công kích của toàn thiên hạ rồi.

Trước buổi luận đạo này Phi Nhiên Thủ hỏi nàng muốn gì, nàng nói muốn toàn thân trở ra.

Quá ngây thơ rồi a! Chẳng trách Phi Nhiên Thủ khinh bỉ nàng mà!

Trước mắt không muốn đám giang hồ lao vào tranh cướp bộ hài cốt của nàng, thì chỉ có hai con đường.

Một : chính mình trở nên mạnh mẽ, phương pháp là Tu luyện Thái Thượng cảm ứng tâm pháp.

Hai : phải để mọi người tin phục Đạo Môn chi tú, để cửa đạo bảo vệ nàng, phương pháp là Tìm về Thái Thượng cảm ứng thiên.

Bất luận cái nào, con đường duy nhất cũng phải đi tìm 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》 !

Hành Ca nhịn không được lại muốn hỏi thêm lần nữa, tại sao? Dựa vào cái gì a! Nhưng mà nàng từ trong mắt ba vị Đạo Môn tinh hoa, đều thấy được một luồng chờ mong thiết tha, vẻ chờ mong này tên là: trách nhiệm của Đạo Môn chi tú người a.

Tiếng đàn dần tắt, mang ý nghĩa luận đạo đã kết thúc.

Thời điểm ba vị tinh hoa của Đạo Môn đi ra khỏi Trùng Minh điện, mặt trời đã lặn, sương khói nhạt nhòa vây quanh đỉnh Lăng Vân Phong.

Giáo chúng dồn dập đón tiếp, hỏi dò tình hình luận đạo.

Ba vị tinh hoa hoa nhìn nhau nở nụ cười, nói:

"Chi tú, trăm năm khó gặp."

Có thể làm mấy vị nhân vật đứng đầu Đạo Môn cùng tán thưởng, nói như vậy vị Đạo Môn chi tú này thật có chỗ hơn người, đây thực sự là may mắn của Đạo Môn, phúc của Đạo Môn a.

Giáo chúng vui vẻ ra mặt, cùng nhau vây quanh ba vị tinh hoa rời khỏi thiên hạ đệ nhất trang.

Đoàn người đi ra ngoài trang, Mạc Bi Hoan đột nhiên ngửi được một mùi hôi thối kỳ lạ.

Men theo mùi mà đi, rốt cục phát hiện ra một bộ hài cốt đang tỏa ra mùi hôi.

"Ba thực hoàn. Hư Nguyệt phẩm a." Mạc Bi Hoan nhắm mắt, đọc thầm vãng sinh cứu khổ cứu nạn.

Giáo chúng Thanh Hoa quan ở phía sau ngay tại chỗ ngồi xếp bằng, vì Mạc Bi Hoan mà hộ pháp.

Bạch Ngọc Kinh thầm nghĩ, "người dẫn đường xuống Hoàng Tuyền Mạc Bi Hoan" quả nhiên là danh bất hư truyền.

Lưỡng Nghi Sơn Trang không hợp với dạng lễ này, liền hơi cúi người rời đi. Bạch Ngọc Kinh tìm kiếm Bạch Ngọc Cốt cùng nhau hội hợp.

Lại nghe Bạch Ngọc Cốt nói Mục Thư Kiếm bội tình bạc nghĩa với nữ đại tổng quản của thiên hạ đệ nhất trang, cuối cùng vì gánh trách nhiệm mà ở rể, tuy rằng nhất định là Bạch Ngọc Cốt hiểu lầm, nhưng chỉ có thể nói, vì Mục Thư Kiếm mà chúc hần may mắn.

Trong Trùng Minh điện.

Hành Ca vô ý thức đi qua đi lại, khi thì ngồi xuống, khi thì đứng lên, cuối cùng đi tới trước mặt Phi Nhiên Thù, một tay đặt lên dây đàn. Phi Nhiên Thù chỉ nhương mây, vẫn chưa ngăn cản nằng. Nàng ấn xuống dây đàn, đánh không ra nổi một tiếng.

Cây đàn của Phi Nhiên Thù chưa từng có người ngoài động tới, ngay cả lau chùi hoặc thay dây, hần đều chưa từng cho người khác sờ vào.

Giờ khắc này bị Hành Ca phá, Phi Nhiên Thù tuy là nhúu mây, nhưng vẫn không ngăn cản.

Hành Ca đột nhiên than thở:

"A Phi, ta còn tưởng rằng, ngươi là yêu thích cổ nhân lắm."

"Sao a?" Phi Nhiên Thù hỏi, "Như vậy, ngươi bây giờ lại là vì sao mà hủy bỏ phán đoán của mình?"

Hành Ca nói:

"Tin tức tình báo của thiên hạ đệ nhất trang luôn nhanh chóng, ngươi rõ ràng biết Tây Nguyệt quan bị Long Môn giám thị, lại há có thể không biết ta? Khi mới gặp nhau lần đầu tiên, ngươi lại làm bộ không biết, còn hỏi thăm về Diệu Thiện pháp sư."

Phi Nhiên Thù thù cụp mắt, thở dài một hơi, nói:

"Tuy rằng thiên hạ đệ nhất trang có phòng tình báo, cũng biết chuyện thiên hạ, nhưng chỉ có một chỗ, Phi mỗ trước đây chưa từng, sau này cũng sẽ không đi điều tra tin tức, là Tây Nguyệt quan. Nếu như Phi mỗ biết chuyện gì, vậy cũng là Diệu Thiện pháp sư muốn cho Phi mỗ biết mà thôi."

Hành Ca lại nói:

"Vậy trước đó ngươi đã biết mục đích luận đạo lần này, vẫn còn giả bộ hỏi ta ứng đối ra sao. Ngươi nếu yêu thích cổ nhân, vì sao không sớm cùng ta nói rõ?"

"Y. Phi mỗ luôn luôn chỉ nói lời thật."

Phi Nhiên Thù bỗng khôi phục ý cười, thong dong nói, "Nhưng ngươi không hỏi, Phi mỗ lại làm sao trả lời?"

Hành Ca cắn răng:

"Ngươi cũng nên biết, lời nói thật không nói toàn bộ, so với lời nói dối càng đáng sợ hơn!"

Phi Nhiên Thù lần đầu tiên thấy Hành Ca tức giận, trong lòng lại lần nữa, càng muốn chọc cho nàng giận thêm, liền cố ý nói:

"Kỳ thực liên quan đến trấn hồn châu, còn có một chuyện, ngay cả Thanh Hoa quan cùng Lưỡng Nghi Sơn Trang cũng không biết. Trấn hồn châu sau khi nhận ký chủ, cũng có khả năng dời đi."

Hành Ca đột nhiên dừng tay lại, không phá cây đàn nữa, cất hỏi:

"Làm sao dời đi?"

"Oh, trước khi ngươi chưa tu luyện thành công Tiêu Diêu Du, thì giết ngươi, uống máu ngươi, giành truyền thừa a."

Hành Ca bị dọa đến phân liệt, gương mặt đen thui như quạ đen lên, há mồm nghiến răng:

"PHỈ, NHIÊN, THÙ."

Bên tai Phi Nhiên Thù một loạt tiếng nguyên rửa vang lên, nhưng trong lòng hần hoàn toàn thỏa mãn, ánh mắt lấp lánh ý cười. Hần nhấc lên vạt áo, nửa ngồi nửa quỳ, đỡ lấy bả vai của nàng, miễn cưỡng cùng nàng nhìn thẳng, nói:

"Hành Ca, chớ sợ."

Ánh mắt Phi Nhiên Thù trong sáng, tĩnh lặng như nước sâu, lời nói ôn nhu nhẹ nhàng.

Giờ khắc này, Hành Ca ngủi được hơi thở của hắn, mắt đối mắt, nhất thời tiếng tim đập mãnh liệt, mất hết tự tin.

"Người tu luyện Tiêu Diêu Du đã có thành tựu nhỏ, giờ khắc này lấy mạng của người cũng vô dụng rồi. Chỉ cần lại thu hồi 《 Thái Thượng cảm ứng thiên 》, lấy ngộ tính của người, tâm pháp cao thâm này học thành là không khó, thiên hạ đệ nhất tâm pháp, trên đời chỉ có một mình người không muốn học, người khác cầu còn không kịp. Nếu như người học xong, đến lúc đó ai dám khinh thường người?"

Hành Ca yên lặng chảy xuống hai hàng lệ, tránh không khỏi trận tập kích ôn nhu này, hắn nói gì thấy kệ hắn đi, tập trung hít hương thơm vào lòng còn hơn.

"Chớ khóc." Phi Nhiên Thù về mặt vẫn ôn nhu.

"Bản đạo không muốn chết." Hành Ca suy yếu khóc rung rức.

"Chỉ cần Phi mỗ còn chấp chương trọng tài thiên hạ một ngày, người sẽ không chết." Trên mặt Phi Nhiên Thù ẩn hiện ra vẻ tàn bạo.

". Với đôi bụng." Hành Ca chớp chớp mắt, đôi quá ngất luôn.

Bàn tay của Phi Nhiên Thù, đang muốn vỗ vài cái động viên, tay đang giữa không trung thì nàng ngất mất rồi.

Đây là cái dạng nữ nhân gì?! Ta bóp chết người, ta bóp chết người.

Tức giận biến thành chướng, phát nhẹ một cái, đánh vào cái chuông to trong điện.

Chuông mãnh liệt vang lên, thoáng chốc Hàm Quang xuất hiện trong Trùng Minh điện.

Phi Nhiên Thù đem Hành Ca giao cho Hàm Quang, phân phó:

"Nàng đôi bụng hôn mê. Người gọi đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho nàng, hừ, ăn xong là tỉnh ngay. Để Xuân Giang cùng Nguyệt Hoa hầu hạ nàng ăn uống, miễn cho nàng đôi bụng cuồng lên ăn tươi nuốt sống, Mạc Bi Hoan nói không sai, chi tú này dám chết vì đôi lăm a."

Hàm Quang nghe được Hành Ca chỉ là đôi bụng ngất, lo lắng trong lòng giảm xuống, hướng về Phi Nhiên Thù chấp tay ôm Hành Ca lui ra. Đi tới cửa điện, đột nhiên dừng lại, xoay người hỏi:

"Trang chủ, vì sao không tiến hành giải thích, tùy ý để mọi người hiểu lầm ngài cùng Vân tỷ không thuần khiết?"

Phi Nhiên Thù phe phẩy quạt cười nhạt, "Theo người, ta là vì cái gì mà làm như vậy?"

Hàm Quang lắc đầu, "Thuộc hạ không cách nào suy đoán ra dụng ý của trang chủ"

Phi Nhiên Thù nhẹ nhàng xếp quạt lại, bước đi thong thả đến một bên, tay quét nhẹ dây đàn, nói:

"Người có biết, năm đó A Nhiếp vì sao bỏ ta mà đi?"

Hàm Quang đột nhiên ngẩng đầu, rút cuộc trang chủ muốn kể sao?

Năm đó Vân tỷ cùng trang chủ nói chuyện trong mật thất, sau đó tiêu sái rời đi, khi đó hai người bọn họ vô cùng bình tĩnh khiến hắn sinh ra ảo giác, cho rằng Vân tỷ chỉ là đi ra ngoài du ngoạn, ba ngày năm ngày thì trở về. Mãi tận một năm hai năm trời qua, mới tin, nàng sẽ không trở về rồi.

"Nàng đã yêu một người đàn ông."

"Nàng nói, thiêu thân lao đầu vào lửa, sớm tối ám áp, mới có thể an ủi suốt cả đời."

Tiếng đàn nhàn nhạt, lời nói chưa ra, nhưng nghe răng nghiền ken kết đầy hận.

Trên người Phi Nhiên Thù đột nhiên sinh ra luồng sát khí to lớn đẩy Hàm Quang văng ra khỏi điện, hắn lui thêm mấy chục bước mới ổn định được thân mình. Hắn nhìn Hành Ca đang hôn mê trong ngực, đột nhiên hiểu rõ ràng cơn tức giận của trang chủ từ đâu mà đến.

Nàng đã yêu một người đàn ông, lại lạc mất ký ức.

Điều này chứng minh một chuyện —— nàng yêu là không phải người.

Nếu không phải người, vậy liền đáng chết.

Chương 19: Huyết Bất Lưu Y (Máu Không Dính Áo), Hư Nguyệt Vô Cực

Trong hỗn độn, Hành Ca lẻ loi độc hành, ngũ giác tựa hồ như bị giam giữ.

Nàng chỉ nhớ mình được hai vị mỹ nữ cho ăn, một đêm chưa ngủ, con buồn ngủ rốt cục bạo phát, nặng nề mê man. Liền giờ khắc này nơi đây, nàng lại phát bệnh rồi chăng?

"Vô Cực, người trong cung không phải áo hồng thì áo đen, không chán hay sao?"

Thanh âm của một cô gái vang lên.

Hành Ca còn chưa kịp hết ngỡ vì âm thanh có chút quen tai này, liền nghe được một âm thanh khác vừa lạnh lẽo vừa ngông cuồng vang lên:

"Người gả cho ta, thì chính là Hư Nguyệt cung chủ nhân, đến lúc đó người yêu thích màu sắc mộc mạc hoặc là cái gì khác, ta đều chịu người."

A a, là một đôi câu nam nữ! Hành Ca nghe qua có chút kích động. Ngày xưa phát bệnh nhìn thấy đều là một ít hình ảnh, nghe được đều là tàn cục, đây là lần thứ nhất tình cờ gặp được một vở kịch có nội dung hoàn chỉnh, nàng sao không hưng phấn cho được.

Chỉ nghe đôi trai gái này nói qua nói lại, tựa như đang nói về việc hôn lễ. Hành Ca nghe được rõ ràng, càng hiếu kỳ muốn thấy mặt hai người, chỉ là bốn phương một mảnh tối đen như mực.

Mà trong bóng tối, có một con mắt chăm chú theo dõi nàng, như rắn độc đang trong bóng tối lẻ lười, vừa tựa như lửa mạnh ở vực sâu đốt cháy.

Trên người Hành Ca chợt lạnh chợt nóng, nàng đột nhiên mở mắt, ngồi dậy.

Tỉnh con mơ.

Giơ tay lên trên trán, lau đi một mảnh mồ hôi lạnh.

Đã vào đêm, hai người hầu gái đã rời đi, một cây nến đỏ đã đốt hết nửa đoạn.

Trên Lăng Vân Phong ban đêm lạnh cực kỳ, Hành Ca rời giường lấy thêm một cái áo khoác vận vào, nghiêng ngả đi đến bên cạnh bàn, uống một chén nước trà.

Nước trà lạnh, đi vào miệng lại hơi cháy, Hành Ca lập tức hơi tỉnh táo lại, rốt cục phát hiện ra trong phòng có chút quái dị.

Bên cửa sổ có một người đang đứng.

"Nàng, rốt cục tỉnh rồi."

Âm thanh có chút quen tai a.

Hành Ca dám khẳng định, nàng không quen biết người này.

Kẻ không quen biết, nửa đêm lại xông vào khuê phòng. Hành Ca có chút khó tin, "Không nghĩ tới a, thiên hạ đệ nhất trang còn có thể có hái hoa tặc."

Người đến đột nhiên cất bước, hướng về phía nàng đi tới.

Hành Ca khổ tâm khuyên nhủ:

"Bản đạo tuy rằng xinh đẹp như hoa, nhưng tính tình quái lạ, là người thô lỗ, thực sự không phải đẹp như vẻ bề ngoài người nhìn thấy. Còn nữa, trong thiên hạ đệ nhất trang ám vệ vô số, bản đạo nếu hô to một tiếng, đến lúc đó người coi như có lấy bản đạo làm con tin, chỉ sợ cũng khó chạy trốn. Vì lẽ đó tráng sĩ người giờ khắc này nên dừng cương trước bờ vực, thời gian chưa muộn a! Rẽ phải là ra ngoài, tạm biệt không tiễn."

Mặc cho Hành Ca phun một tràng dài, người đến vẫn từng bước một, từ trong bóng tối đi ra, ánh nến chiếu rọi, khuôn mặt từ từ rõ ràng

"Ồ?" Thời đại này đẹp trai như vậy phải đi làm hải hoa tặc sao? Hành Ca trở mặt.

Chỉ thấy người đến khuôn mặt thật tuấn tú, mũi cao môi đỏ, đặc biệt là một đôi mắt phượng vô cùng có thần, không giận mà tự uy, giờ khắc này hẳn đang nhìn nàng, tự mang ba phần cường thế, khiến nàng khiếp sợ trong lòng.

Nếu như nói riêng về dung mạo, lại có vẻ dễ nhìn hơn Phi Nhiên Thù.

Chỉ là so sánh về khí chất là không đúng, Phi Nhiên Thù như trắng sáng trong đêm, tĩnh lặng như nước, người này rực rỡ như mặt trời giữa trưa, hùng hực như lửa thiêu đốt.

"Vân nhi, Vân nhi, ta rốt cục tìm được nàng rồi."

Người tới chính là người lúc trước giả mạo Mạc Thủy, gặp Hành Ca một lần - Nguyệt Vô Cực.

Hành Ca vừa nghe hai chữ "Vân nhi", trong lòng lập tức kêu thảm, cố nhân a cố nhân, người đến cùng thay ta chọc ra bao nhiêu oan nghiệt?

"Người nhận lầm người, bản đạo cùng Vân nhi trong miệng của người xác thực dung mạo có chút tương tự, nhưng bản đạo chung quy không phải là người kia, người kia cũng không phải bản đạo. Người đêm khuya lên vào thiên hạ đệ nhất trang, nếu như chỉ vì tìm nàng, e là phải thất vọng rồi. Vẫn là thừa dịp hiện tại không kinh động những người khác, mau mau rời đi thôi." Hành Ca nói.

Nguyệt Vô Cực nghe vậy, nguyên bản đang mừng như điên, ánh mắt lập tức tối lại, lộ ra vẻ thâm đạm, môi hắn run run, nói:

"Vân nhi, nàng là đang trách ta? Ta. khi đó Tẩu Họa Nhập Ma. Sau đó lại đi tìm nàng, ròng rã suốt một tháng, chưa từng tìm được một mảnh góc áo. Ta cho là nàng. hải cốt không còn."

Hành Ca rốt cục nghe ra âm thanh quen thuộc ở nơi nào. Cũng không phải là trong dĩ vãng nàng quen biết người này, mà là vừa mới đây! Khi nàng đang phát bệnh thì mơ nghe được âm thanh kia, nam tử."Vô Cực."

Hành Ca vô ý thức phun ra cái tên nghe được trong mộng, lập tức cả người như bị nóng lên không rõ nguyên do.

"Vân nhi, nàng không biết khi ta nghe thấy Đạo Môn chi tử hiện thân trên giang hồ, trong lòng là vui mừng đến cỡ nào hay không? Vừa mong chờ vừa sợ sệt. may mà, đúng là nàng. Vân nhi, theo ta trở về đi. Lần này, không có bất kỳ người nào có thể thương tổn đến nàng."

Nguyệt Vô Cực ôm chặt lấy Hành Ca, âm thanh rõ ràng kích động cùng run rẩy.

Hành Ca bối rối, nàng cảm nhận được đôi tay nóng hừng hực của hắn, đang siết lấy eo của nàng, chặt đến mức như muốn đem nàng cắt đứt làm hai đoạn, cảm giác tuyệt vọng lại có tình cảm ấm áp như bão táp thành linh dâng trào lên trong lòng nàng, giờ khắc này Hành Ca tứ chi cứng ngắc, ngũ giác như tê liệt, nhưng trong lòng đột nhiên lại thấy vừa quen thuộc ấm áp lại xa lạ nghìn trùng.

Trong lúc hoảng hốt, trong cái đầu bị bệnh đột nhiên thoáng hiện ra một bóng người vận đồ đỏ.

Ở một bên đồ đỏ, trên người hắn bị thương rất nặng, nàng nhìn hắn dễ coi, liền giúp hắn điều tức chữa thương.

Bên trong Đào Hoa Lâm, nàng cười nhạt nhẽo, nói, người ngu ở trên đỉnh núi, ta ngu ở bên dưới vách núi, nghe tới đúng là hữu duyên, chỉ là duyên phận này, cự ly xa đến lợi hại.

Trong Hư Nguyệt cung, hắn cau mày, nói, người hao tổn quá nặng, nếu không điều dưỡng tốt, sợ là không sống được. Nàng vẫn như cũ cười nhạt nhẽo, nói, chung quy phải giúp người tu luyện Hư Không Nghiệp Hóa, mới không uổng công người liều chết cứu ta. Hắn trong nhất thời mặt lạnh lạnh như sắt, điểm vội mấy chỗ đại huyết cho nàng.

Sau đó là chiêng trống huyền ảo, mười dặm phủ vải đỏ, động phòng ở bên trong, nàng mặc áo cưới.

Sau đó là ngay tại đỉnh núi, ngực dính một chuông, đỉnh núi gió lớn, áo cưới bay lên, như một ngọn lửa lớn cháy rực trong đêm.

Trong ngực Hành Ca nổi lên một trận đau đớn như kim châm!

Nguyệt Vô Cực rốt cục phát hiện tình huống không đúng, buông nàng ra, từ lòng bàn tay một luồng kinh đạo ôn nhu rót vào cơ thể Hành Ca.

Hắn nhìn Hành Ca khuôn mặt đang trắng bệch, trong lòng liền đau xót, ánh mắt lập tức vẫn tia máu, cắn răng nói:

"Ta nên giết Huyền Vân Cơ ."

"Huyền Vân Cơ?"

Lòng Hành Ca đau đớn vẫn chưa hết, trong đầu hỗn loạn tung bừng, nhưng từ trong tiềm thức lại bài xích tiếp tục cuộc trò chuyện này, nàng không muốn trong đầu lại xuất hiện bất kỳ hình ảnh nào nữa, liền nói:

"Vị công tử này ngơoi thật sự nhận lầm người, những người từ trong miệng ngơoi, bản đạo không biết bất cứ ai. Công tử vẫn là mau rời đi, bằng không bản đạo cũng không dám bảo đảm, bản đạo sẽ làm ra cái gì."

Nàng chậm chạp không kêu cứu, bắt quá bởi vì biết người này có thể qua mắt được ám vệ mà xông vào trong trang, nhất định người mang tuyệt kỹ, nếu bị bức ép mà cưỡng lên, thì cá chết lưới rách. Ôi, không biết bên Thân Nhiên các có thể nghe được động tĩnh bên này?

Nguyệt Vô Cực nghe nàng nói một cách điềm tĩnh, trong mắt không yêu không hận, hần xưa nay quyền sinh sát nắm trong tay không hề biết sợ hãi là gì, lúc này trong lòng tự nhiên lại có chút e sợ, "Nàng thật sự. không nhớ rõ? Người yêu trong lòng nàng.....người trong lòng nàng.....nàng thật sự đều đã quên?"

"Trong lòng ta. người nói A Phi sao?" Hành Ca nghi hoặc nói.

Nguyệt Vô Cực chấn động, nhất thời ánh mắt thâm trầm nắm chặt lấy vai Hành Ca, nói:

"Nàng nếu thật sự đã quên, thì làm sao lại cho rằng người trong lòng là Phi Nhiên Thù? Là hần nói cho nàng? Là hần tìm được nàng trước, sau đó nói với nàng như vậy? Hần có nói cho nàng biết hay không? Nàng là được ta cưới hồi đảng hoàng! Nếu như người trong lòng nàng là hần, tại sao lại gả cho ta? Nàng không tự hỏi mình một chút hay sao?"

"Không. Hần chưa nói. Là bản đạo chính mình suy đoán. A."

Hai vai của Hành Ca bị bóp đến đau nhói, cơ hồ có thể nghe được âm thanh của xương vang lên, nàng há miệng, rốt cục đau đến độ nói không ra lời.

Lúc này chợt nghe bên ngoài cửa tiếng sáo vang dài, mãnh liệt du dương. Một âm thanh lạnh lạnh của người nam, từ từ lọt vào tai.

"Trong đình ngọc thụ tê hàn dạ, lãnh lộ vô thanh thấp quế hoa. Không biết Nguyệt Vô Cực công tử ghé qua, chậm trễ tiếp đón rồi."

Một đạo cương phong phá cửa, ngoài cửa không thấy bóng người, chưởng phong lại tới trước.

Một chưởng này đầy bạo liệt, Thiên Địa Âm Dương trộn đủ, Nguyệt Vô Cực nghe thấy gió chưởng liền biết người đến căn cơ khá cao, chỉ đành buông Hành Ca ra, xoay người lại sử dụng tuyệt học "Hư Không Nghiệp Hỏa", dùng chưởng tiếp đón. Nhưng mà, hần đánh giá tình hình sai một chút.

Người tới quả thật quá điên cuồng, ngay ở chiều thứ nhất đã không thèm thăm dò thực lực, một chưởng xuất ra không hề nương tay chút nào.

Thời khắc song chưởng giao nhau, Nguyệt Vô Cực liền biết là không xong rồi, hần lập tức vận nội khí bùng ra bảo vệ tâm mạch, nhưng thân hình vẫn bị lùi đi mấy bước, miệng phun máu tươi.

Người đến thu chưởng, đi vài bước đến bên cạnh bàn, miễn cưỡng tiếp được Hành Ca vì bị buông ra đang lung lay sắp ngã.

Hành Ca ngẩng đầu, hình dáng lạnh lùng của Phi Nhiên Thù đập vào mắt, đột nhiên trong lòng của nàng nổi lên một trận quyết tâm. Lại nhìn qua Nguyệt Vô Cực, không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng:

"A."

Chỉ thấy Nguyệt Vô Cực đôi môi nhuộm máu, mắt phượng long lên, sát khí hùng hực, cả người tựa như đang ở trong một biển lửa, làm cho người khác không dám nhìn gần. Hần liếm liếm máu trên môi, ho khan một tiếng, lạnh lùng nói:

"Phi Nhiên Thù."

Ngữ điệu vô cùng hung ác, nếu trong lời nói mà ẩn được theo cung tên, Phi Nhiên Thù chắc chắn là thương tích đầy mình.

"Lại gặp mặt a. Hư Nguyệt cung, Nguyệt Vô Cực."

Nguyệt Vô Cực thanh âm đã lạnh, Phi Nhiên Thù nói ra càng lạnh hơn.

Nhưng mà không có ai biết, giờ khắc này trong lòng của Hành Ca lạnh đến đóng băng luôn rồi.

Làm cái gì đây? Làm sao cảm giác hai người các người trong lúc đó có chút cái gì đây? Đừng a! Cổ nhân muốn khóc!

Nguyệt Vô Cực thấy Hành Ca nhu thuận dựa vào lòng của Phi Nhiên Thù, không biết nhớ tới cái gì, cắn răng cười lạnh nói:

"Phi Nhiên Thù, ba năm nay là người che dấu Vân nhi sao? Là người thừa dịp nàng mất trí nhớ, hướng dẫn nàng, lừa nàng, làm cho nàng nhận sai người trong lòng? Ha, thiên hạ vô lâm nói người là công tử Vô Song, gọi ta là tà ma ngoại đạo, theo ta thấy, người giả nhân giả nghĩa đến làm cho người buồn nôn!"

Nghe nói như thế, Hành Ca không vui.

"Vị công tử này người nói như vậy không đúng. Ba năm nay bản đạo một mực ở Tây Nguyệt quan tu hành, chưa từng gặp qua A Phi? Người yêu trong

lòng cũng là người nói, A Phi lừa gạt bản đạo lúc nào? Người yêu trong lòng cứ để bản đạo suy đoán a! Người cứ như vậy nói thẳng ra, bản đạo thẹn thùng a! Nếu như A Phi đối với bản đạo mang ý đồ xấu, ban đêm chỉ cách một bức tường, hấn đến qua ngủ chung còn chưa có, thì nói đến làm gì!"

"Người cũng nên giữ danh dự của mình chứ."

Phi Nhiên Thù nhắc nhở, Hành Ca nhảy ra nói lung tung khiến hấn đau đầu không thôi.

Hành Ca vung vung tay, nói:

"Tướng mạo xinh đẹp lại hành tẩu trong giang hồ, chút lời ong tiếng ve là tránh không khỏi, bản đạo chịu đựng được."

Nguyệt Vô Cực còn chưa từng thấy qua Nhiếp Vân như vậy? Nhiếp Vân ở trước mặt hấn là thông tuệ, là điềm đạm, thậm chí cao ngạo, sao giờ cảm giác nàng có vẻ vô liêm sỉ quá? Nếu không phải có dung mạo cùng thanh âm giống nhau, thương thế trong người là Âm chương của Huyền Vân Cơ gây ra, hấn thật muốn hoài nghi người này không phải Nhiếp Vân.

Như vậy, ba năm qua đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao tính tình của Nhiếp Vân thay đổi lớn đến như vậy?

Nguyệt Vô Cực nhìn tư thái thông dong của Phi Nhiên Thù, trong lòng tự biết, nếu như lúc này động thủ cướp người, thì dựa theo quy củ của thiên hạ đệ nhất trang, Phi Nhiên Thù chắc chắn là ra tay giết chết, huống chi trong bóng tối còn một tên thối sáo cho Phi Nhiên Thù, mà hấn hiện tại đã bị thương, phần thắng coi như bằng không.

"Vân nhi."

Khẽ thở dài một tiếng, thân hình của Nguyệt Vô Cực như én liệng, một đạo Hồng Ảnh trước mắt liền biến mất, mà Hành Ca lúc này đang nhớ đến lời hấn nói về thân phận của mình, có một câu.

Một câu có liên quan với Phi Nhiên Thù.

Nguyệt Vô Cực rời đi, tiếng sáo dần tắt.

Hành Ca thoát khỏi lòng Phi Nhiên Thù, biểu hiện hết sức nghiêm túc.

Phi Nhiên Thù biết Nguyệt Vô Cực chắc chắn sẽ không như vậy mà bỏ qua, trước khi rời đi hấn đã nói ra tất cả thông tin, giờ nhìn thấy Hành Ca như vậy, Phi Nhiên Thù ánh mắt âm áp, ôn nhu hỏi:

"Hành Ca, ngươi có cái gì muốn biết? Nguyệt Vô Cực mang đến cho ngươi rất nhiều nghi hoặc?"

Hành Ca gật đầu, lại lắc đầu.

Nội tâm của nàng bây giờ không phải là tan vỡ, mà là tuyệt vọng. Bởi vì nàng nhớ lại, khi được Diệu Thiện pháp sư cứu, trên người nàng đang vận áo cưới.

Lại nghĩ đến hai âm thanh trong giấc mơ, một người chính xác là Nguyệt Vô Cực, mà đang cùng hấn bàn về hôn sự, giọng nữ kia vô cùng quen tại, bởi vì đó chính là thanh âm của nàng!

"A Phi, Nguyệt Vô Cực nói, cổ nhân là hấn cưới hỏi đảng hoàng." Hành Ca nói.

"Có thể cổ nhân là đúng, nhưng ngươi không phải là Hành Ca sao? Tiên trời hạ phàm Hành Ca." Phi Nhiên Thù đáp.

"A Phi, bên trong trang đều nói ngươi cùng với cổ nhân quan hệ. phức tạp, có thật không?" Hành Ca nói.

"Ta với cổ nhân từng vui buồn có nhau, người trong lòng có ta, ta trong lòng có người." Phi Nhiên Thù đáp.

Hành Ca hít vào một ngụm khí lạnh, trong nháy mắt xích ra vài bước, không dám nhìn thẳng Phi Nhiên Thù.

Đều nói người trước trồng cây người sau ăn trái, vì sao đến nàng, cổ nhân lại gieo nghiệp chướng? Người trong lòng có ta, ta trong lòng có người. Là, là nàng nghĩ tới ý đó sao? Nàng không dám nghĩ nữa rồi! Không đúng, trước mắt còn có rất vấn đề nghiêm trọng ——

"A Phi, người thối sáo, phải chăng là Công Tôn Dị?"

"Đúng rồi."

Thấy mơ rồi, tiền đầu mà trả!

"Hành Ca hảo hữu, có khoẻ hay không?" Như một con gió, Công Tôn Dị hiện thân.

Cứu mạng a!

Phi Nhiên Thù tên khốn kiếp này! Nàng làm sao quên sự kiện kia! Ngày đó bên Thái Hồ gặp mặt, hai người này, hai người này. đáng thương cho tri âm, hết lòng biểu lộ tình cảm, vì hấn mà thổi sáo, hấn không biết cảm ơn, còn lớn tiếng nói về cổ nhân, trong người có ta, trong ta có người! Quả thực vô liêm sỉ! Hạ lưu! Tàn nhẫn!

Hành Ca suy nghĩ đến đây, nhất thời lệ nóng tung trào, "Tri âm a!"

Công Tôn Dị mắt hôn rồi, chưa từng thấy qua loại hoan nghênh cỡ này, nhất thời mờ mịt, Phi Nhiên Thù lại một phen đau đầu.

Chỉ nghe Hành Ca khóc lớn nói:

"Tri âm người mạnh khỏe a! Ta muốn cùng người ra sức uống 3000 trận! Không cần để ý đến kẻ bạc bẽo phụ tình, nam nữ đều ăn sạch, khốn kiếp mà! Thật là chịu không nổi mà! Cứ tưởng mình có bộ mặt đẹp để một chút liền có thể bắt nạt người tướng mạo xấu hơn mình hay sao? Đi, chúng ta đi uống rượu! Ô oa, nói đến uống rượu ta lại nghĩ tới một việc, tri âm ơi tri âm, ta ngay cả năm trăm lạng cũng không có để trả lại người."

Khốn kiếp, bạc bẽo phụ tình, nam nữ ăn sạch?

Dù là không hiểu việc Hành Ca đang nghĩ trong lòng, giờ khắc này cũng có thể đoán ra bảy, tám phần rồi.

Công Tôn Dị thấy Phi Nhiên Thù khoe môi chậm rãi nở ra một vẻ ôn nhu, nhưng trong con người khí lạnh dâng lên đến bảy phần, lòng kêu lên không ổn.

Hắn cùng với Phi Nhiên Thù làm bằng hữu rất nhiều năm, quan hệ tương đối là tốt, cho dù gần đây hắn cùng với tiểu tổ tông của Long Môn đi lại thân mật, nhưng cũng không động chạm đến tình bạn của hắn và Phi Nhiên Thù.

Công Tôn Dị lẫn lộn trong giang hồ, ngoại trừ dựa vào da mặt dày, công phu nhìn mặt hiểu lòng người là cực kỳ chính xác.

Phi Nhiên Thù hiện đang cười như hoa nở, nhưng tên này khi cười cũng có bảy lần ba hai mươi mốt kiểu cười, nụ cười vào giờ phút này chính là —— rét thấu ba.

Bây giờ còn không chạy là hết cơ hội rồi, Công Tôn Dị thân hình loáng lên một cái, ôm eo Hành Ca với vẻ mặt diết không sợ sùng, hướng ra ngoài chạy gấp.

Ở trong phòng, Phi Nhiên Thù ngưng cười, khoe môi chảy ra tơ máu.

Hàm Quang từ chỗ tối hiện thân, tiến lên đỡ hắn ngồi lên giường điều tức, lại nói:

"Thuộc hạ đã cho Thừa Ảnh theo dõi Nguyệt Vô Cực." Chân chừ một lát, rốt cục vẫn hỏi:

"Khi trang chủ luận đạo vì đánh Hồn Độn khúc đã hao tổn thân thể. vì sao lại sử dụng Thiếu Dương chương khiến thương hại đến kinh mạch? Hư Không Nghiệp Hỏa của Nguyệt Vô Cực cũng không lợi hại đến thế, muốn đánh lui hắn, cũng không cần phải như vậy a."

Phi Nhiên Thù không đáp.

Hàm Quang vốn là người ít lời, nhưng việc có quan hệ đến thân thể của trang chủ cùng Vân tỷ, không nhịn được lại nói:

"Trang chủ vì sao cố ý để Công Tôn Dị mang Vân tỷ đi? Vì sao không cho Vân tỷ chữa thương."

"Yên lặng!"

Phi Nhiên Thù quát khẽ, thanh âm không lớn, nhưng ý nặng vạn cân.

Trong lòng Hàm Quang hoảng hốt, lập tức im miệng, lùi sang một bên.

Phi Nhiên Thù hiện tại đang phần nộ.

Khi hắn biết mạng mình trời sinh ốm yếu, khắc cha khắc mẹ, hắn chưa từng phần nộ.

Lại biết được mình gân cốt cực kỳ kém, không cách nào luyện võ, hắn cũng chưa từng phần nộ.

Biết được Nhiếp Vân có người yêu, bội ước thời gian rồi đi, hắn vẫn chưa phần nộ.

Biết được ngày hôn lễ của Nguyệt Vô Cực, cô dâu rơi từ đỉnh núi xuống mất tích, hắn chưa từng phần nộ.

Mà giờ khắc này, hắn đang phần nộ.

Vì sao, vì sao, vì sao.

Tất cả mọi người đang hỏi hần vì sao, tất cả mọi người biết hần chỉ nói lời thật, tất cả mọi người đều tin tưởng đáp án từ hần.

Như vậy là vì sao, trước khi Nguyệt Vô Cực rời đi lưu lại một tin tức như vậy, nhất định cùng hần có quan hệ, vì sao đến cuối cùng Hành Ca lại nói bóng nói gió, giả ngây giả dại, nhất định không chịu hỏi?

Là nàng đã biết đáp án, hay là sợ phải nghe được lời nói thật?

Là nàng không tin mình, hay là vì quá tin tưởng đây?

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Chớ Có Hoảng Sợ, Ôm Chặt Bản Đạo

Trên người của Hành Ca chỉ khoác một cái áo choàng, lại bị Công Tôn Dị mang ra ngoài, trên chân không vớ, lạnh đến run cầm cập, từng trận gió thổi ngang qua, phản phát đánh vào thân cây, một đường chạy đến hầm ngầm.

Công Tôn Dị quen đường quen lối, lôi kéo Hành Ca chạy trong bóng tối, đến một nơi hần đốt lửa, trong hầm ngầm dần dần có ánh sáng, dọc theo chân tường bốn phía trừ hơn trăm vò rượu ngon.

"Đây là nơi Lăng Vân Phong cất rượu ngon, người khác ta sẽ không nói cho hần biết đâu."

Công Tôn Dị bỏ niêm phong một vò rượu, từ phía sau lấy ra hai cái chén bằng bạch ngọc.

Bên trên hầm thành Đông có một rừng trúc, suối nước trong, cảnh vật khiến người ta vui sướng trong lòng, Công Tôn Dị liền cùng chén với Hành Ca.

Hành Ca ngẩng đầu, rượu vào miệng, đau khổ trên nhân gian dường như tan biến hết, đáy lòng nóng bỏng, nhưng tứ chi còn lạnh, "Rượu ngon."

"Cái này gọi là Bách Niên Phong Tao. Ah, người nhìn chăm chăm ta làm chi? Là Tần đại tổng quản đặt tên đó." Công Tôn Dị nói.

Hành Ca vội vàng lắc đầu, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Công Tôn Dị, "Tri âm a người hiểu lắm. Ta muốn nói Lăng Vân Phong đêm thật là lạnh a."

Công Tôn Dị sững sốt một lát, mới hơi có chút chần chờ đem áo choàng cởi ra.

Thấy Hành Ca vui mừng tiếp nhận, đem mình bọc lại, mặt hần không nhìn được có chút phát khổ, "Hành Ca a, một lúc đi ra ngoài người nhớ đem áo choàng trả lại ta."

Hành Ca vừa nghe liền có chút bị thương, "Tri âm a, sao lại nói như vậy? Người là không tin vào nhân phẩm của ta, năm trăm lạng ngân phiếu của người, ta cũng không động tới, hiện đang cất trong phòng, quay về liền trả lại người. Tri âm a, người làm cho ta quá thương tâm"

Công Tôn Dị thấy nàng thương tâm như muốn phát tác, liền mở miệng giải thích:

"Tri âm người mới là hiểu lắm! Năm trăm lạng là vật ngoại thân, nếu vì nó mà tính toán giao tình của ta và người thì thật quá khinh nhờn. Ta nói chính là, áo choàng này. chúng ta dù sao trai gái khác nhau."

Trong lòng Công Tôn Dị nghĩ tới là, nhìn Phi Nhiên Thủ liễu mạng tổn thương gân cốt vì muốn đánh chết Nguyệt Vô Cực, mặc dù không biết là thâm cừu đại hận gì, nhưng tóm lại cùng cô nương này chắc chắn là có quan hệ.

Hần không có điên mà dẫm vào vết xe đổ này a, nếu để cho Phi Nhiên Thủ nhìn thấy Hành Ca mặc áo của hần, cũng không cần dùng đến Thiệu Dương chương, một ngón tay, một đạo kiếm khí, là có thể đem Công Tôn Dị hần vào chỗ chết rồi.

Hành Ca thì nghĩ đơn giản hơn nhiều, người nói trai gái khác nhau, ta với người đây là nam nữ, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.

Công Tôn Dị lại nghĩ đến lúc Hành Ca trước mặt hần và Phi Nhiên Thủ nói ra "nam nữ ăn sạch", hần trước sau thông suốt triệt để cô nương này trong đầu đang nghĩ tới cái gì rồi, giờ khắc này thấy nàng ánh mắt phức tạp như tinh như mê, không nhìn được ở trong lòng hô lên một tiếng thôi rồi.

Liền như vậy lại nhai khuyên can đủ đường, giải thích rõ mình cùng với Phi Nhiên Thủ là thuần khiết. Qua một thời gian rượu cũng uống đến ba, bốn phần say rồi.

Bình rượu không lẫn lốc.

Cảnh tượng này không thể bảo là không quen mắt.

Rượu thịt uống vào lòng, tình nghĩa lưu bên trong.

Hành Ca cảm thấy tình cảm của mình cùng Công Tôn Dị nâng cao hơn một tầng rồi.

Công Tôn Dị cũng là cảm thấy như vậy.

"Tri âm a, người ta thường nói trải qua sinh tử có nhau thì có giao tình, ta cảm thấy, ta với người lại thông qua quả thận mà có giao tình a!"

Hành Ca nhắm mắt lại, bung vò rượu tu một ngụm lớn. Chén bạch ngọc ban đầu không biết ném đến nơi nào rồi. Uống bằng chén vốn không phải là phong cách của nàng.

Cả hai đều say khướt rồi

"Bạn tốt a. Ta cũng tràn đầy đồng cảm a, người xem giao tình của hai ta đến mức này, chỉ còn kém mức báỉ đường. Sặc? Phi phi, không đúng, là kết nghĩa anh em! Ặc, may là Phi Nhiên Thù không nghe thấy. Ta cuối cùng chắc sẽ có một ngày chết vì cái miệng này quá."

Từ lượng của Công Tôn Dị vốn không bằng Hành Ca, giờ khắc này men say càng sâu, đầu lười hơi lú rồi.

"Tri âm a, ta thực sự không hiểu, người vì sao e sợ A Phi như thế?" Hành Ca chống lên vò rượu ngồi dậy.

"Người không biết a, hần ngàn vạn lần không giống như người nhìn thấy, chính là làm người....làm việc, quá, quá tàn nhẫn tuyệt tình."

Công Tôn Dị cho dù đã quá say, nói đến đây vẫn không nhin được mở mắt lèm nhèm nhìn chung quanh một lần, để xác định không có người ở gần.

"Bịa đặt! Nói xấu! Hần đánh đàn hay như thế sẽ không xấu! Lại nói hần còn sợ chó! Quá đáng yêu còn gì!"

Hành Ca tức giận đập lên đất, tiếp tục nói, "Cái nào, nơi nào tàn nhẫn tuyệt. Tri âm a không phải ta nói người, người không phải bởi vì tướng mạo mình trung bình xấu liền đổ kị hần đẹp như tiên trên trời."

"Người không biết a, tiểu tổ tông của Long Môn, a, chính là Long Phách Thiên, nói hần a, mệnh trời ồm yếu, Thanh Huy quốc sư chắc chắn hần không sống hơn mười tuổi, kết quả như thế nào? Hần Nghịch Thiên Cải Mệnh. trang chủ đời trước của thiên hạ đệ nhất Phi Vô Tà cũng nói hần gân cốt cực kỳ kém, vốn sinh ra đã kém cỏi, không thể luyện võ, kết quả như thế nào? Hần luyện thành Tiên Thiên Công, Độc Bộ Thiên Hạ. người đoán là thế nào?"

Công Tôn Dị giống như bị Hành Ca phân bác, liền cảm phần sục sôi, uống rượu như thẳng diên, đến mắt đều sắp không mở ra được rồi.

"Sao, như thế nào?" Hành Ca nghe đến mê mẩn, buông xuống vò rượu, không uống.

"Năm ấy hần 12 tuổi. tự đoạn kinh mạch, nghịch thiên mà đi, suýt nữa là chết, khi cứu sống lại không ngờ kinh mạch lại mở ra. thành nhân tài luyện võ, cũng có thể tu luyện thành năm, sáu phần Tiên Thiên Công, tuy là không cách nào trở thành vô địch thiên hạ, nhưng trong cao cấp Vũ Giả phải có phần hần.thế nhưng."

"Thế nhưng. Cái gì?" Hành Ca chậm rãi dựng người dậy, ánh mắt dần dần rõ ràng.

"Thế nhưng. Hần mấy lần tự thương hại kinh mạch mạnh mẽ đột phá Tiên Thiên Công, hiện đã tu luyện đến Đệ Cửu Trọng. Trang chủ Phi Vô Tà được võ lâm công nhận là kỳ tài luyện võ, mãi đến bạc đầu mới đột phá Đệ Cửu Trọng. có thể thấy được hần tàn nhẫn với bản thân mình như thế nào.trong Trùng Minh điện là tổn thất lớn nhất, một đường. che chở người, lại học đòi văn vẻ, mạnh mẽ thúc đẩy nội lực, đánh ra Hỗn Độn khúc. Hôm nay càng là không muốn sống."

"Hôm nay? !" Hành Ca đã tỉnh hơn một nửa.

Công Tôn Dị ôm cái vò rượu ngã lăn quay, rượu đổ hơn nửa ở trên người, hần dùng sức mở mắt, chỉ thấy bóng người Hành Ca đập choạng một mảng mờ nhạt, cố gắng uống công bèn nhắm mắt ngủ luôn.

"Hôm nay như thế nào? A Phi bị thương sao?"

Hành Ca hô vài tiếng, Công Tôn Dị chỉ là hừ hừ một hồi, lại không phản ứng.

Hành Ca trở tay đổ đi hơn nửa vò rượu, nhấc lên cái bình không, đi nhanh vài bước đến hồ trúc, múc một bình nước lạnh lẻo từ trong hồ, đem lại bên cạnh Công Tôn Dị, một phát đổ xuống.

Công Tôn Dị bị nước lạnh xối vào đầu, giật mình một cái, cho rằng bị đánh lén, nhất thời hai mắt trợn trừng, xuất chưởng như gió.

Hành Ca trong lòng hoảng hốt, muốn bỏ chạy cũng không được, theo bản năng liền vươn tay ra đón.

Song chương vẽ tròn, đại đạo hư ảo, biến hóa vạn phần.

May nhờ Công Tôn Dị đang say, cũng chỉ phát huy ra năm, sáu thành công lực, chương chưa tới lại nhìn thấy là Hành Ca, hấn nỗ lực thu hồi công lực còn lại ba thành, mới để cho Tiêu Diêu Du tâm pháp như mèo quào của Hành Ca hóa giải được.

Không quản tới ánh mắt kinh ngạc của Công Tôn Dị, Hành Ca luôn mồm nói:

"A Phi hôm nay như thế nào?"

Công Tôn Dị vì bị dội nước, lúc này cảm giác say cũng tiêu hơn một nửa, nói:

"Nguyệt Vô Cực - Hư Không Nghiệp Hỏa là võ học chí dương, cương mãnh phi thường, mà Phi Nhiên Thủ đang trọng thương lại dùng Thiếu Dương chương, vốn rất hao tổn thân thể.....công lực của hấn chưa hoàn toàn khôi phục, hôm nay lại cùng Hư Không Nghiệp Hỏa chính diện giao phong, chính là đã thương địch thủ 1000, tự tổn hại 800."

"Nhanh. Mang ta trở lại!" Hành Ca nắm chặt tay Công Tôn Dị.

Công Tôn Dị chần chờ, muốn nói lại thôi.

"Nhanh a! Tri âm ngươi làm sao vậy tri âm? Không tỉnh rượu sao? Lại cho ngươi một vò nước?" Hành Ca liên tục giục.

"Không. Ôi, được rồi."

Cũng như lúc bỏ chạy, Công Tôn Dị mang theo Hành Ca, chân đạp lăng không, lướt ra khỏi hầm, xuyên qua mấy toà nhà, đi tới Thân Nhiên các, phòng ngủ lại không người.

Công Tôn Dị bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại mang Hành Ca về Lỗi Nguyệt lâu.

Quả nhiên nhìn thấy Phi Nhiên Thủ nằm trên giường của Hành Ca, trong lòng ca thán một hồi, người này bề ngoài thì giả bộ phong nhã, bên trong thì đặc biệt vô liêm sỉ a.

Mãi đến khi hấn cẩn thận rời đi, câu kia đến miệng vẫn là không nói ra được —— bạn tốt a, trả ta áo choàng.

Thôi thôi, vẫn là mang theo tiểu tổ tông Long Tiềm này thoát thân đi thôi.

Hành Ca vẫn chưa phát hiện Công Tôn Dị rời đi, nằng nóng lòng đi nhìn Phi Nhiên Thủ, chỉ thấy mặt hấn trắng như tuyết, không chút huyết sắc, lông mày nhíu lại, dường như rất khổ tâm, trong lòng nằng đột nhiên nổi lên một trận thống khổ, lại cảm thấy tình cảnh trước mắt không quá xa lạ.

Nàng kéo tay Phi Nhiên Thủ, một luồng chân khí chí âm chí nhu mạnh mẽ chuyển vận.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng đây không phải là lần đầu tiên nàng làm như vậy, bởi vì động tác của nàng quá thông thạo.

Đột nhiên trong lòng nàng sinh ra một con tức giận rất quen thuộc. để tránh phân tâm, tạm thời dè xuống lửa giận, nàng khép lại hai mắt, trong lòng đọc thầm Tiêu Diêu Du tâm pháp.

Hành Ca tâm thần hợp nhất, từ từ nhập định.

Bên trong cảnh giới, nàng thậm chí cảm giác được Tiêu Dao chân khí cùng Thuần Dương chân khí của Phi Nhiên Thủ giao chiến, hóa giải rồi hòa vào nhau.

Hành Ca tiến vào cảnh giới vong ngã, trong đầu của nàng bắt đầu xuất hiện một ít hình ảnh.

Nàng thấy Phi Nhiên Thủ trẻ hơn bây giờ một chút, hấn đang bị thương, nằm ở trên giường. Người này làm cho người ta tức giận nhất chính là, mỗi lần bị thương đều là thoi thóp, chưa từng gặp qua vết thương nhỏ, thật giống muốn chết mà không được toại nguyện, liên đới với bản thân mình không ngừng dẫn vật.

Mà kể một bên, có một người con gái giống nàng như đúc, đang vì hấn chữa thương. Chữa xong, cô gái này thành người thoi thóp rồi.

Trước kia nàng vẫn nhớ một ít hình ảnh của dĩ vãng, nhưng cơ bản chỉ là vài tình huống loáng thoáng, nhưng từ khi gặp được Phi Nhiên Thủ, hình ảnh trong đầu nàng từ từ hoàn chỉnh.

Mà nàng nhìn thấy hình ảnh như vậy, đầu lại đau như búa bổ, cực lực bài xích.

Ôi, xem ra nàng chung quy đã quen với giả thiết chính mình có bệnh, giờ tình huống như vậy, không biết đây có phải là bệnh tình có chuyển biến tốt? Hay bệnh trạng tăng thêm?. May là vẫn không ảnh hưởng đến sinh hoạt.

Không biết chân khí trong cơ thể vận chuyển qua bao lâu, Hành Ca cảm thấy nội tức của Phi Nhiên Thủ rốt cục đã điều hòa lại.

Nàng mở mắt ra, đã thấy hân không biết tỉnh dậy từ khi nào, giờ khắc này hai mắt trong vẫn vắt nhìn chăm chăm nàng.

Lửa giận vô hình trong lòng Hành Ca đột nhiên bốc lên, thấy khuôn mặt của hân hơi có huyết sắc mới thờ phào nhẹ nhõm, trong nháy mắt, nỗi lòng như đê vỡ bật thốt lên theo một loại bản năng:

"Ngươi luôn tàn phá bản thân như vậy sao? Có một ngày bản đạo chết đi, ngươi phải như thế nào."

Nàng đột nhiên ngừng nói, bởi vì ánh mắt của Phi Nhiên Thủ đột biến đến làm cho nàng hoảng sợ.

Nàng thật không dám tin một người lại có đôi mắt sáng như thế, trong đêm khuya như thấp lên ánh sáng, như trong lòng có một ngọn lửa cháy rực lên, thoáng chốc, Nhật Nguyệt thất sắc.

Nàng nhìn ánh mắt này, không dám nói thêm lời nào, chỉ sợ nói ra, liền có cảm giác áy náy.

"A. Hành Ca. Ta nhớ có nói qua, chỉ cần ta còn chấp chương thiên hạ trọng tài một ngày, ngươi sẽ không chết."

Phi Nhiên Thủ hơi cong ngón tay lại, đan lấy bàn tay muốn thu về của Hành Ca, giằng co một hồi, liền biến thành quyền.

Hân cười đầy nhu tình.

Cũng không rằng biết cười nhu tình như vậy, khiến cho người ta dễ động lòng hay sao?

Hành Ca thờ dốc một hơi, cố gắng phục hồi lại con rung động đến ghê tởm từ trong lòng. Nàng phí hết khí lực toàn thân, mới không chế được nhịp tim của mình, thở dài một hơi, nói:

"A Phi a Phi, Nguyệt Vô Cực không có nói sai, bản đạo trong lòng thật giống như là có ngươi. Ngươi cười cái cách này, bản đạo liền nổi thú tính lên không kìm nén được. Ôi, nhân gian này, thực sự là một nhọc, chỉ cách nhau một bức tường a, ngươi có sợ hay không?"

Đúng là nói ra không làm cho người ta kinh ngạc đến chết thì không thôi mà.

Nhưng Phi Nhiên Thủ há là người thường sao? Chỉ trong chớp lát kinh ngạc liền qua đi, khôi phục lại vẻ thông dong, nói:

"Có chút sợ, dù sao ngươi là Đạo Môn chi tử, lại tu luyện Tiêu Diêu Du, Phi mỗ khả năng đánh chắc không lại ngươi rồi."

Hành Ca lại lắc lắc đầu, phảng phất đối với mình vô cùng thất vọng, nói:

"Ngươi xem, ngươi miệng mồm đậm chọc, luôn muốn chế nhạo bản đạo, bản đạo lại không để ý chút nào, lại còn có chút yêu thích, ngươi thấy sao?"

Lúc này Phi Nhiên Thủ sợ xanh mặt rồi, "Ngươi. Là thật lòng?"

Hành Ca gật đầu, biểu hiện nghiêm túc, "Cách nhau một bức tường a, ngươi có hay không sợ đến ngủ không yên?"

Phi Nhiên Thủ đã bị dọa đến nói không ra lời.

Hành Ca tự nhiên cởi áo choàng cùng giày, một bước lên giường, hai tay kéo cái chăn về phía mình, trong miệng còn lầm bầm nói:

"Chớ hoảng sợ, ôm chặt bản đạo. Tới nay bản đạo vì ngươi mà đọc kinh trừ tà, bảo đảm ngươi ngủ ngon."

Đột nhiên Phi Nhiên Thủ từ trên giường nhảy lên, lảng không qua người Hành Ca, lấy tốc độ như quỷ thần mà chạy, trong cả quá trình đó còn không quên bắn ra một đạo kiếm khí, trong phút chốc kiếm khí bao trùm lấy cái áo choàng của Công Tôn Dĩ, xé cho rách tan nát.

"Ồ, người đâu?"

Hành Ca có chút trì độn quơ quơ tay.

"Nha, ta lại phát bệnh rồi, đâu có ai đâu."

Biết mình lại phát bệnh, Hành Ca liền an tâm. Cấp tốc tiến vào chăn.

"A, nóng quá a."

Hành Ca hỗn loạn trong lòng, chỉ cảm thấy quanh thân nóng lên, mùi nam nhân nồng nàn khiến nàng cảm giác như chính mình đang phát xuân, không khỏi thâm đắm trong lòng a. Người nếu như chỉ muốn dục vọng, cùng chó mèo khác nhau ở chỗ nào a?

Một cơn gió cuốn đến, cửa phòng ngủ lần thứ hai mở ra.

Nhưng Hành Ca hình như không phát hiện chút nào, nằm rất ngay ngắn.

Phi Nhiên Thù đứng ở trước giường, lấy tay chạm lên trán của Hành Ca, lập tức nghe nóng.

Phi Nhiên Thù cau mày, thở ra một hơi, nói:

"Quả nhiên có bệnh."

"Người mới có bệnh! Bần đạo là tiên trời hạ phàm, há có thể có bệnh!"

Hành Ca giống như cương thi chột vùng dậy, mở mắt nổi gân găm lên một tiếng, lại té phịch xuống ngủ như bất tỉnh.

Phi Nhiên Thù vãi cả linh hồn, hai tay che mặt.

Nữ nhân này, ta muốn bóp chết người!

Bạn đang đọc truyện *Bần Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chiết Kiếm Nhai Hư Nguyệt Cung

Sau khi Nguyệt Vô Cực rời khỏi Thiên hạ đệ nhất trang cũng đã có ý định điều tức chữa thương, nhưng khi nội kinh phản phệ mới phát hiện Phi Nhiên Thù tâm cơ thâm trầm. Hư Nghiệp Hỏa chí dương, Thiếu Dương Chưởng lại càng dương, hai loại "Hỏa" va chạm, cường ép điều tức chỉ khiến càng thêm thương tổn đến lục phủ ngũ tạng. Hắn sau khi thấy cơ thể bất thường đã dùng tốc độ nhanh nhất trở lại Hư Nguyệt Cung, nhảy vào Nguyệt Nha Tuyền chữa thương, những vẫn là đã muộn, cơ thể đã chịu tổn hại.

Nguyệt Nha Tuyền âm hàn, tập trung linh khí của trăng tròn, rất thích hợp để cho người tu luyện Hư Nghiệp Hỏa điều tức, dùng để chữa thương cũng giúp ích không nhỏ. Nhưng nhìn tình trạng hao tổn của cơ thể hắn mà nói, nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng mới khôi phục được. Quá chậm.

Hắn đã chậm ba năm. Nhiếp Vân đã thay đổi hoàn toàn.

Lại chậm tiếp nửa tháng, hắn sợ hắn sẽ nhịn không được...

Nguyệt Vô Cực hơi rối loạn tâm thần, liệt hỏa trong cơ thể càng tăng lên, đè nén không được, một ngum máu tươi nhuộm đỏ Nguyệt Nha Tuyền. Hắn trợn mắt, hai mắt đỏ ngầu trợn lên, hồng y ánh vào trong nước đã cực kì điên cuồng, cực kỳ yêu dã. Trước mắt hắn, toàn bộ đã biến thành màu đỏ, toàn bộ trái tim đều là sát ý, chỉ còn lại một tia lý trí định không chế tập mạch, nhưng không đủ sức lực.

Lúc hắn sắp bị tẩu hỏa nhập ma thì đột nhiên có một luồng chân khí chí âm từ sau lưng từ từ rót vào, mặc dù không cách nào hóa giải chân khí hỗn loạn trong cơ thể hắn nhưng lại có thể gọi lý trí của hắn trở về. Hắn nhắm mắt, giữ vững tâm trí điều tức, một lúc lâu sau, rốt cục dẫn được những luồng chân khí hỗn loạn sôi sục trong cơ thể đi theo tứ chi ra ngoài.

"Cút!" Nguyệt Vô Cực vẫn từ từ nhắm mắt, miệng lại lạnh lùng thốt ra một câu.

Phía sau lưng hắn, nữ tử lãnh diễm đứng lên khỏi mặt nước, chậm rãi lùi về bên cạnh ao quỳ xuống. Ngọc thể linh lung yếu điệu như Lạc Thần, khuôn mặt như đóa phù dung ra khỏi mặt nước, như vưu vật tuyệt sắc, không nhìn kỹ chắc sẽ không nhìn ra rằng dưới cánh tay áo bên phải của nàng là một cái tay giả đúc bằng huyền thiết.

Huyền Vân Cơ, nguyên là phó giáo chủ Hư Nguyệt Cung, lấy dung mạo xinh đẹp hút hồn cùng với Thất Hồn Huyền Âm Chưởng mà nổi tiếp võ lâm. Ba năm trước, sau khi bị Nguyệt Vô Cực tước bỏ ngôi vị phó giáo chủ, chặt đứt một tay, lại lấy một Thất Hồn Thiết Thủ kinh sợ một phương, trở thành người đứng đầu Tứ Đại Thiên Vương của giáo, địa vị gần với hai vị đại hộ pháp. Huyền Âm Chưởng của nàng cùng với võ công của Nguyệt Vô Cực có thể bù trừ cho nhau, có thể trợ giúp hắn chữa thương.

"Xin cho thuộc hạ chữa thương cho giáo chủ." Huyền Vân Cơ nói.

"Cút! Đừng để bản giáo chủ phải nói đến lần thứ ba!" Giọng Nguyệt Vô Cực cực kì lạnh.

Trong một chớp mắt, trên mặt Huyền Vân Cơ lộ vẻ đau đớn, lại bị giấu đi ngay. Nàng đứng thẳng lưng, nhìn khuôn mặt suốt ba năm này đã đối xử với nàng cực kì lãnh đạm cứng rắn lại khiến nàng cực kỳ yêu cực hận, không cách nào xóa nhòa kia, nhỏ giọng nói: "Huynh nên giết ta đi, Vô Cực ca ca."

Nguyệt Vô Cực không nói.

Huyền Vân Cơ nói: "Huyền Vân từ nhỏ đã yêu huynh, vì Hư Nghiệp Hỏa của huynh, Huyền Vân mới tu luyện công pháp cực âm, để trợ giúp cho huynh.

Chúng ta luôn hòa hảo, luôn êm đẹp... Cho đến tận khi nữ nhân kia... Vô Cực ca ca, con người làm sao có thể thay đổi nhanh như vậy? Huynh vì sao không còn cười với Huyền Vân nữa? Vì sao phải cưới người khác? Vì sao suốt ba năm nay không để Huyền Vân gặp huynh?"

Nguyệt Vô Cực vận công đến lúc máu chốt, trên trán ướt đầm mồ hôi, trong tai nghe được những lời điên dại của nàng ta, nhin không được khơi dậy một màn sóng nước, vung qua. Cột nước như mũi tên, trúng thẳng vào ngực Huyền Vân Cơ, đánh bay nàng ra đến cửa của Nguyệt Nha Tuyền. Hắn nhắm mắt, cắn răng đáp: "Người không xứng nhắc đến Vân Nhi."

Huyền Vân Cơ ôm ngực, buồn bã nói: "Vân Nhi, muội cũng là Vân Nhi mà..."

Hai vị hộ pháp canh giữ ở ngoài động từ trước đó thấy nàng ta lại định đi vào thì vội vã kéo lại.

Tả hộ pháp nói: "Phó giáo... Khụ, Huyền Vân Cơ, người không chế cảm xúc người một chút. Giáo chủ nghiêm lệnh cấm người tới gần hấn, nếu không phải lần này giáo chủ bị thương nặng, thì ngay cả người quý xuống đến cầu ta ngăn lần, vạn lần ta cũng không không vi phạm mệnh lệnh của giáo chủ, thả người đi vào một mình như vậy..."

Huyền Vân Cơ chuyển tầm mắt từ trong động sang tả hộ pháp. Thấy rõ người đang nói chuyện, nàng hất văng hai tay đang giữ nàng ra, một cặp mắt yêu mị câu hồn giờ phút này như độc xà thè lưỡi, bừa bãi tà mị, nhìn cho tả hộ pháp toàn thân cứng đờ, theo bản năng mà nín thở. May mắn, loại ánh mắt này chỉ lưu lại một chút liền dời đi. Huyền Vân Cơ phẩy tay áo bỏ đi.

Tả hộ pháp thờ hất ra một hơi, nghiêng người vừa khéo nhìn đến ánh mắt chế chạo của hữu hộ pháp.

Hữu hộ pháp nói: "Quý xuống cầu người ngàn lần, vạn lần? Sao ta lại nhớ là trước đây phó giáo chủ chỉ cần lạnh lùng liếc người một cái thì người liền không giữ tiết tháo thối lui ngay, ta còn không ngăn được nhỉ? Là gan người quá nhỏ, hay là lực ảnh hưởng của nàng ta quá sâu đây?"

Tả hộ pháp cười gượng đáp: "Haha, người mới nhập giáo ba năm, người không hiểu. Nữ nhân Huyền Vân Cơ này đáng sợ, năm xưa, lúc cùng giáo chủ đánh thiên hạ, chính là lấy âm ngoan mà nổi danh. Bản giáo lúc ban đầu chỉ là một môn phái giang hồ bình thường, có thể trở thành môn phái đứng đầu tà giáo như hôm nay, tuyệt đối không thể không có liên quan đến thủ pháp hành sự của nàng ta, đương nhiên ta cũng không bài xích cách gọi "Tà giáo" này."

Hữu hộ pháp vuốt cằm, như có điều suy nghĩ: "Cũng đúng, sau khi tay phải quen dùng Huyền Âm Chương của nàng ta bị chém đứt rồi mà còn có thể sửa luyện lại bằng tay trái, còn lấy tay phải đã phế luyện tiếp một môn công phu, từ giáo chúng tăng chót đi thẳng lên ngôi vị thiên vương, quả thực là người phi thường..."

Tả hộ pháp gật đầu nói: "Đúng vậy, cho nên dù cho nàng ta mưu hại giáo chủ phụ nhân, giáo chủ cuối cùng vẫn giữ lại một cái mạng cho nàng."

Toàn bộ Hư Nguyệt Cung từ cao xuống thấp nhân sự chấp nhất của Nguyệt Vô Cực với Nhiếp Vân, đến nay vẫn tôn nàng là phụ nhân.

Hữu hộ pháp có chút tò mò về vị giáo chủ phụ nhân chưa từng gặp mặt này, nhin không được mà hỏi: "Giáo chủ phụ nhân là một nữ tử thế nào? Còn đẹp hơn Huyền Vân Cơ sao?" Cúi xuống, lại lơ đãng nói: "Võ công chắc là cũng không tệ nhỉ? Ta vào mới nghe được loáng thoáng mấy câu Huyền Vân Cơ mới nói, chẳng lẽ công pháp mà giáo chủ phụ nhân tu luyện còn giúp ích được cho giáo chủ nhiều hơn so với Huyền Vân Cơ à?"

Tả hộ pháp lại cười nói: "Người nghe được mấy tin đồn nhảm đó từ đâu thế hả? Nhưng mà cũng khó trách, người có vẻ là gia nhập bản giáo sau khi phụ nhân đến, khi đó vẫn là kẻ vô danh tiểu tốt, cơ bản chưa tiếp xúc với phụ nhân. Ta nói cho người, phụ nhân không chỉ một chút võ công cũng không biết, mà thân mình có rất yếu ớt. Có điều hình như nàng biết y thuật, đã cứu giáo chủ mấy lần rồi."

"Y thuật?" Ánh mắt hữu hộ pháp chợt lóe lên.

"Ta cũng không rõ lắm. Tuy rằng chưa thấy phụ nhân dùng được, nhưng hẳn là y thuật đi." Tả hộ pháp khoát tay, ngăn cản hữu hộ pháp lại hỏi tiếp: "Đừng hỏi nữa. Mặc dù giáo chủ đang chữa thương, ý thức ngăn cách với ngoại giới, không nghe thấy chúng ta nói chuyện, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chúng ta cứ thành thật mà canh chừng đi."

Hữu hộ pháp thấy tả hộ pháp không muốn nói chuyện tiếp nữa thì cũng cười gật đầu, không đặt câu hỏi nữa, có điều suy nghĩ thì vòng vo mấy trăm lần rồi.

Y thuật rất tốt mà lại không dùng được? Nhiếp Vân ở cùng Nguyệt Vô Cực không bao lâu, công lực của Nguyệt Vô Cực đã tăng mạnh như vậy, làm gì có chuyện nào khéo như thế... Quả nhiên, là vì Trần Hồn Châu đi? Sự hoài nghi ba năm trước của sư tôn quả nhiên là chính xác. Mà hấn, cũng không phải uống công ân núp ba năm trời.

Nhiếp Vân ba năm trước đúng là cái người sinh vào ngày âm, tháng âm, năm âm mà sư tôn đã tìm kiếm kia. Về phần Đạo Môn chi tú mới xuất hiện thời gian gần đây, theo động tĩnh của Nguyệt Vô Cực sau khi hồi giáo liên mệnh cho thân vệ tìm kiếm bảo hộ kia thì có thể thấy được, đó chính là Nhiếp Vân không thể nghĩ ngờ.

Nghiệp lớn của sư tôn, trừ tính nửa đời, rút cục cũng đến ngày thu lưới!

Tả hộ pháp ngay thẳng cũng không nhìn thấy suy nghĩ thâm trầm trong mắt hữu hộ pháp lúc này.

Chỉ là, với mệnh lệnh của theo dõi của Nguyệt Vô Cực từ trước, một đường theo đuôi, toàn bộ quá trình xem như không sai biệt, kẻ nên xuất hiện, rồi cuộc cũng xuất hiện. Hẳn như tiện tay nhặt lên một phiến lá cây, dùng một cành cây nhỏ, ở phía trên nghịch ngoạc viết lên tên một người, lá cây có ba

chữ: Hữu Hộ Pháp, sau đó nhẹ nhàng treo lên trên cây.

Chỉ chốc lát sau, liền có một con chim trắng bay đến, ngậm lá cây bay đi.

Lăng Vân Phong, thiên hạ đệ nhất trang. Phi Nhiên Thù chấp bút son, đang xử lý sự vụ trong ngoài trang, chuẩn bị cho một chuyến đi xa. Hàm Quang đứng ở một bên, lẳng lặng chờ hân phần phó.

“Hành Ca sao rồi?” Phi Nhiên Thù hỏi, ngoài bút không hề ngừng lại.

“Sốt cao chưa lùi, có điều Cố Thanh Cừ nói, nay hoặc mai chắc chắn sẽ khỏi hẳn. Nhưng mà...” Hàm Quang muốn nói lại thôi.

“Sao? Nàng cũng nói lời khinh bạc với người à?” Ngòi bút của Phi Nhiên Thù chậm lại một chút.

Mặt Hàm Quang ửng hồng lên, thừa nhận.

Phi Nhiên Thù thở dài. Người khác phát sốt cũng chỉ là hôn mê, cùng lắm là nói mấy câu mê sảng. Cô nương này thì không, mê một trận, tỉnh một trận, lúc tỉnh thì tinh thần tốt vô cùng, bắt được một vật sống nào là liền bộc bạch tình cảm trong lòng. Hai ngày nay hẳn đã nghe được không ít lời oán thán, kẻ đứng mũi chịu sào là Cố Thanh Cừ - phụ trách trị liệu, cùng với hai cô gái Xuân Giang Hoa Nguyệt - phụ trách chiếu cố.

Nghe nói mỗi lần nàng tỉnh lại nhìn thấy Cố Thanh Cừ, chắc chắn sẽ phải kéo tóc của hắn, lần lượt làm nhảm già vắn trắng kiện, tối thích hợp với thiếu nữ trẻ, một cảnh hoa lệ áp hải đường a áp hải đường... cơ hồ muốn kéo cho trọc đầu Cố Thanh Cừ, tạo thành một cái bóng ma tâm lý vĩ đại, còn bổ sung thêm một cái tác dụng phụ đáng sợ nữa: Tân Miên Miên thấy Hành Ca đắc thủ, lập tức làm theo, cũng tự giằng vò bản thân đến phát sốt.

Về phần hai cô gái chiếu cố bên người là Xuân Giang, Hoa Nguyệt thì càng thê thảm.

Từ mặt đến chân, toàn thân không có chỗ nào là không bị sạm sỡ, miệng Hành Ca lại càng không kiềm chế được, động một cái là “say ngủ trên gối mỹ nhân, cái thì thơm a, yêu a, mỹ nhân như hoa, lòng ta vui sướng, đến ban đêm còn muốn điểm một cô nương thị tẩm, hết sức phát huy sở trường phát rồ: “Bức gái nhà lành làm xướng kỹ”.

Phi Nhiên Thù từ hôm đầu tiên bị nàng dọa liền đem toàn quyền giao cho đại phu và tỳ nữ chiếu cố nàng. Nhưng chỉ cách một bức tường, nghe được động tĩnh từ Lỗi Nguyệt Lâu thì không khỏi than thở, đây không phải phát sốt, đây là say khướt mà... Gọi Cố Thanh Cừ tới hỏi, mới biết nàng là nhiều ngày thiếu ngủ, rượu chè ăn uống quá độ, uống đến say không biết trời trăng gì nữa, bị nhiễm phong hàn, lúc vận công chữa thương cho hắn lại bị hao tổn quá nhiều, thêm nhiều ngày suy nghĩ quá trầm trọng, băng ấy áp lực đè nén, băng ấy bệnh cùng phát, mới dẫn đến hiện tượng tinh thần thác loạn.

Quả nhiên có bệnh.

“Lời nói lúc phát bệnh, tất nhiên không thể tin là thật, đúng không?” Phi Nhiên Thù đặt bút son xuống, giống như đang hỏi Hàm Quang.

Hàm Quang lại nói: “Thuộc hạ cho rằng, Vân tỷ cũng không phải hoàn toàn hồ ngôn loạn ngữ. Nàng từng nói với thuộc hạ một câu, thời gian là cái dao mổ lợn, liên tục biến miếng thịt non mỡ màng thành tảng thịt khô... Khụ, tuy rằng từ ngữ dùng rất quái dị, nhưng thuộc hạ đoán, khi Vân tỷ ý thức hỗn loạn hẳn là nhớ tới quá khứ...”

Phi Nhiên Thù khẽ run rẩy mi, lại cười thất thanh: “Nếu như là nhớ tới quá khứ, vậy càng không thể coi là thật.” Nhớ tới quá khứ, liền biết câu “thieu thân lao đầu vào lửa” của nàng chính là nhắc đến “Hư Nghiệp Hỏa” kia, cũng sẽ biết câu mà Nguyệt Vô Cực lưu lại kia, quả nhiên là thật.

Nếu như biết tất cả những thứ này rồi, nàng vẫn không oán không hận, không trở mặt thành thù với hắn, trong lòng còn có hắn...

Vậy thì quả thực, bệnh cũng không nhẹ.

Phi Nhiên Thù nường mày quét hết cảm xúc vô vị, huy chương lay động chuông vàng.

Sau một lát, trong phòng xuất hiện bốn nữ tử từ cách ăn mặc lẫn dung mạo và thân hình đều gần gần giống nhau. Trên yếm dưới váy, phục sức khuê tú, đều vấn tóc cao kiêu đạo cô, mặt mộc không trang điểm, đều có một cổ lạnh nhạt thông dong. Nếu như cẩn thận nhìn, ngũ quan các nàng đều có chút gì đó giống Hành Ca không nhiều thì ít, đáng vẻ lại càng giống Hành Ca lúc luận đạo.

“Thuộc hạ chờ đợi trang chủ sai bảo!” Bốn cô gái cùng kêu lên.

“Thuộc hạ á?” Phi Nhiên Thù nhíu mày.

Về mặt của bốn cô gái lập tức chuyển từ “cung kính” sang “tùy tính”

Một cô nói: “Bần đạo hôm nay còn chưa khai trương, trang chủ muốn quang lâm chiếu cố một chút sao?”

Một cô nói: “Chuyện cho tới bây giờ, thật không dám giấu diếm, bần đạo vốn là tiên nhân trên trời.”

Một cô lại bảo: “Trang chủ đoán chữ hay là xem tướng. Bần đạo tính gì chuẩn đó, không chuẩn cũng phải trả tiền.”

Một cô rằng: “Bản đạo đêm xem thiên tượng, trang chủ đạo này có sao Hồng Loan động a, động động a~”*

*Hồng Loan: tên một chòm sao, cát tinh, chủ sự mừng và nhân duyên. Người có sao Hồng Loan là người sắp có nhân duyên

Phi Nhiên Thù mỉm cười vuốt cằm: “Bộ dạng vô sỉ này tương đối có thần vận của Hành Ca. Tục nhân dùng mặt nạ lại không họa được cốt cách, các người lại am hiểu che giấu hơi thở của bản thân, nghiền ngẫm khí chất của đối phương, không phải dịch dung lại hơn hẳn dịch dung, không hổ là Họa Cốt Tử Tuyệt. Ai yo, Phi mỗ có tài đức gì, lại có thể mang được thiên tài bực này vào Cáp Phòng chứ.”

Họa Cốt Tử Tuyệt đến từ một môn phái chuyên bắt chước của Nữ Nhi quốc phương Tây, nhiều năm trước từng lấy chuyện giả mạo võ lâm danh sĩ trên giang hồ làm vui, tạo thành một hồi thiệt giả khó phân, khiến người người hồ nghi ngờ lẫn nhau mà ra đại loạn.

Phi Vô Tà bằng vào năng lực điều tra tình báo của Cáp Phòng trong Thiên hạ đệ nhất trang, một người độc đấu với Tử Tuyệt, cuối cùng, Tử Tuyệt kỹ thuật không bằng người, bị bắt đặt ra khế ước với Phi Vô Tà, rời khỏi Trung Nguyên, trọn đời không được lấy trò Phòng Dung Thuật ra làm hại võ lâm Trung Nguyên.

Cho đến khi Phi Vô Tà lấy danh nghĩa phi thăng lui về ở ẩn, Phi Nhiên Thù lấy phong thái thiếu niên tiếp nhận chấp chưởng Thiên hạ đệ nhất trang, bốn cô nương này lại bắt đầu rục rịch, cho rằng Phi Nhiên Thù tuổi trẻ dễ bắt nạt, kết quả cũng là một lần sảy chân để hận ngàn đời, quay đầu lại đã thành người hầu của Phi Nhiên Thù. Giờ phút này nghe thấy Phi Nhiên Thù giả mù sa mưa nói: “Tài đức gì.” Tử Tuyệt đều nghiêng răng nguyền hấn.

Một người nói: “Trang chủ quả nhiên vô đức vô năng.”

Một người nói: “Chủ yếu là mặt đẹp, đẹp hơn chúng ta một mặt.”

Một người lại bảo: “Trung Nguyên lại có một nam tử xuất trần tuyệt điểm như thế...”

Một người rằng: “Cũng có thể là do chúng ta sinh ra ở Nữ Nhi Quốc, gặp được quá ít nam nhân.”

Đánh chết cũng không muốn thừa nhận bản thân mình là bị Phi Nhiên Thù đánh thảm.

Đối với Tử Tuyệt đến từ Nữ Nhi Quốc mà nói, thua ở dưới vũ lực của nam tử, so với thân phục dưới sắc đẹp của nam tử dọa người hơn. Dù sao, chết dưới gốc mẩu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Chuyện này có đồn về Nữ Nhi Quốc, truyền đến Phòng Dung môn phái cũng tính là giai thoại nha nha nha.

Phi Nhiên Thù luôn luôn biết nghe lời phải, tiện miệng đáp: “Cũng đúng, chỉ trách Phi mỗ quá mức nể mạo. Được rồi, làm phiền bốn vị chia nhau đi về bốn phương, tìm kiếm Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Trên đường có thể tùy thời chơi đùa, không thể gây thương tổn hại mạng người vô tội. Vị nào đóng giả thành công nhất, lừa được nhiều người nhất, y theo thường lệ, có thưởng.”

“Vâng!” Nghe được ban thưởng, Tử Tuyệt đều run rẩy thần kinh, linh mệnh rời đi.

Phi Nhiên Thù bố trí thỏa đáng, lại đem hết sự vụ trong trang cùng với các bản án trong võ lâm cho Hàm Quang xử lý, sau đó thờ dài một hơi đi về phía Lỗi Nguyệt Lâu. Thăm cái vị tiên nhân trên trời tinh thần thác loạn sắp sửa phi lễ một nửa cái Thiên hạ đệ nhất trang này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Một Người Có Bệnh Là Được Rồi, Hai Người Thì Quá Nhiều

Bên trong Kỳ Hoàng các.

Cố Thanh Cừ ở một bên bắt mạch cho Mục Thư Kiếm, xem ra thời gian có chút hơi lâu.

Mục Thư Kiếm cũng không để tâm tính toán lâu mau làm cái gì, chỉ bắt quá là tay của hắn, có chút hơi tê tê.

"Àch..... Cố tiên sinh, xin hỏi là....."

Mục Thư Kiếm vừa mới mở miệng, chỉ nghe Cố Thanh Cừ nhếch mép trầm ngâm một tiếng, nói: "Đổi tay."

"Nha." Mục Thư Kiếm liền đổi qua tay kia.

Đổi xong liền phát hiện có chút không đúng, hắn hiện đang muốn hỏi tình huống này là chuyện gì? Tại sao lại một lần nữa nghe theo lời Cố Thanh Cừ bài

bố?

Hắn cho là mình thay sư thúc gánh tội thay, bị mang về thiên hạ đệ nhất trang đèn nợ, nhiều nhất thì làm trâu làm ngựa một thời gian, trả hết nợ giết Đại Thụ tráng sĩ là xong. Ai biết hai vị mỹ tử nữ kia lại đưa hắn vào Kỳ Hoàng các, rồi mặc kệ hắn. Cổ Thanh Cừ lại cứ ngày ngày rượu thịt ngon hầu hạ hắn ăn ăn uống uống, việc này có chút hoàn mỹ đến mức quá dị rồi.

Chỉ có mỗi ngày vào thời gian bắt mạch, rất là không tốt.

Cổ Thanh Cừ đem hắn ra bắt mạch, một cách tay thì thời gian hết một nén nhang, chỉ là một chữ cũng không nói, khi thì cau mày, lúc lại trầm ngâm.....

Loại cảm giác này, có chút vi diệu.....

Mục Thụ Kiểm suy nghĩ vấn đề này một chút, cần phải phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt.

"Cổ tiên sinh, tại hạ lỡ tay tổn thương.....Đại thụ tráng sĩ của quý trang, xin hỏi làm sao để bồi thường? Ach, trước tiên nói cho rõ ràng, có lẽ tiên sinh cũng biết, tại hạ mặc dù xuất thân từ Long Môn, nhưng bởi vì cô ý dẫn thân vào Đạo Môn, đã bị gia phụ đoạn tuyệt kinh tế, khắc, tiền là không có, nhưng trả giá bằng sức lực vẫn là có thể..... Chỉ cần không làm thương hại đến võ lâm chính nghĩa, việc gì cũng là có thể."

"Không cần."

Cổ Thanh Cừ rút cục buông tay hắn ra, chậm rãi nở nụ cười, nói: "Ta muốn, thân thể của ngươi."

Đừng!

Cái đĩa, cái mâm lập tức rơi xuống đất.

Cổ Thanh Cừ cùng Mục Thụ Kiểm theo tiếng động quay đầu nhìn lại, nơi cửa, hai tay của Tần Miên Miên vẫn còn duy trì động tác bưng cái mâm, chỉ là mặt của nàng hiện tại là hai màu, màu xanh và màu trắng, nàng giật giật môi, mắt cả nửa ngày mới mạnh mẽ thoát ra một câu:

"Chuyện này..... Chính là lý do ngươi vẫn né tránh Miên Miên sao?"

"Không....." Mục Thụ Kiểm đưa tay, muốn giải thích, lại bị một giọng nói to lớn hơn che lấp.

"Ngươi nếu như cho rằng là như thế, ta ngược lại cũng không phản đối." Cổ Thanh Cừ buông thông một câu.

"Không, ta không tin! Điều này không phải là thật sự! Trời cao sẽ không như vậy trên ta....." Tần Miên Miên uể oải ngồi trên mặt đất, khóc đến phé tâm liệt phổi.

"Chính xác mười phần, nghĩ lại đến đây là xong, ta không muốn ngươi lui đến Kỳ Hoàng các nữa, ta muốn bế quan." Cổ Thanh Cừ nói.

"Ngươi..... Ngươi..... Ngày xưa bên hoa dưới ánh trăng, ngươi gọi ta là Miên Miên yêu dấu..... Hôm nay ngươi thay mới đổi cũ..... Không đúng..... nữ nhân đổi nam nhân..... Ngươi còn không muốn ta đến Kỳ Hoàng các..... Cổ Thanh Cừ ngươi thật là ác độc thật là độc ác a....."

Mục Thụ Kiểm nghe thấy lời ấy liền nhìn về hướng Cổ Thanh Cừ một chút, mặt lộ ra vẻ không dám tin.

Cổ Thanh Cừ nhắm chặt hai mắt, cắn răng nói:

"Ta gọi ngươi là Miên Miên yêu dấu dưới ánh trăng....khi đó tính ra ngươi mới có sáu tuổi....."

Lại hướng ra phía ngoài hô một tiếng, "Người đến, đưa Tần tổng quản rời đi."

"Không cần ngươi đuổi! Ta đi, ta tự đi còn không được sao! Ta đi rồi cũng sẽ không bao giờ quay lại! Ngươi cũng không cần hối hận vì đã buông tha một nữ nhân mềm mại tươi tắn thơm tho nhiều nước, mà đi chấp nhận một tên xú nam nhân cứng rắn cục mịch tàn nhẫn như cục gạch!" Tần Miên Miên mang theo giọng căm hận mà đi.

Cổ Thanh Cừ đưa mắt quay lại quét trên người Mục Thụ Kiểm.

Mục Thụ Kiểm liền cảm giác cả người cứng đờ, đột nhiên lùi về sau.

"Tuy rằng trên thế nhân xu hướng tình cảm về cá nhân của mỗi người là không giống, nhưng tại hạ đây thân mang trọng trách trên người, trong ba loại bất hiếu lớn nhất của con người có một là tuyệt hậu, tại hạ thực sự không thể đi con đường này....."

"Đừng." Cổ Thanh Cừ ngăn lại hắn lên tiếng, nói: "Ta chỉ muốn thân thể của ngươi, làm lọ chứa thuốc thôi."

Cổ Thanh Cừ thành lập Kỳ Hoàng các, chính là do cổ lão trang chủ Phi Vô Tà một tay ra sức, cũng là vì tính mệnh của Phi Nhiên Thù mà thành.

Cố Thanh Cừ đời này cư nhiên chưa từng thấy qua ai, có lẽ là độc nhất vô nhị Phi Nhiên Thù, nhiều lần tự thương hại gân mạch của chính mình mà vẫn không thể chết.

Năm tháng trôi qua, hần mặc nhiên đã xem việc chữa trị cho Phi Nhiên Thù là khiêu chiến lớn nhất trong của đời hành y của mình. Trải qua hơn mười năm, cho đến ngày nay, nghiên cứu của hần rốt cục đã có dấu hiệu đột phá trọng đại. Hần nghiên cứu chế tạo ra một loại thuốc, có thể hoàn toàn thay đổi thể chất không thích hợp luyện võ của Phi Nhiên Thù.

Nhưng mà căn cốt của Phi Nhiên Thù hiện giờ thật sự quá tệ, cơ hồ kinh mạch gần như đã vỡ vụn. Trong thời gian ba năm gần đây, mỗi một lần hần dùng vũ lực bị trọng thương, thời gian chữa trị ngày lại càng dài. Dưới tình huống như vậy, Kỳ Hoàng các cho dù chế ra được thuốc, cũng không dám trực tiếp cho hần uống, chỉ sợ một chút sai lầm là thiên thu hối hận.

Cho nên khi Cố Thanh Cừ nghe nói đến trong Đạo Môn có Mục Thư Kiếm, trong lòng không thể nào không vui mừng đến nở hoa.

Mục Thư Kiếm, là con trai của học sĩ Thái Học, hậu duệ kế thừa của Long Môn, vốn căn cốt không tốt cũng không thích hợp luyện võ, nhưng lại cường ngạnh dán thân vào Lưỡng Nghi Sơn Trang, cường luyện Thuần Dương võ học, gân mạch đã vô cùng tổn hại, mặc dù còn xa xa mới bằng sự tổn hại nghiêm trọng của Phi Nhiên Thù, nhưng cho thêm mười năm, tự nhiên là hậu quả sẽ xấu đến mức không thể tưởng tượng ra được.

Ở Lăng Vân Phong, lần đầu gặp mặt, Cố Thanh Cừ liền muốn lưu người này lại.

Vừa dịp gặp may tráng sĩ....đại thụ bị thương...

Tự nhiên là không thể thiếu phần diễn xuất của Tàn Miên Miên cho được.

"Lọ chứa? Tiên sinh là muốn tại hạ làm người thí nghiệm thuốc cho người sao?" Mục Thư Kiếm cau mày.

Cố Thanh Cừ gạt đầu, lại lắc đầu, nói:

"Đối với ta mà nói, người chỉ là người thích hợp thí nghiệm thuốc. Nhưng đối với người, thì đây chính là thuốc cứu mạng. Người nghịch chuyển gân mạch luyện tập Thuần Dương tâm pháp, ngũ tạng lục phủ đều đã tổn hại, tuy rằng lúc này xem ra cũng chưa có gì nặng, nhưng khó bảo đảm người ngày sau thành quả tu luyện càng lúc tăng, đến một lúc nào đó bộc phát ra một lần, người chắc chắn là phải chết."

"Ý của người là..... thuốc của người có biện pháp chữa trị gân mạch cho ta?"

"Sai, nếu chỉ là thuần túy chữa trị gân mạch, người nếu như tiếp tục tu luyện võ công, lại vẫn tiếp tục thụ thương như thường. Thuốc này của ta, có thể thay đổi hoàn toàn căn cốt của người."

"Vậy có nguy hiểm thế nào?"

"Có thể là sẽ thất bại."

"Hậu quả của thất bại?"

"Dù thất bại ta đây vẫn lưu mạng được cho người."

"Thành giao."

Cố Thanh Cừ cùng Mục Thư Kiếm hai mặt nhìn nhau nở nụ cười, giao dịch thành công.

Cố Thanh Cừ nói: "Lựa chọn chính xác."

Mục Thư Kiếm nói: "Chỉ là thuốc thí nghiệm, Cố tiên sinh vì sao lại cố ý khiến cho Tàn tổng quản hiểu lầm?"

Cố Thanh Cừ nghiêm mặt, nói: "Người hỏi hơi nhiều."

Mục Thư Kiếm cũng không biết rằng, Tàn Miên Miên hiện tại đã đem Cố Thanh Cừ bức gần đến tuyệt cảnh, hần thật sự có khả năng chuyển qua yêu thích nam nhân lắm.....Dù sao, hần bây giờ đã bị bức ép đến nổi đâm ra chán ghét hết nữ nhân trên đời rồi.....

Cố Thanh Cừ bỗng nhiên đứng dậy, dặn dò Mục Thư Kiếm một phen, hi vọng hần trong hai ngày này đem tình trạng cơ thể điều độ đến mức tốt nhất, thuận tiện cho việc thí nghiệm sau này. Sau đó rời khỏi Kỳ Hoàng các, hướng Thán Nhiên các mà đi, vừa vặn lại gặp Phi Nhiên Thù trên đường, bót một chuyến lao động.

Hần từ trong lồng ngực móc ra một bình Nguyên Đan giao cho Phi Nhiên Thù, nói:

"Đây là thuốc cho nửa năm, ta hiện muốn bé quan. Ngày mốt Trang chủ hạ sơn ta sẽ không tiễn, người cùng Hành Ca tiên cô lên đường cẩn thận."

Phi Nhiên Thù nắm chặt bình thuốc trong tay một lúc, nói: "Thân thể của Phi mỗ, đã kém đến mức độ này rồi?" Mất hần lộ vẻ cười cười, có vẻ như đang tự trào phúng, nhưng ngữ điệu là hồ hững không hề sợ hãi, phảng phất như đối với việc này quen thuộc lắm rồi, không hề đem sinh tử để ở trong lòng.

"Không thể nào kém hơn được nữa rồi."

"Có Trần Hồn châu cũng không thể?"

"Có là Đại La Kim Tiên cũng không thể."

Phi Nhiên Thù lại là nở nụ cười, giờ khắc này nụ cười lại nhiều hơn mấy phần hào sảng, hần nói:

"Nhưng mà ngươi có thể. Có thể thấy được Đại La Kim Tiên cũng không bằng ngươi a. Thanh Cừ à Thanh Cừ, có hay không vì bên trong trang sớm đã quen với năng lực của ngươi, không còn ai rung động với kỳ tích ngươi tạo ra nữa, làm cho ngươi phải tự luyện đến mức này hay sao?"

"Đúng vậy a." Cổ Thanh Cừ không một chút xấu hổ đương nhiên thừa nhận, "Vậy tại sao Trang chủ ngài còn không biết nên khen ngợi ta đi."

Phi Nhiên Thù luôn luôn biết chiều lòng người, "Thanh Cừ a Thanh Cừ, tóc của ngươi bạc đến mức quá xinh đẹp đi."

"Cảm tạ. Ta chính là luôn đẹp như vậy." Cổ Thanh Cừ không quay đầu lại rồi bước đi.

Phi Nhiên Thù nghĩ thầm, Thanh Cừ thực sự là hay then thùng quá. Đem bình thuốc thu vào trong lòng, cất bước tiếp tục hướng về Lỗi Nguyệt lâu mà đi. Xuyên qua vườn hoa, rốt cục đã đến. Từ xa xa liền nghe ra một trận ồn ào, là tiếng của hai người hầu gái Xuân Giang Nguyệt Hoa hần phải đi chăm

sóc Hành Ca.

"Tiên cô khá là yêu ta, người mới nói ta huệ chất lan tâm thất khiêu linh lung đó."

"Thật vậy không? Vừa mới rồi ta cho ăn tiên cô ăn uống, nàng vuốt tay của ta nói tay trắng thon thon, mười ngón kinh tâm."

"Hừ, một đôi thô tay như vậy, nói ra miệng ngươi tin sao?"

"Hừ, chỉ một câu phổ thông khách sáo, ngươi cũng đừng tưởng bở."

"Ngươi!"

"Ngươi!".....

Nhìn hai người thị nữ đầu vô mồm mặt đỏ tới mang tai, tiếp tục nghe xong phần nội dung, Phi Nhiên Thù cảm thấy vô cùng đau đầu, trong lòng mơ hồ sinh ra chút bức tức, hết sức dầm mạnh bước chân, rốt cục khiến hai người dừng lại giao chiến, song song quay đầu lại, cúi đầu ra mắt: "Gặp qua Trang chủ."

"Xuân Giang, Nguyệt Hoa, nếu như trang chủ ta nhớ không lầm, hôm qua các ngươi vẫn là không ngừng kêu khổ?"

Xuân Giang vừa nhìn thấy Phi Nhiên Thù, mặt càng đỏ hơn, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vây....đầu sao bây giờ cũng tốt..... Hành Ca tiên cô là người tốt."

Nguyệt Hoa hai tay vịn vẹo, gật đầu đáp lời nói: "Đúng vậy a, trang chủ liền quên chúng ta hôm qua đã nói gì đi."

Mới một ngày đã đâm ngiên..... trên mặt của Phi Nhiên Thù không có một chút rung động nào, trong nội tâm lại xung động như có mười vạn binh mã đang gào thét, hần vô cùng nhẫn nại mà không vọt vào phòng đập chết cái người khởi xướng ra chuyện kích động lung tung này, đối với Xuân Giang và Nguyệt Hoa dịu dàng như gió xuân ôn hoà, nói: "Từ hôm nay, các ngươi không cần hầu hạ tiên cô nữa. Các ngươi lo việc khác đi thôi."

"A?" Xuân Giang, Nguyệt Hoa cùng nhau ngẩng đầu, hoa dung thất sắc.

"Lui ra." Phi Nhiên Thù tiếp tục cười.

Xuân Giang, Nguyệt Hoa thấy nụ cười này lại đâm ra hoảng sợ, tuy là trong lòng vô cùng không toại nguyện, nhưng chỉ có thể vâng vâng đồng ý, lưu luyến không rời mà lui.

Phi Nhiên Thù âm thầm điều tức một phen, mới từ từ tiến bước đi vào phòng.

Bên trong, một mùi thuốc xông lên nồng đậm.

Phi Nhiên Thù từ trong tay áo lấy ra một nhánh hoa quế vừa hái xuống, cắm vào lọ hoa, cho vào chút nước, lại đẩy cửa, khiến cho gió lùa vào phòng, trong thoáng chốc mùi thơm hoa trong vườn lan tỏa, cả phòng đầy sinh khí.

Người nằm trên giường hắt hơi một cái, hình như có ý tỉnh dậy. Phi Nhiên Thù bước đến bên giường ngồi xuống, đưa tay ra thăm dò trên trán, mấy hôm trước rất nóng, hôm nay coi như đã giảm được sáu bảy phần rồi. Lại bắt mạch cho Hành Ca, hần phát hiện còn chút dị trạng, không khỏi lòng mảy mảy như sâu. Hành Ca vì hần mà hóa giải chân khí Hư Không Nghiệp hỏa, đến hiện tại vẫn chưa xong, chẳng trách bệnh tình biến chuyển điên đảo nhiều lần như vậy.

Cổ Thanh Cừ nói vẫn cần thêm hai ngày mới khỏi hần, nghĩ đến cũng bởi vì nguyên nhân này mà ra.

Phi Nhiên Thù từ trên người của Hành Ca kéo xuống tằm chần làm bằng gấm, mới phát hiện ra nàng đang vận y phục kiểu nam trang như ngày xưa.

Tóc dài buộc lên, một bộ cảm y, mi thanh mục tú, quả thực là khuôn mặt đẹp theo kiểu soái ca công tử gia. Phi Nhiên Thù nghĩ thầm, so với lúc nàng mặc áo choàng của Công Tôn Dị thì dễ nhìn hơn gấp trăm lần, chẳng trách hai vị hầu gái tâm dập dòn động lòng xuân, không thể tiết chế.

Phi Nhiên Thù đem Hành Ca xoay lưng về phía hắn, lòng bàn tay áp vào lưng của nàng.

Một luồng chân khí thuần dương ấm áp rót vào cơ thể của Hành Ca, cùng với khí chí âm Trần Hồn châu bên trong mạnh mẽ kết hợp lại, hình thành một đạo lực chân khí mạnh mẽ, trong nháy mắt trực xuất Hư Không Nghiệp hỏa chân khí ra ngoài.

Cả người Hành Ca thư thả, lông mi nhấp nhấp, chậm rãi mở mắt ra.

Hai mắt tươi sáng, không hề hỗn độn, nàng đứng lúc đang vận chuyển Tiêu Điều Du tâm pháp, chợt cảm thấy tinh thần thoải mái, tứ chi thanh thoát.

"A Phi....."

"Tĩnh Tâm."

"Nha."

Chỉ chớp lát sau, Phi Nhiên Thù chấn động mạnh một cái, lập tức lui chường, sắc mặt hơi trắng bệch, run giọng nói: "Ngươi....."

Hành Ca xoay người lại có chút ngượng ngùng nói:

"Bản đạo vừa nãy đã muốn nói ra, bản đạo không khống chế được....."

Nàng dù sao cũng mới học qua Tiêu Điều Du công pháp, không cách nào khống chế thu phát tùy ý được, nên vừa rồi sơ ý một chút, liền bắt đầu hấp thu chân khí thuần dương của hắn, khi nàng phát hiện ra sự cố, liền có cảm giác khác thường, ai ngờ mới lên tiếng nhắc nhở, Phi Nhiên Thù lại bảo nàng phải tĩnh tâm.

"Hành Ca a Hành Ca, nếu như ngươi cùng với người khác song tu, thế nào cũng đem người kia hại chết không có chỗ mà chôn."

"Nếu thật sự như vậy, vì thiên hạ mà ta đành hy sinh, A Phi, ngươi cùng ta song tu đi."

Phi Nhiên Thù đột nhiên nhảy dựng từ trên giường xuống đất, lui tới cửa, cẩn thận nói: "Bệnh của ngươi còn chưa khỏe?"

Hành Ca lẩm liết, "Lời này là như thế nào, bản đạo như hạt đậu khấu đầu cành xuân tươi, đang tuổi ăn tuổi lớn, nơi nào có bệnh?"

Phi Nhiên Thù cúi đầu hỏi: "Vậy ngươi có nhớ qua ngày hôm trước nói với Phi mỗ lời gì hay không?"

Hành Ca cả kinh, ôm chặt chần nói: "Ta..... Bản đạo nói cái gì?"

Phi Nhiên Thù hơi nheo lại mắt, lại nói: "Vậy ngươi có nhớ tới ngươi nói cái gì với Cố Thanh Cừ cùng hai vị hầu gái?"

Hành Ca lần này lâm vào cảnh đứng ngồi không yên, ôm lấy đầu, chần chờ hồi lâu, rốt cục hỏi:

"Sẽ không phải là ta nói ra cái gì không nên nói chứ..... hoặc tùy tiện lại hứa ra cái gì..... Sau đó tự nhiên thiếu nợ đi....."

Phi Nhiên Thù nhú mày, nói: "Ngươi thường thường là như vậy sao?"

Hành Ca tắc lưỡi, "Lời này nói như thế nào. Bản đạo thận trọng từ lời nói đến việc làm, cũng chỉ có một lần....ah....hai ba, bốn năm lần lên lút hạ son uống rượu say, không cẩn thận đáp ứng sự tử quyết trước đạo quan, đồ thùng phẫn cái gì gì đó. Đây là việc tu hành, người thế tục sẽ không hiểu đâu. Khặc, cho nên nói ta đây lần này đến cùng thiếu cái nợ gì?"

Quả nhiên, là bệnh mà nói ra lời điên cuồng, không thể coi là thật.

Phi Nhiên Thù đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại sản sinh ra một luồng thất vọng không rõ lý do.

Hắn bình sinh là một người luôn hào hoa xinh đẹp phong nhã, mặc dù có thân thể kỳ kỳ cùng căn cốt thể chất vô cùng kém, nhưng hắn cũng chưa bao giờ từng mất lòng tin vào chính mình, tâm chí luôn vững vàng. Hắn cho rằng thất tình có thể cắt bỏ, lục dục có khả năng chế, sao lúc này lại sản sinh ra quá nhiều cảm xúc như vậy?

Bởi vì...trong một thoáng tự nhiên có nhiều cảm giác xa lạ không tên nổi lên trong lòng, vì lẽ đó hắn đâm ra buồn bực.

Càng buồn bực hơn là Hành Ca và Nhiếp Vân vốn là một người, chỉ là đối diện với Nhiếp Vân khiến cho nội tâm của hắn luôn bình tĩnh, còn Hành Ca thì.....khiến hắn tự dưng nổi giận.

"Người mắc nợ rất rất nhiều."

Trong mắt của Phi Nhiên Thù hình như có ánh lửa lóe lên, sâu sắc mà nhìn Hành Ca rất lâu, một lát mới buông ra một câu: "Thu thập một chút, ngày mai chúng ta xuống núi."

Nói xong liền phát tay áo, hung hăng mà ra khỏi phòng.

Hành Ca nhẹ nhàng buông tấm chăn ra, lúc này vẫn chưa hết run rẩy, cúi đầu.

Nàng bắt giấc nhớ tới.

Trong lòng của nàng có hình dáng của Phi Nhiên Thù. Chẳng biết từ lúc nào mà có, có lẽ là lần đầu vô tình đi nhờ xe, có lẽ là bị hấn lần đầu nắm tay khiến nàng rung động. Nếu quả thật là soái ca xinh đẹp động lòng người thì nàng yêu thích cũng là hợp lý, hỏi thế gian mấy ai có thể chống lại được sức quyến rũ của soái ca đây?

Nhưng nàng lại một mực rõ ràng hấn là cái thứ học đòi văn vẻ, chỉ có hoa đòi này cũng đừng mong kết quả, hấn am hiểu nhất là ý mạnh hiếp yếu, nắm được điểm yếu của nàng rồi thì hạ thủ liên tục, cái gì mà tự xưng từ trước đến giờ chỉ nói lời nói thật? Còn không phải là gài bẫy người ta vô số lần hay sao? Nàng mặc dầu hiểu rõ hấn như lòng bàn tay của mình, nhưng...vẫn nhịn không được....đâm ra động ngửa ngáy a.

Ach, Phi Nhiên Thù người cũng giống y sư thái tiểu yêu tinh a, nhọc lòng người khác quá.

Đương nhiên..... Cũng có thể nàng đang phát bệnh mà nghĩ ngợi lung tung?

Hành Ca nhớ đến cơn mơ trong lúc sốt, không khỏi lại thở dài liên tục.

Trong mộng, Nhiếp Vân vẽ mặt không chút biểu tình, không biết vì nguyên nhân gì nhất quyết muốn cùng Phi Nhiên Thù cắt đứt.

Phi Nhiên Thù cúi thấp đầu, không thấy rõ khuôn mặt, hấn nói: "Như vậy..... ước định giữa ta và người....."

Nàng nói: "Xóa bỏ đi thôi."

Hấn nói: "Mặc dù người kia chỉ là muốn lợi dụng người, người cũng vẫn đi?"

Nàng đột nhiên nở nụ cười, cười đến ôn nhu, nàng nói: "Người lúc nào cũng hỏi xoay quanh vấn đề này, nghĩ đến là đối với ta là có tâm. Ta thật vui mừng. Người như vậy rất tốt, chỉ là ta đi rồi, người làm mọi việc không nên quá quyết liệt, đối với bản thân mình thả lỏng một chút, như vậy chính là đối với ta có tâm rồi."

Nàng tiếp: "Nếu như thật sự phải cho ra một cái đáp án, đại khái là thiếu thân lao đầu vào lửa..... Sớm tối ấm áp, cả đời mới có thể được an ủi."

Hấn nói: "Nếu như có một ngày, người phát hiện ra đó không phải là thứ người đang tìm kiếm, vậy ta luôn hoan nghênh người quay về tệt trạng. Ta ở Thần Nhiên cốc, từ nơi đó xây thêm một ngôi lầu, sẽ gọi là Lỗi Nguyệt lầu, có hoa có cây, có trăng có rượu, là loại hình mà xưa nay người vẫn hay yêu thích nhất."

Nàng nói: "Nếu như thật có ngày đó, ta hi vọng người đáp ứng ta một chuyện."

Nàng nói: "Đừng nên tìm ta, đừng cứu ta, coi như là người dung, đến chết cũng không gặp lại."

Nghe đến đó, Hành Ca chỉ cảm thấy Nhiếp Vân thực sự là vô tình a vô tình, đáng thương cho A Phi, tình thâm đặt sai chỗ rồi.

Hành Ca vốn muốn lưu lại nhìn Phi Nhiên Thù một chút, nhưng thân bất do kỷ lại theo Nhiếp Vân rời đi.

Nhiếp Vân mỗi một bước đi rất kiên định, mãi cho đến lúc gặp một chiếc xe ngựa, Bên trong xe duỗi ra một cánh tay, nắm lấy nàng kéo vào trong.

Bên trong xe, Nhiếp Vân gương mặt trắng bệch, nằm trong lòng một Hồng Y nam nhân.

"Vân nhi, người làm sao vậy?" Hồng Y nam nhân đầy mặt lo lắng.

"Có chút lạnh. Anh đẹp trai, đừng nói chuyện, để ta ngủ một hồi." Nhiếp Vân ngữ điệu ung dung, nhưng cả người lại không ngừng run rẩy.

Nhìn thấy cảnh này, Hành Ca rất muốn xông lên hô to: "Oanh! Đôi câu nam nữ lớn mật, dám cho ta là vợ của A Phi đi ngoại tình!"

Chỉ hận là ý muốn trong mộng khó có thể biến thành hành động, Hành Ca đang lúc cảm giận bất bình, chợt trong lòng quặn đau, nước mắt không cách nào khống chế được chảy xuống. Nàng xem thấy Nhiếp Vân khoe miệng đang cười, nhất thời cũng không biết nước mắt này là vì Phi Nhiên Thù hay là vì là Nhiếp Vân mà rồi.

Mãi cho đến lúc tỉnh lại, Hành Ca không thể quên nỗi đau như cấn xé tâm can này, cho nên khi gặp Phi Nhiên Thù, trong lòng dĩ nhiên nảy sinh vô số hồ nghi, vô số thương tiếc, mặc dù là Nhiếp Vân một tay tạo nghiệt, nhưng bây giờ nàng là người phải gánh.

Từ bên trong trang nhiều mặt điều tra cẩn thận, thêm vào khai thác được một ít từ Phi Nhiên Thù, Hành Ca cảm thấy, đầu đuôi sự tình đã rất rõ ràng.

Nhiếp Vân cùng Phi Nhiên Thù từng có một loại ước định nào đó, còn có vẽ như, khắc, trong người có ta, trong ta có người, thế nhưng! Cũng vì một tên mặt trắng mặc Hồng Y của Nguyệt Vô Cực! Nhiếp Vân tên khốn kiếp này lại dứt tình bỏ lại con rơi —— khắc, ý tứ đại khái là chỉ vào Hàm Quang, không cần phải để ý đến những chi tiết nhỏ này —— bội tín bội nghĩa dứt áo Phi Nhiên Thù mà đi! Sau đó còn muốn cùng nam hồ ly tinh Nguyệt Vô Cực kết hôn!

Mà đáng thương cho Phi Nhiên Thù, một người một ngựa, độc thân hành tẩu giang hồ, nhiều năm không kết hôn..... Đau lòng hán.

Điều này cũng là nguyên nhân mà Hành Ca giả bộ mình không nhớ rõ gì hết, ở trước mặt hắn mà bày tỏ một phen.

A Phi bây giờ còn đang chìm đắm ở trong tình cảm với cố nhân, lập tức cho rằng nàng bày tỏ cái thái độ này là thuộc dạng "Trích Tiên" trời ơi đất hỡi mà thôi, rồi từ thiên đường rơi xuống địa ngục quá đột ngột nên tinh thần chịu không nổi mà đâm ra buồn vui thất thường.

Giữa hai người, một người có bệnh là được rồi, hai cái thì tính ra cũng quá nhiều đi.

Một nguyên nhân khác, nếu nàng chỉ là bởi vì bệnh mà sinh yêu, lại tùy tiện biểu lộ, vậy thì cùng Nhiếp Vân tên khốn kiếp phụ tình vong nghĩa này khác nhau ở chỗ nào?

Vì lẽ đó yêu thích là một chuyện, vẫn là phải làm từ từ thôi.

Mà làm từ từ là làm sao đây? Hành Ca nằm lý ở trên giường suy nghĩ một chút liền có ý tưởng, vậy thì bắt đầu bằng song tu đi.

Đừng nghĩ tục, không nên hiểu lầm, nàng không phải là ôm cái ý gì xấu. Nghĩ thử mà xem, nàng có Trần Hồn châu, còn học Tiêu Diêu Du, có thể giúp Phi Nhiên Thù luyện võ, khiến cho hắn võ công lại cao hơn một tầng, là có thể càng vì thiên hạ võ lâm mà ra sức, không tốt hay sao. Ngược lại, Phi Nhiên Thù chỉ dẫn nàng tu hành Tiêu Diêu Du tâm pháp, lại song tu giúp ích luyện công, khiến công lực của nàng cao hơn một tầng, liền có thể càng tốt mà phổ độ chúng sinh rồi.

Nghe thấy có phải là rất có đạo lý hay không?

Có phải là cảm thấy nàng quả thực là chính khí凛凛, làm tấm gương trụ cột cho võ lâm rồi phải không hả?

Xấu hổ xấu hổ.

Ngay ở khi Hành Ca vốn chính mình cũng bị thuyết phục bởi lý do của mình nghĩ ra, đang lúc tình cảm lâm ly cảm động nhất, ngoài cửa liền truyền đến một tiếng đàn.

Văn hoa thù mười ngón như múa, hắn đang biểu diễn một khúc 《quân tử khiên》.

Câu thứ nhất hát ra lệnh của trang đệ nhất, khiến Thừa Ảnh làm người đi giám thị Hư Nguyệt cung.

Lệnh thứ hai phát ra, khiến cho người đi điều tra quan hệ giữa Hữu Hộ Pháp cùng Từ Kim.

Lệnh thứ ba, khiến người theo dõi Long Tiềm, thăm dò mưu đồ của Du Từ Tiên.

Thanh âm hay tuyệt, đúng là gió mát thổi hoa, dạt dào tình cảm, Hành Ca nghe được một khúc ca trong trắng như thu thủy của quân tử, trong lòng cảm khái vạn ngàn, không khỏi thở dài một câu mắng "ban ngày ban mặt ra về cái gì", liền lúi kéo chăn che lại đầu, quyết đoán mà ngủ.

Cách một tầng cửa, khác biệt tâm tư, đại khác cũng là an tường vô sự.

Qua hôm sau, Phi Nhiên Thù cùng Hành Ca rời trang, chỉ có Tần Miên Miên cùng hai tỷ nữ đến đưa tiễn.

Chỉ thấy Tần Miên Miên mặt mày bi thương, dặn dò Phi Nhiên Thù vài câu qua loa, liền lôi kéo Hành Ca qua một bên, liên tục thở dài, nói: "Hành Ca a hành ca, Thù ca ca cùng Truy Hồn công tử Công Tôn Dị có giao hảo không lãnh mạnh, người..... Người cũng phải cẩn thận....."

Nói xong liền tru lên mà khóc, ôm chặt Hành Ca.

Hành Ca có chút mờ mịt, không biết làm gì hơn bèn vuốt lưng của nàng, vỗ vỗ an ủi.

Đứng ở một bên, Phi Nhiên Thù nhìn các nàng ôm lại ôm, ôm xong lui ra ôm tiếp, trong lòng lại nổi lên một trận tức giận không tên, liền lấy cán quạt nhẹ nhàng điểm lên trán Hành Ca một cái, đưa nàng đẩy qua một bên, Tần Miên Miên mắt điểm tựa lão đảo muốn ngã, hắn lại xoay ngược cây quạt nâng đỡ nàng, đợi khi nàng đứng ổn vừa mới xòe quạt mà nói: "Miên Miên giữ nhà cho tốt, huynh khi trở về sẽ tặng người lễ vật."

Tần Miên Miên nhất thời dừng khóc, nói: "Vậy ta muốn mê được, cái loại mà sẽ làm cho nam nhân yêu thích nữ nhân."

Phi Nhiên Thù kiên quyết từ chối, nói: "Không thể. Cổ Thanh Cừ vốn tính thông y được, ta thấy nên chơi đùa ngái đi, khả năng đắc thủ khá là cao."

Hành Ca đến cùng cũng hiểu ra, ở trong lòng đem Cố Thanh Cừ biến thành con gián mà dẫm.

Phi Nhiên Thù cùng Hành Ca sóng vai mà đi. Gió núi lửa áo, váy dài nhẹ nhàng, tình cảnh này làm Hành Ca không khỏi nhớ tới lúc rời Tây Nguyệt quan lần đó. Bất đồng là, lần đó, khi đi thì trời đất mênh mông, nhưng cô độc mà đi. Lần này, đồng dạng trời đất cũng mênh mông, nhưng có người làm bạn.

Sư thái a sư thái, Hành Ca đây hiểu rồi.

Giang hồ hiểm ác, nàng cứ như vậy mà tướng mạo xinh đẹp nghiêng thành, quả nhiên là cần Hộ Hoa Sứ Giả.

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lại Gặp Du Tử Tiên

Dịch giả: Seagate

Hành Ca là Đạo Môn chi tú, trong tương lai sẽ chủ trì Đạo Môn, là cột trụ của võ lâm Trung Nguyên, chí ít thì bản thân nàng cũng cho là như vậy.

Đáng tiếc, rất nhiều người hình như vẫn chưa ý thức được điểm này.

Tỷ như Phi Nhiên Thù.

Phi Nhiên Thù a Phi Nhiên Thù, người thì phong hoa tuấn tú, cử chỉ lịch thiệp tao nhã, chỉ tiếc là ánh mắt có chút không tốt rồi.

Sau khi rời khỏi thiên hạ đệ nhất trang, hắn đề nghị thay đổi trang phục, tự nhiên là nàng vô cùng đồng ý. Dù sao một soái ca cùng với một mỹ nữ xinh đẹp sánh vai đi lại trên giang hồ, không tránh khỏi có chút quá chói mắt người khác.

Mãi đến tận khi nghe hắn nói, chi là nàng cải trang, mà hắn thì không cần, nàng mới phát hiện ra mục đích của hắn yêu cầu nàng cải trang, căn bản không phải che dấu tài mạo người, mà là.....

"A Sờ, hết trầm hương."

Một phòng trong khách sạn nào đó, một người nằm nghiêng nghiêng trên giường êm, hai chân nhịp nhịp, y phục tươi mới, áo choàng khoác hờ, tóc buộc túm bằng một cái khăn màu xanh lơ, ung dung tự tại, một tay đỡ cằm, một tay cầm sách, vô cùng có khí độ, không làm sao mà nói ra cho hết được vẻ phong lưu tuấn nhã..... Sách trên tay là một cuốn ngôn tình.

Trên gáy sách có tựa: Lang quân phong lưu cùng quả phụ xinh đẹp.

Nhìn sách biết kẻ đọc, người này chính là chấp chương thiên hạ trọng tài Phi Nhiên Thù.

Mà A Sờ trong miệng hắn, tự nhiên là Hành Ca cải trang.

Cái gọi là cải trang, chỉ bất quá là lấy y phục nam nhân của Phi Nhiên Thù mà mặc vào.

Tuy rằng không biết vì sao Phi Nhiên Thù sống chết cũng bắt nàng mặc bộ y phục này, nhưng không thể phủ nhận, giờ khắc này nàng tóc búi lên cao, chân mày như kiếm, mắt lạnh như phượng, quả thực là có dáng dấp của một vị công tử tuấn tú xinh đẹp thoát trần.

Vị soái ca Hành Ca hiện nghe tiếng của Phi Nhiên Thù sai bảo, thở dài một hơi, tiến lên kêu lại cái lư hương, thêm vào đó vài miếng trầm hương.

"A Sờ, trà."

Hành Ca rót ra một chén trà, đưa đến trước mặt Phi Nhiên Thù, đưa đến tận miệng mà đút cho hắn uống.

"A Sờ, chân mới."

Hành Ca mười thành công lực, tự do ở trên chân Phi Nhiên Thù mà nhào nặn.

"A Sờ....."

"Xin hỏi vị công tử này lại có cái gì dặn dò?" Hành Ca nghiêng răng, lời nói rít ra, lại cố gắng nâng sức mạnh lên mười một thành công lực, ta bóp cho ngươi chết...ta bóp cho ngươi chết.....

Phi Nhiên Thù nhướn mày, uyển chuyển cười nói: "Không có gì, là muốn khen ngươi, làm rất tốt."

Hành Ca nhắm mắt lại, ta....nhìn.

Đúng rồi, đây chính là mục đích hẳn muốn cho nàng cái trang.

Hắn nói, thiên hạ không thể một ngày không có Trọng Tài Giả, nếu như hắn cũng cái trang, ngược lại là bút dây động rừng, vì lẽ đó hắn nhất định phải như ngày xưa bình thường hành tẩu giang hồ.

Mà Đạo Môn chi tử cùng thiên hạ trọng tài đồng hành chung với nhau, kẻ ngu cũng nhìn ra được có việc lớn sắp phát sinh, cho nên nàng nhất định phải cái trang.

Như vậy vấn đề phải giải quyết làm sao, cái trang như thế nào là tốt nhất? Thiên hạ ai ai cũng biết, hẳn một người cô đơn, xưa nay không gần nữ sắc, thường thường không phải là Hàm Quang thì chính là Thừa Ảnh đi bên cạnh, cho nên nàng giả trang thành người hầu nam là tốt nhất.

Ta phi a, tin lời hắn nói thì hai mắt nàng đều mù rồi. Hẳn rõ ràng đang tìm cho mình một cu li miễn phí!

Cái gì "Công tử Vô Song, lung linh lung linh Phi Nhiên Thù"! Cái vụ lung linh lung linh này có được, còn không phải là nô dịch người hầu làm nền để nâng mình lên hay sao?!!!

Làm nàng cứ tưởng bờ, nhờ tường mạo mình xinh đẹp mà phải cần đến Hộ Hoa Sứ Giả đây!

Phản rồi phản rồi, thói đời điên đảo xem ra không sao hiểu rồi.

Lá gan người này quá lớn rồi, dám như vậy mà đối xử với thiên tiên như nàng, không cho chút giáo huấn hẳn liền tự coi mình là chủ nhân. Hành Ca trong lòng cười gằn, vỗ bàn đứng dậy, quyết định rời nhà trốn đi!

Phi Nhiên Thù liếc mắt nhìn nàng uốn lưng lên đến mức thẳng tắp, nhìn ra có vẻ đặc biệt kiên nghị, liền tiếp tục đọc sách, chép miệng nói:

"Nhớ cầm theo chút bạc vụn, ta không muốn lại phải đi quán rượu chuộc ngươi." Nói xong tay lại lật qua một trang sách.

Bị nói trúng tim đen, Hành Ca hơi sững người, sau đó khí thế mười phần hừ lạnh một tiếng, một lần nữa tăng lên thanh thế, chẳng qua tính kiên nghị là có hơi giảm một chút, lượn đến bên cạnh hộp đựng tiền, bốc lấy chút bạc vụn.

Trước khi đi, vì Phi Nhiên Thù gợi ý cho Tàn Miên Miên chơi ngãi tương tự với Cổ Thanh Cừ, Tàn Miên Miên tâm tình liền có chút thoải mái, cho nên vung tay mà cấp không ít lộ phí, trong đó vốn tính luôn Hành Ca có một phần. Thêm vào nàng đoạn đường này đi theo làm tùy tùng cho hắn, một mục hầu hạ hạ hạ, không có công lao cũng có khổ lao, vì lẽ đó cầm tiền uống rượu vẫn là không một chút nung tay.

"Uống ít một chút." Phi Nhiên Thù lại nói.

Da đầu Hành Ca có chút hơi tê, giọng điệu này không đúng a...

Nghe làm sao cũng giống như vợ ở nhà khuyên nhủ chồng đừng làm con sâu rượu vậy..... Đáng ghét, tên Phi Nhiên Thù này, ngày ngày thường đem nàng sai khiến đến chóng mặt, hiện tại lại bày đặt ra vẻ hiền thê cái gì!

Phi Nhiên Thù nhìn bóng Hành Ca nổi giận đứng đứng đi ra ngoài, buông xuống quyền sách trên tay.

Từ trên cuốn sách, rút ra mấy tấm giấy.

Chim bồ câu truyền đến tin tức, Hư Nguyệt cùng Hữu Hộ Pháp cùng Tử Kim giáo có quan hệ với nhau hay không còn chưa xác định, nhưng ám vệ tra ra ít manh mối, có liên quan đến triều đình. Tử Kim giáo nếu cùng triều đình có quan hệ, chuyện này, càng dễ giải quyết.

Mà Du Tử Tiên, đột nhiên được phong làm thái tử Thái Phó, được triệu hồi về kinh, nhưng tung tích hiện nay không rõ. Các cao thủ dưới trướng của Thái Học các, vẫn không xa không gần theo sát Phi Nhiên Thù cùng Hành Ca, mặc kệ mục đích là cái gì, dầu sao vẫn chán nản được một ít thể lực muốn rục rịch.

Nghĩ đến ý đồ của Du Tử Tiên, giám thị là có, mà bảo vệ cũng có. Vấn đề này rõ ràng là Long Môn chi tử bảo vệ Đạo Môn chi tử, quả nhiên là dụng ý thâm sâu.

Nơi này là Ngũ Dương trang, cách Thương châu không xa, nếu muốn về Kinh Thành, bắt buộc phải đi qua đoạn đường này, Du Tử Tiên lúc này phải nên ở ngay gần đây mới đúng.....

Phi Nhiên Thù đem tờ giấy nắm trong lòng bàn tay, hơi vận kinh, giấy thành tro tàn.

Ở bên ngoài, Hành Ca sau khi ra khỏi khách sạn, liền đi thẳng đến quán có rượu ngon nhất tại địa phương.

"Tiểu nhị ca, đem hai hũ..... A, một bình rượu ngon!"

"Ai nha, vị khách quan này, thực sự không tiện, mấy cái bàn này có người khác đã đặt trước. Người xem, có thể nào cùng với vị công tử bên kia, hợp lại thành một bàn?"

Hành Ca theo ngón tay của tiểu nhị nhìn tới.

Một người nam nhân tuổi còn trẻ đang khoác áo lông mà ngồi, bên cạnh bàn còn đặt lò sưởi tay, trên khuôn tuấn tú lại đầy khó chịu có một vết hồng hồng, nhưng cả người lại lộ ra một luồng hàn ý tiêu điều.

"Tiểu Tiên Tiên!"

Hành Ca kinh ngạc thốt lên lên một tiếng, không nhận được nở ra một nụ cười vui vẻ, nhanh chân tiến lên, vỗ một cái lên vai Du Từ Tiên.

Du Từ Tiên nhìn thoáng trên vai mình một cái, lộ vẻ không kiên nhẫn liếc mắt nhìn Hành Ca, tựa hồ không hề ngạc nhiên chút nào việc sẽ ở nơi này gặp mặt nàng.

Hành Ca lúc này đang chìm đắm trong vui vẻ, cố nhân tha phương gặp cảnh tương phùng, cũng không để ý đến hân hạnh lạnh nhạt, vội vàng kêu tiểu nhị, gọi thêm mấy món ăn, lại hỏi thúc đem rượu, lúc này mới có tâm tư đánh giá Du Từ Tiên từ trên xuống dưới.

"Tiểu Tiên tiên, lúc này chỉ mới chớm đông, ngươi lại đem chính mình biến thành gấu, có phải là cơ thể không khỏe?"

"Ta thể chất yếu ớt, tóm lại là không bằng ngươi, da dày thịt béo, lại rất thích hợp qua mùa đông."

Hành Ca sờ sờ bên eo, cảm giác một lớp thịt thật dày, lập tức thay đổi đề tài, hỏi:

"Tiểu Tiên Tiên, ngươi tại sao lại ở chỗ này? Chuyện làm ăn ở Thành Tứ Phương không làm nữa rồi hả?" Dừng một chút, lại nhẹ giọng lại nói, "A, nói đến thành Tứ Phương thật là một nơi có phong thủy đặc địa thật, ngươi xem, ngươi là Long Môn chi tú, ta là Đạo Môn chi tú, chà chà, nhân tài ẩn dật; tiềm tàng nhân tài; rồng núp hồ nằm; rồng cuộn hồ phục a."

Du Từ Tiên trong mắt lộ ra một vết dị quang, nói: "Nếu ta nói, ta là một đường bảo vệ ngươi đến đây, ngươi tin sao?"

Hành Ca sững sờ một chút, lập tức mặt lộ ra vẻ sáng tỏ vẻ, nói:

"Ta vốn đã sớm nói qua, ngươi là yêu ta trong lòng lại khó thổ lộ, khắp nơi cùng ta đối nghịch, bất quá chỉ là muốn gây nên sự chú ý của ta. Ôi, đáng tiếc, ngươi thô lỗ quá rồi, trong lòng ta đã có người đẹp khuynh thành chiếm chỗ rồi, hoa thơm cỏ dại bây giờ khó mà đề vào mắt."

"Đẹp khuynh thành, là chỉ Phi Nhiên Thù?"

Du Từ Tiên có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Hành Ca lại cho rằng hân hạnh tức giận là chuyện đương nhiên, vì là trong lòng hân có ý ghen tỵ, liền không nhận được thờ dài nói: "Không nghĩ tới ngươi đối với ta, cảm tình sâu như thế."

Du Từ Tiên cười gằn, căn bản chẳng muốn cùng Hành Ca nói chuyện dờ hơi này, gã nói:

"Hân là người đẹp khuynh thành trong lòng ngươi, vậy ngươi là cái gì trong lòng của hân đây?"

Hành Ca nghĩ đến lúc tiến hành luận đạo trên Lăng Vân Phong, Phi Nhiên Thù có nói qua, chiếu y lời mà nói: "Đại khái là như tiên hạ phàm đi."

Du Từ Tiên miễn cưỡng ép xuống ngụm rượu đang trôi ngược lên yết hầu, ho lên, hân mạnh mẽ trừng mắt nhìn Hành Ca một cái, chỉ tiếc là mài sắt không nên kim nói:

"Ngươi liền chưa từng nghĩ tới, ba năm trước võ học của hân tăng nhanh như gió là bởi vì sao? Ba năm sau lần thứ hai ngươi đi một vòng lại vì cái gì mà quay về bên người hân? Trên người của ngươi mang Bảo khí cũng không phải là ngày một ngày hai, vì sao ba năm trước không trở thành Đạo Môn chi tú, bây giờ lại bị hân một tay đẩy tới nơi đâu sóng ngọn gió?"

Du Từ Tiên rút cuộc nhìn thấy trên mặt Hành Ca có chút tối lại, uất khí trong lòng rốt cuộc cũng tan đi không ít.

Đúng rồi, nếu như tin tình báo của hân không lầm, nàng có một thân thể vô cùng thâm trầm, đứng ra không nên có khuôn mặt sáng sủa tươi cười như vậy mới đúng chứ.

Cha mẹ chết sớm, bị Trần Hồn châu ký chủ dẫn dắt ra một thân ốm đau, lại trước sau bị Phi Nhiên Thù cùng Nguyệt Vô Cực lợi dụng, lại rơi xuống núi khiến bản thân mất trí nhớ, tâm thần bị hao tổn, ngờ ngợ ngắc ngắc bị các phe phái có thế lực trên giang hồ đẩy lên đầu sóng ngọn gió...thân lâm vào hãm địa..... tình cảnh như vậy, thật là khổ không còn cái gì để nói, đã như vậy còn không tìm không phôi, hào hào hứng hứng cái gì?

Du Tử Tiên nâng chén đến bên môi, nhìn ra Hành Ca có chút thống khổ, hần khoai trá nhếch miệng mà cười.

Mãi đến tận khi Hành Ca cắn răng đập lên bàn một cái, Du Tử Tiên bên môi ý cười càng sâu.

Mãi đến tận khi ánh mắt Hành Ca trở nên đau thương, Du Tử Tiên trong lòng nhảy múa.

Mãi đến tận khi Hành Ca rốt cục mở miệng, nói:

"Ý của ngươi nói là hần không phải mù, lại đi coi trọng tài hoa của ta, mà không phải vì coi trọng khuôn mặt xinh đẹp.....?"

Du Tử Tiên một ngụm rượu phun ra ngoài.

Nữ nhân này thật không óc hay là đang ở đây giả ngây giả dại! Đầu óc như vậy, đến cuối cùng vì cớ làm sao mà lớn lên!

Ngay ở trong lúc Hành Ca đang tự luyện chính mình rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt xinh đẹp nhưng một mực lại cần nhờ tài hoa, mà Du Tử Tiên đang thật sự vội vàng muốn một phát bóp chết nữ nhân này, bên trong quán có mấy tay bộm lối thôi lếch thếch vì cái bàn đặt trước mà xảy ra tranh chấp.

"Rõ ràng không có ai, tại sao gia gia ngươi không thể ngồi?"

"Ach, mấy vị đại gia, đây là người khác đặt rồi....."

"Người khác là ai? Gia gia ngươi không nhìn thấy! Gia gia ngươi ngày hôm nay muốn ngồi! Người khác nếu có ý kiến, ngươi liền kêu hần tới gặp gia gia!"

Tiểu nhị không dám ngăn cản, trơ mắt nhìn đám người này ngồi vào bàn, hần gấp đến độ sắp khóc lên.

Hần là người địa phương, lại há có thể không biết mấy tên này là người đến từ Thương châu Tào bang? Nhưng mà mấy cái bàn này vốn để cho tiêu cục Kim Đào Vương. Nếu là hướng về một bên mạnh hơn thì cũng xong, chỉ bất quá trước mắt hai nhà này khiêu khích nhau đã từ lâu, không ai chịu ai, đợi lát nữa đụng phải, không đánh nhau mới là lạ!

"Ồ, giữa ban ngày ban mặt, đây là mấy con chó ghê nhà ai, còn không mau mau trả lại bàn."

Đi kèm theo là một tiếng cười lạnh lùng chế giễu, một đám tiêu sư vén màn trúc, mang theo một thân phong trần một mối tiến vào bên trong.

"Chó ghê nói người nào!" Mấy tên thuộc Tào bang vỗ bàn đứng dậy.

Tiểu nhị mặt trắng xanh đứng giữa hai phe, tiến không được, lùi không xong, khuyên lại càng không dám, hận không thể tự mình hôn mê luôn cho rồi.

Hành Ca thấy thế, vội vã nói với Du Tử Tiên, "Chúng ta vội vàng ăn đi, nâng cốc uống xong, rút lui."

Du Tử Tiên ánh mắt lộ ra một vết trào phúng, nói: "Đạo Môn của ngươi không phải tự xưng là đệ nhất thiên hạ môn phái hay sao? Ra tay một lần một lần đều ép cho triều đình một bước khó tiến, gặp gỡ chuyện như vậy, không phải là nên đứng ra hòa giải, mua danh chuộc tiếng một phen?"

Hành Ca nắc: "Ngươi không phải ngốc chứ? Hành tẩu giang hồ tất phải học qua 37 chiêu: chiêu thứ nhất chính là bớt lo chuyện người, lo ăn nhiều cơm."

Du Tử Tiên nghe vậy, tự tiểu phi tiểu nói: "Hành Ca a Hành Ca, ngươi nhìn thế nào vẫn rất không giống như người trong Đạo Môn, hay là bởi vì việc kia....."

Hành Ca đang lúc một tay bốc thức ăn, tay còn lại nhắc theo bầu rượu uống ừng ực, bận bịu không còn biết trời đất đâu, nhưng vẫn không quên hỏi một câu: "Việc gì?"

Du Tử Tiên từ lâu đã để chén rượu xuống, hần bụng lấy lò sưởi, cười híp mắt nghiêng người sang, ở bên tai nàng nói:

"Bởi vì Diệu Thiện sư thái cũng chưa bao giờ dạy cho ngươi cái gì, ngươi vốn cũng không phải là nữ tu chân chính, chứ nói chi đến Đạo Môn chi tú."

Đồng tử của Hành Ca, vụt thu nhỏ lại, tay run lên, bầu rượu rơi xuống trên bàn, phát sinh ra một tiếng vang, phá vỡ bầu không khí có chút lạnh lẽo trong quán rượu, bởi vì hai phe kia gương cung bật kiếm mà sinh ra. Tào bang cùng Kim Đào Vương tiêu cục, hai nhà đồng nhìn qua.

"Tiểu tử, muốn quản việc không đâu?" Một tên thuộc Tào bang cả giận nói.

"Không có a, không có a!" Hành Ca có chút gấp!

"Ngươi dữ dội như vậy còn nói không có?! Được, ngày hôm nay gia gia sẽ tác thành cho ngươi!" Tên môn hạ Tào bang nhắc theo đao hướng Hành Ca đi tới.

Hành Ca trong lòng thâm hô không ổn, hướng qua phía Du Tử Tiên cầu cứu, vừa quay đầu lại, nào còn thấy Du Tử Tiên!

Hành tẩu giang hồ tất phải học 37 chiêu: chiêu thứ hai Du Tử Tiên hán học được cũng không sai a —— bằng hữu gặp nạn thì mạnh mẽ nào thắng này chạy nhanh cho nó lành!

Hành Ca tuy rằng tu luyện Tiêu Diêu Du tâm pháp hơi có chút tiểu thành, nhưng chưa từng học qua được một chiêu thức võ công nào, mắt thấy đại đao bổ tới, chỉ có thể dựa vào thân pháp nhẹ nhàng, tránh trái né phải, nhưng cũng là từng bước kinh tâm, chột vật không ngớt.

Tên thuộc Tào bang thấy nàng nhiều lần đều có thể né tránh được đao pháp của hắn, nhưng không chịu hoàn thủ, lại cho rằng nàng đang đùa bỡn hắn, trong lòng giận quá, liền ra mười thành công lực, đem đại đao vũ lộng đến Hồ Hồ Sinh Phong (HHSP: đây uy lực).

Hành Ca từ lúc hạ sơn tới nay, hoặc là nấp trong phố phường lừa bịp thiên hạ, hoặc trốn ở sau lưng Phi Nhiên Thù mà ăn ngon mặc đẹp, động khẩu thì quá nhiều, động thủ cơ hồ không có, nơi nào gặp quá khung cảnh bậc này, tự nhiên là bị cổ sát khí áp bức dọa cho phát sợ, nàng một lần thất thố, đem mình vấp ngã rồi.

Mạng ta xong rồi!

Hành Ca chỉ cảm thấy một đạo gió mát bổ tới, sợ đến rớt cái cổ nhắm mắt lại.

Nín hơi một lúc lâu, Đao Phong sao còn chưa hạ xuống? Lại nghe được bốn phía một mảnh tiếng hít vào, tim của Hành Ca đập như trống chầu, lặng lẽ hí mở nửa con mắt, chỉ thấy một bóng người quen thuộc đứng ở trước người của nàng, nhất thời viên mắt nóng lên, nhào tới, bật hô: "A Phi!"

Phi Nhiên Thù ngang tàng mà đứng, một tay chấp sau lưng, song chỉ kẹp lấy lưỡi đao, nhẹ nhàng làm tan mất đao phong, sau đó khẽ vuốt thân đao, nói: "Àn àn hiện mây hồng, sắc vàng động kim quang, đúng là đao tốt."

Tên thuộc Tào bang, thậm chí tất cả người ở trong tửu quán này, một màn này e rằng cả đời khó quên.

Không chỉ vì người kia đang đứng dưới đao, động tác nhẹ nhàng như mây gió, ôn nhu tao nhã nói cười hóa giải đao phong. Mà bởi vì trên đùi vị tráng sĩ này hiện nay đang có một dòng nước chảy xuống...đừng hiểu nhầm...bởi vì Hành Ca mềm chân nên đeo trên đó mà khóc lóc.

"Ô ô ô, A Phi người làm sao đến....."

"Người mê rượu say khướt, việc xấu loang lổ, ta chuyên môn tới để nhặt xác."

"Ô ô ô, người chậm hơn một bước liền thật sự nhặt xác rồi....."

"Quá đáng tiếc."

Hành Ca trợn mắt, người này có biết nói chuyện hay không?! Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy được ý cười trong đôi mắt ấy.

Tư nhân như xuân sơn, nở ra nụ cười lưu quang thịnh.

Trong lòng của Hành Ca lập tức chấn động mạnh, thần hồn vì đó mà điên đảo, ở trong trăm ngàn ý nghĩ đang luân chuyển trong đầu, nàng mơ hồ bắt được một ý.

Một người như vậy, cứ như vậy mà nhìn nàng, ngay cả là khi hắn muốn gạt nàng, bắt nạt nàng hại nàng, nàng chỉ sợ cũng sẽ là đồng ý.

Sư thái a sư thái, tựa như ta đây giống như đồ nông cạn háo sắc, vậy có thể tu luyện thành công thuật Trường Sinh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bản Đạo Có Bệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.